

രണ്ടു
സാഹിത്യനായകന്മാർ

സാഹിത്യകുശലൻ എ. ഡി. ഹരിശങ്കർ,
M. R. A. S.

രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ

സാഹിത്യകുശലൻ എ. ഡി. ഹരിശ്ചന്ദ്ര,
M. R. A. S.

ഏഴാംപതിപ്പ്

കോപ്പി അയിരും

1954 ഫെബ്രുവരി

വില ഷേരപ്പിക.

ഒന്നാംപതിപ്പ് 1112

രണ്ടാംപതിപ്പ് 1116

മൂന്നാംപതിപ്പ് 1120

നാലാംപതിപ്പ് 1123 മേടം

അഞ്ചാംപതിപ്പ് 1128 കർക്കിരം

ആറാംപതിപ്പ് 1124 കർക്കിരം

ഏഴാംപതിപ്പ് 1129 മകരം

അച്ചടി:

“വിജ്ഞാനപോഷിണി”പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

വിഷയാനുക്രമണിക

പം	പേജ്
മൂന്നു പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരകൾ	
അവതാരിക	
ഒ. സി. കല്യാണിനാഥ	
മഞ്ജു അഭിപ്രായങ്ങൾ	
i പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. എ.	
ii കണ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ	
ആരംഭം	1
ജീവചരിത്രസംരക്ഷണം	7
i കേരളവർമ്മ	9
ii രാജരാജവർമ്മ	40
സാഹിത്യചരിത്രം	65
ഗദ്യത്തിന്റെ വളർച്ച	74
പദ്യസാഹിത്യം	92
ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ	122
പ്രൊത്സാഹനം	188
പരിവർത്തനം	148
i തർജ്ജ്വ	148
ii വ്യാഖ്യാനം	155
iii വാസ്തവരൂപം	158
ചിതീയാക്ഷരപ്രാസം	161
താരതമ്യപഠനം	185
സംസ്കൃതകൃതികൾ	201
സംസ്കൃതകൃതികളുടെ സാഹിത്യം	222

കുറിപ്പ്

199-ാം വർഷിലെ ആദ്യത്തെ ഭൂസ്വന്തി മുഖപേ
ക്ഷയ്ക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്ത വാഗ്ദാനപ്രകാരം.

“ഏതു കൃത്യവും നിരൂപകരുടെയും വാഗ്
കയും അനുസരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗുണഭോക്താക്കളെ വാ
ഗ്ദാനപ്രകാരം ചെയ്യുന്ന കാര്യം”, എല്ലാവും ഗ
വണ്മന്ത്രിയുടെ അനുമതിയോടെ”

ഒന്നാംപതിപ്പിന്റെ

മുഖവുര

ആധുനികഭാഷാസാഹിത്യസൗധത്തിന്റെ അടിത്തറ
യുറപ്പിച്ച കേരളകാളിഭാസന്റേയും കേരളപാണിനിയു
യ്ക്കും ജീവചരിത്രങ്ങളുടേയും ഒരു കൃതി സഹൃദയസമക്ഷം
വ്യാപിക്കുമ്പോൾ, അതിന് ഒരു മുഖവുരയുടെ ആവശ്യ
ഗ്രന്ഥം എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

സരസവും, എന്നാൽ ഉജ്ജ്വലവും മർമ്മസ്പർശമായ
പതാരികയെഴുതി, മാതൃനിമിദശേഷമായ വാത്സല്യ
പട്രുകി, എന്റെ ഈ സാഹിത്യപരിശുദ്ധസന്താനത്തെ
ലക്ഷ്യം അതിനെ സഹൃദയസമക്ഷം അവതരിപ്പി
ലോകമായി പരിചയപ്പെടുത്തുവാനും കരുണ തോ
യ സാഹിത്യസ്ഥി ടി. സി. കല്യാണിഅമ്മ എം. ആർ.
എസ്സ്. അവർകളുടെ നേരെ ഞാൻ അത്യന്തം
ജ്ഞാനയറിയിക്കുന്നു.

ഗുണകർമ്മ

രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ

മുഖവുര

പഠനത്തക്ക ശൈലികളൊന്നുംകൂടാതെയാണു രണ്ടാംപതിപ്പു പുറത്തുവരുന്നത്. ആധുനികഭാഷാ രചനാസമ്പ്രദായത്തിന്റെ അടിത്തറ കെട്ടിയുറപ്പിച്ച രണ്ടു രചനാധികാരങ്ങളെ പരിവർതിതങ്ങളാക്കിയ ഈ ക്രമരേഖയുടെ ഇടയിൽ ഹൃദയംഗമായ സ്വാഗതം വച്ചതിൽ ഒട്ടും അതുതപ്പെടാനില്ല. എങ്കിലും, ജ്ഞാനപ്രസാദം ഒരു പുതിയ പതിപ്പിന്റെ ആവശ്യം വിട്ടു സഹായങ്ങൾ നേരെ എന്നിരിക്കെ ഈ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

മദ്രാസ്സിലേയും തിരുവിതാംകൂറിലേയും സർവ്വകലാശാലകൾ ഈ പുസ്തകത്തെ വേണ്ടപോലെ ആദരിച്ചു ഞാൻ അത്യന്തം കൃതജ്ഞനാണു്.

വിലയേറിയ അഭിപ്രായങ്ങളെഴുതി എഴുതുന്ന പ്രേരിപ്പിച്ച വിമർശനങ്ങളും എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശം ചൊല്ലിയിട്ടുള്ളതു്. രണ്ടു മാനുഷങ്ങളെ അഭിപ്രായ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഗുണകർമ്മ

ഏഴാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുര

പത്തുപതിനാറു കൊല്ലത്തിനകം ഒരു 'ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്' ഏഴു പതിപ്പുകൾ വേണ്ടിവരിക എന്നുള്ളത് മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വലിയ നേട്ടംതന്നെയാണ്. ഞാൻ പല ജീവചരിത്രങ്ങളും ഏഴു തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രസ്തുത കൃതിയെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ള അസാധാരണമായ മമത അകാണമായിട്ടുണ്ടായതല്ലെന്ന് ഇതു തെളിയിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

മദ്രാസ്, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ സ്വകലാശാലകൾക്കു പുറമേ, അണ്ണാമല യൂണിവേഴ്സിറ്റി, ബനാറസ് ഹിന്ദുവിശ്വവിദ്യാലയം എന്നീ കലാലയങ്ങളും കേരളാ തത്വശാസ്ത്രപ്രചാരസഭക്കാരും "ശബ്ദ സാഹിത്യനായകന്മാരെ വേണ്ടപോലെ മാനിച്ചുകാണുന്നതിൽ എനിക്കു" അതിരറ്റ ചാരിതാത്മ്യം തോന്നുന്നു.

ഇപ്പോഴത്തെ പതിപ്പിൽ ചില സ്റ്റൈലിസറ്റിക് പ്രശ്നങ്ങൾ സരിച്ച്, "താരതമ്യപഠനം" എന്ന പുതിയ ശാഖയായും കൂടുതലായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ഗുണകർമ്മ.

അവതരിക

വിചാൻ ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ എം.ആർ.ഐ.എസ്.പി.
അവർകൾ എഴുതിയ “രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ” എന്ന
ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഒരു അവതരികയുടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന്
എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവോ ഗ്രന്ഥത്തിലെ
പ്രതിപാദ്യവിഷയമോ സഹൃദയലോകത്തിൽ അപ്രസിദ്ധ
മോ അപരിചിതമോ ആയിരിക്കുന്ന പട്ടങ്ങളിലാണ്
സാധാരണമായി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ട ആവ
ശ്യം നേരിടുക. ഇവിടെയാകട്ടെ, ചരിത്രനായകന്മാർ കേര
ളീയരായ വായനക്കാർക്ക് അജ്ഞാതരല്ല. അനന്തനാഥാ
ക്ഷായ കേരളകാച്ചിദാസന്റേയും കേരളപാണിനിയുടേയും
ഏതെങ്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവരാ
യി അകത്തുതന്നെയുള്ള മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ആരെ
യെങ്കിലും കാണുമോയെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു പരിവർത്തനഘട്ടത്തിൽ
അതിനെ സൽപഥത്തിലേയ്ക്കു മാറ്റുനിർദ്ദേശംചെയ്യുന്ന
തിന് അവതരിച്ച രണ്ട് അനുഗ്രഹിതപുരുഷന്മാരാണ്
ആ അമ്മാവനും അനന്തരവനും. താമണ്ണുകോമളമായ
ഇന്നത്തെ ഗദ്യശൈലിക്കു ബീജാവാപം ചെയ്യുന്നതിലും,
അതിനു ജലസേചനം ചെയ്യുന്നതിലും ആ സാഹിത്യനായ
കന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ കൈരളിയുളളിടത്തോളം
കാലം വിന്യസിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. വ്യാകരണം, അലങ്കാരം,
വൃത്തം മുതലായവയെ വിവരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ഭാഷയ്ക്കു പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിൽ ഏ. ആർ. തിരുമേനി ചെയ്ത അഭൂതപൂർവ്വമായ യത്നം നഷ്ടമാലും ശ്ലാഘിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഗൈയ്റാണിമണ്ഡലത്തിൽ ക്വാളിഫിക്കേഷൻ പാലിനിക്കുമുള്ള അഭ്യസ്യയാജനകമായ സ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ ഈ രണ്ടുപേർക്കുമുണ്ടെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം സാഹിത്യലോകത്തിനു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കേരളക്വാളിഫിക്കേഷനും കേരളപാലിനിയെന്നുമുള്ള ബഹുമാന്യസംഘങ്ങൾ ഈ പണ്ഡിതകേസരികൾക്കു നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ ശ്രീമാൻ ഫരിശമ്മയെ ഞാൻ കേരളീയർക്ക് അല്പംപോലും പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ടതായിട്ടില്ല. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഒരാളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസേവനം ഇതിന് എത്രയും മുമ്പുതന്നെ സാഹിത്യലോകത്തെ സവിശേഷമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജീവചരിത്രങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പാടവം അന്യാദൃശംതന്നെയാണ്. ട്രേഡിൽ കത്തറു കൃഷ്ണമേനോൻ, പന്തളത്തുരുത്തമ്പലം, ഭാരതീയകുസുമങ്ങൾ മുതലായ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, പതിനഞ്ചോളം കേരളീയസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രസംക്ഷേപങ്ങളുടെ ഒരു 'സാഹിത്യപ്രണയികൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയും ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നീ സാഹി

തൃനായകന്മാരുടെ ജീവചരിത്രവും സാഹിത്യസേവനവും പത്തുശ്ലോകങ്ങളിലായി ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അശ്വതാമരുടെയും തരംതിരിയുന്നതൽക്കയണ ഗുണകർത്താവു വളരെ ഒരുപിതും ചിഹ്നിച്ചിട്ടുള്ള പതിനായകന്മാരുടെ ഓരോ സേവനത്തെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ആ വിഷയത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യേണ്ട അന്വേഷ ഉദ്ദേശ്യമുള്ള സമ്പാദ്യം എന്തുമാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞുവെക്കുന്നതിനും അവരുടെ സേവനമൂലം സാഹിത്യത്തിനായെത്തിച്ച അഭിവൃദ്ധി എന്തുമായെന്നു വിശദീകരിക്കുന്നതിനും ശ്രീമാൻ ശാർംഗ്ദ്ധ്യർപ്പയ്യ കൂടം അത്യന്തം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രസവാക്കത്തു നിന്നുള്ള അശ്വതാമം പേരും ശാർംഗ്ദ്ധ്യരും, അക്കൂട്ടത്തു നടന്ന നൽക്കയണത്തിന്റെ ചരിത്രമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, സാഹിത്യവ്യവസായത്തിനു പുറമെപ്പോലുള്ള യുവജനങ്ങൾക്കു പ്രാസവിഷയത്തിൽ ഒരു വഴികാട്ടി എന്ന നിലവിലും അതു വ്യാപാലകീഭവിക്കുന്നുണ്ട്. "ഒരു ചരിത്രകൃതിയാ" നാത്യന്തരപക്ഷിതമായ നിഷ്പക്ഷമനോഭാവത്തിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ അദ്ദേഹം പോലും വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന്നു ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ പുറവും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ചരിത്രനായകന്മാരുടെ ദേവകളെയും മാനവന്മാരുമെല്ലാം വർണ്ണിക്കുന്നതോടുകൂടി അവരുടെ നൂതനതകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനും ഗുണകാരനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ഈ മനോഭാവമാണെന്നു

ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം അഭിപ്രീതിമാണു്; സാഹിത്യനവകന്മാരുടെ ജീവചരിത്രമാകട്ടെ, അതാതു ഭാഷകളുടെ നല്ലൊന്നു കേരളീയ

സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പലരുംയും ഭിന്ധപരിത്രം നൽകി
 ന്ന് അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഈ ന്യൂനതയെ
 പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ഗുണകർമ്മത്തിന്റെ ശ്രമം സമുദ്ര
 യന്ത്രങ്ങൾ പ്രാബല്യം പാലിക്കുകയെന്നാണ് എന്റെ
 വിശ്വാസം. അതു മെച്ചപ്പെട്ട അഭിമാനം മഹാകവി
 ശ്യാമപ്രസാദി' ന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള ചെൽവ്.

1. பாரததாசு சிறுநீர் கழிப்பு மருளை உபயோக
 2. பி. பி. சுவாமிநாதன் உரை
 3. சமீப காலத்தில் உருவான பிளாஸ்டிக் கால்கள்
 4. கண்ணாடிகளின் விலை
 5. சிறுநீரில் சிறுநீர் பிணர்சு கிடைக்காததால்
 6. சுவாமிநாதன் உரை
 7. சிறுநீர் கழிப்பு மருளை உபயோகம்
 8. சுவாமிநாதன் உரை

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മഹാകാവ്യം സ്വർഗ്ഗകാവ്യം ഈ രചനാലാഹിത്യനായകവേഷം കർമ്മം ദൈവാതിഭാനികളുടെ സമുപദേശം പറഞ്ഞതിനു വിപര്യയംകൈകൾതാങ്ങാ". ശ്രീകൃഷ്ണ ശയ്യം ഇനിയും ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ നൽകിപ്പുകൾകളിലെ മഹാഗാഹികമാകുകയും.

പ്രൊഫെസ്സർ.ഡബ്ലി കി. ഡി. കുഴ്യാണിനാഥൻ
എം. ജൂർ. ഐ. എസ്സ്.

“വ്യക്തമായിക്കും അപ്രാപത്തിനാലും കേരളപ്രദീപാസരം കവിതാവിഷയത്തിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത്.” (പേജ് 158)

ശേരിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം (കേരളപ്രദീപാസരം) പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനും എന്തും പ്രാധാന്യത്തിലായിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനോ അനുജനായ കവിനോ, അദ്ദേഹത്തിനോ അനുജനായിരുന്നതിൽ, അപ്രാപത്തിനോ ചുരുക്കത്തിൽ അനുജനോ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത് എന്തിനായിരുന്നു.”

(പേജ് 16)

ചിന്തിയാക്കുപ്രാസവഴിക്കുണ്ടാക്കിയ പ്രാസവായമായി പ്രതിപാദിച്ചതിനാലാണോ, കേരളപ്രദീപാസരം നിരവധി പ്രശസ്തരായ വർഷപ്രാസരങ്ങളെപ്പറ്റി

അപ്രാപത്തിനോ അനുജനായിരുന്നതിൽ അപ്രാപത്തിനോ ചുരുക്കത്തിൽ അനുജനോ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത് എന്തിനായിരുന്നു; എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനോ അനുജനായിരുന്നതിൽ, അപ്രാപത്തിനോ ചുരുക്കത്തിൽ അനുജനോ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത് എന്തിനായിരുന്നു.”

(പേജ് 181, 2)

ഈ ഭാഗം വായിക്കുമ്പോൾ കേരളപ്രദീപാസരം മുതൽ കേരളപ്രദീപാസരം വരെയുള്ള പ്രാസരങ്ങളെപ്പറ്റി അപ്രാപത്തിനോ അനുജനായിരുന്നതിൽ അപ്രാപത്തിനോ ചുരുക്കത്തിൽ അനുജനോ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത് എന്തിനായിരുന്നു; എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനോ അനുജനായിരുന്നതിൽ, അപ്രാപത്തിനോ ചുരുക്കത്തിൽ അനുജനോ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത് എന്തിനായിരുന്നു.”

സുതയും ആകർഷകവുമായിരിക്കുമെന്നു പ്രാപ്ത ഗുണത്തൽ ശ്രദ്ധാൻ ഹരിശർമ്മ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടു്. ഉന്മാദവും ലാളിത്യവും സമാന്യവും വാർത്താപ്രകാശന ഗദ്യകൃതനായിട്ട് വിദഗ്ദ്ധൻ ഹരിശർമ്മയ്ക്കു് തന്നെപ്പോലും സാമൂഹ്യ ലോകത്തിൽ ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ സുപരിചിതമാണത്രേ; അതു് പ്രസ്താവനയിൽ പതിവുപോലു് തന്നെയും ഇതി പ്രശംസിക്കാത്തതുകൊണ്ടു്, ഗുണമേ അമർഷമേ അധാരം എന്നു് ധാരാളമായും വായിച്ചുതീർന്നാൽ അതാലോചനയാലാകുന്ന ഒരു സൂത്രാഭിപ്രായത്തെ മതിയായ തെളിവുവാകുന്നു.

അപ്പോഴാ ഈ പുസ്തകം ഇരുന്നൂറു വർഷം മുമ്പും പാശ്ചാത്യരായ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ തോന്നിയ വാദിപ്രായം തത്ത്വജ്ഞാനത്തെ പ്രകാശിപ്പാക്കുവാൻ എഴുതിക്കയന്നതായു്:--

സാമൂഹ്യസാരനിധി കേരളരാജരാജ-
സ്തോത്രപ്രശസ്തം പ്രതിതലത്തിനുമേൽ
കാലപരം പ്രസിദ്ധം ഹരിശർമ്മ പ്രസിദ്ധം--
ലാളിത്യവ്യവസ്ഥിതിയാലാലുപരിപ്പു്.

വൈകുണ്ഠകണ്ഠകാലാലാലാലാലാലാ-
നാമിതികിടപ്പുവെപ്പിനെ തെളിപ്പുകാലു്;
തെളിപ്പുവാനായതതി നാമമെന്നാലും
തെളിപ്പിപ്പിപ്പു തെളിപ്പം സുഖം മനം മേ.

സാമിത്യവ്യാപാരം വീണ്ടുമേ: കളുതും-
രാമിത്യമാത്രം വിളങ്ങു തെളിപ്പിനെ ലാലു്;
സാമിത്യവ്യാപാരരീതി; രാമപ്രവാഹം-
സാമിത്യവ്യാപാരം; ഇതിനെത്തിനി വേദാലാലും!

കൃഷ്ണപിപ്പാർ പി. ശങ്കരനമ്പ്യാർ, എം. എ.

11

[illegible]

മലയാളികളെക്കുറിച്ചു—ഡാനിയേൽ മോറാക്കറി
 ചുറ്റുപാടിയിട്ടു—ജീവചരിത്രം എന്നതിൽ, മോറാ
 കറുടെ കറവുണ്ടാവാട്ട്, ഇക്കാലത്തു ചികച്ചുനില്ക്കുന്നവർ
 മുഖേനത്തു കമാനം ഹരിശ്ചന്ദ്രനാണ്. അഭിജ്ഞാനാഷ്ടകം

കൊണ്ടാടത്തക്കവണ്ണം ആഭിഷാത്യന്മാരുടെ ഹാസ്വരസം പ്രയോജനിക്കുന്നതിൽ വാനംഗ്രഹമൃതമായ നൈപുണ്യമറിയ സാഹിത്യകാരനാണല്ലോ മൂപ്പോളന്മാരേൻ. ഹവിത ത്തിന്റെ ദിവ്യസാരംഗ്യംകൊണ്ടു സാഹിത്യത്തിൽ അദ്വൈതത്തിൽനിന്നുപോകുന്നതൊക്കെയും ആർക്കും സുഗമമാണ്. ഏതു വിഷയത്തെയും കൗതൂഹലമാക്കുന്നതാണോ അദ്വൈതത്തിന്റെ ആ നൈസർഗ്ഗികമായ വാഗ്വിലാസം.

ജീവിതചരിതം എഴുതുന്നതിൽ ഭാഷാവിചാരങ്ങൾ ഉണ്ടു ഫലിതത്തികവുകൊണ്ടു മൂപ്പോളന്മാരെന്ന പോലെ, വേദഭാഷണതൊക്കെയും വേദബോധം നേടിയുള്ള വെടിപ്പായി അഭ്യസിക്കുന്നതിലുള്ള മിടുക്കുകൊണ്ടു എ. സി. ഹരിശർമ്മ അപ്രതിമനായി വർത്തിക്കുന്നു. ശബ്ദം എഴുതിയിട്ടുള്ള പീഠചരിതങ്ങളെല്ലാം, ഒരൊന്നും അത്രയും കൊണ്ടു പൂർണ്ണമാണെന്നതു അവയുള്ള ഒരു മെച്ചമാണു്. അറിയാത്ത ഗുണങ്ങളെ ഉതിർത്തുവീട്ടിയുകാണിക്കുവാൻ, അറിയുന്ന ഗോഷങ്ങളെ പൂർണ്ണകൊണ്ടു മറയ്ക്കുവാൻ, ഹരിശർമ്മ ചെന്താറില്ല. അദ്വൈതമെഴുതുന്ന പീഠചരിത്രങ്ങളെല്ലാ മറ്റൊരു മെച്ചമാണതു്. ധാർമ്യം മോക്ഷം മതിയായിട്ടില്ലെന്നു പക്ഷേ ചിന്തയ്ക്കു തോന്നിയതൊക്കെത്താളം. ചരിത്രനാലകന്മാരുടെ സ്വകാര്യജീവിതമെഴുതിക്കളെ വണ്ണിച്ചു ഗ്രന്ഥശരീരത്തെ വൃഥാ സമൃദ്ധമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാറില്ലെങ്കിലും, വണ്ണനീയവനായ സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ സ്വഭാവചരിത്രീകരണത്തിന്നു അവശ്യമാവശ്യമായ ഭാഗങ്ങളെ ഹരിശർമ്മ യാതൊരു ലോഭംപ്രകാശത്തെ വണ്ണിക്കാറുണ്ടു്.

അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴുണ്ടിട്ടുള്ള “രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ” എന്ന പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ഇനി എനിക്ക് അധികമാനും പറയാനില്ല. കേരളകാളിദാസന്റേയും കേരളചാണിനിയുടേയും ജീവിതചരിതങ്ങൾ രചിച്ചെടുത്തിരുന്നവരുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ അത്രയും അഭിനന്ദനീയമാകുകയും, വിഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു ജീവിതചരിതങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരു പുസ്തകം തട്ടിപ്പിടുത്തുവാൻ കഴിയും അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ കേരളവാഗ്ദേവിയും രാജരാജവർമ്മയുടേയും കാർഷ്വരം പരമേശ്വരമേന്മനത്തോടൊന്നിച്ച് നിറവേറിയിരിക്കുന്നതെന്നു ധീമാനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നേർത്തടുത്തിട്ടായ അവരുടെ കാലത്തെ ഭാഷാവിപ്ലവം പിളർന്നുകൊണ്ടും, അക്കാലത്ത് ഭാഷയുടെ നില എവിടെയായിത്തന്നെയാണു ശരിയായി കാണുന്നതെന്ന് കേരളവാഗ്ദേവിയും രാജരാജവർമ്മയും രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നേർത്തടന്നു. അതാണു കർമ്മപഥം പതനമോടെ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ആ രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ കാലത്ത് ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായ വിഭവശരഭവും പരിപ്ലവിക്കലും ഒന്നായിത്തന്നെ ശ്രീമാൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ ഈ കൃതിയിൽ വ്യക്തമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിതവും, എന്നാൽ അതിർവരമ്പും കൂടാത്ത പ്രകാശം ഗുണഭോക്താവിനായാ ഇതിൽ ഇളംകാമ്പുപോലെ വിത്തു. നിർഭയമായ അഭിപ്രായപ്രകടനം ഇടയ്ക്കിടെ കൂടെക്കൂടെയുണ്ടാകുന്നതായാലേ ചേരുന്നതുമാണ്. ആകപ്പാടെ കൂടാതെ ഒരു സൗരഭ്യം ആദ്യനാം സഖ്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. രണ്ടുപേരുടെ ഭിന്നഭിന്നജീവിതകഥകൾ

ഉണക്കി ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആ ഇരുവരുടേയും കർമ്മങ്ങൾ പലപ്പോഴും യുഗങ്ങളിലും ചിലപ്പോഴൊക്കെ പരിണമിച്ചതാണ് മനോഹരമായതാണ്. അതിനെ ബുദ്ധിമുട്ടായിട്ടാണ് നാടുകാർ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ ശ്രമം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള സാമൂഹ്യം അത്യാവേശത്തോടെ സമരമുയർത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മനോഹരമായ ചിത്രങ്ങൾക്കു പുറത്തുള്ള വ്യാപന സമ്പന്നമായ കർമ്മങ്ങൾ നോക്കി വെച്ചുകൊള്ളുന്ന ചില ജീവചരിത്രകാരന്മാരും നമുക്കറിയാമല്ലോ. ഈ രംഗം നോക്കിയാൽ തീർച്ചയായും മെല്ലെ മെല്ലെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയോ, സാഹിത്യചിന്തയെക്കുറിച്ചോ സമകാലികസമൂഹങ്ങളെ വിവരിക്കുകയെന്നതിന്റെ ആത്മാവുതന്നെ ശാസ്ത്രബോധപരമായ മനസ്സിലാക്കിപ്പോയി. ഈ സമകാലികസമൂഹങ്ങളെ സമൂഹം വിവരണമാണ്, സമൂഹപ്രവൃത്തിയുടെ സാഹിത്യ സേവനങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം മാനദണ്ഡം മനസ്സിലാക്കി വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ. ഈ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയായിരിക്കണം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ “പ്രതിപദനത്തിലുള്ള കർമ്മങ്ങൾ വിവരണം, അതിപ്രായ പ്രകാരത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന സമൂഹം, സമൂഹം സാമൂഹികമായ പ്രതിപദനത്തിൽ, ആദ്യം നോക്കിയാൽ കാണുന്ന നല്ലതായ ചില നിർമ്മാണപാത്രം, എന്നിവയുടെ മി: ശാസ്ത്ര പ്രവൃത്തി ഗുണം ജീവചരിത്രകാരന്മാർ” ഒരു ഉത്തമമായതുക

യായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്” എന്നു നസ്രാണിപ്പിഷയു, “വിഷയവിശകലനവൈശാല്യംകൊണ്ടും, പ്രതിപാദനസൗകൃ്യംകൊണ്ടും, ഭാഷാലാളിത്വംകൊണ്ടും, സുഹൃദ്യം അഭിപ്രായപ്രകടനവൈശാല്യം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സുധീരമായ നല്ലപാഠകൊണ്ടും പരമരമണിയായ ഈ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം, ശാസ്ത്രത്തിലെ നിരൂപണസാഹിത്യത്തിന് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഗന്തകമെന്നതാണ്” എന്നു് മലയാളഭരണാഭ്യർത്ഥന അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് അക്ഷരപ്രതി പരമാവർത്തമാണ്.

കണ്ണൻ ഭരണാർത്ഥനൻ.

—

രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ

അദ്ധ്യായം 1

ആരംഭം

ലൗകികസാമ്രാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്രാജ്യന്മാർ മനുഷ്യരുടെ നൃപനായിൽ എന്നെന്നും ഒരുപോലെ നിലനില്ക്കുന്നില്ല. അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും അതിനനുരൂപം വളരെക്കാലത്തേക്കും അവരുടെ കീഴ്തിരു കനങ്ങൾ പുകഴ്ത്താൻ പറ്റും കാലാന്തരത്തിൽ ആയത് ഏറക്കുറവു വ്യത്യസ്തമായിപ്പോകുന്നത് അസാധാരണമല്ല. എന്നാൽ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ മഹാവർഗ്ഗിമാരുടെ കഥ അതല്ല. അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്ത് കച്ചാരിപ്പതകളും അജ്ഞാതവാസവും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാലും അവരുടെ കൃതികൾക്കു മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ നൂണഹിൽ ശേഷമായ പ്രതിഗുണാദി സിദ്ധിക്കുന്നത്. കൃതികളുടെ ആദ്യഘട്ടമായ ഇന്നും അസ്തമ്യമുണ്ടായിട്ട് അവയ്ക്കു കാലാന്തരത്തിൽ മാറ്റം കൂടിക്കൂടി വരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഔതികങ്ങളായ സ്ഥൂലപദാർത്ഥങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ക്രമേണ കാലാവസ്ഥയിൽ മാറുന്നതാണ്; എന്നാൽ കവികളിതമായ പ്രപഞ്ചംമേന്മയും പൂർണ്ണമായി വർത്തിക്കുന്നു. ചില കാലങ്ങളിലും ചില ദേശങ്ങളിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ജീവിതചര്യകളെക്കുറിച്ചു് സാഹിത്യലോകത്തിലും ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ കാണാറുണ്ടെങ്കിലും അതിന് ഒരിക്കലും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽനിന്നു

തിരോളവിക്കേണ്ടതായി വരികയില്ലെന്നു് ഇതുവരെയുള്ള ലോകചരിത്രത്തിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. ഇതിനുള്ള മന്ദ്രകാരണം മനഃശ്ചന്ദ്രനിൽ പൈവികമായ ഒരു സൗന്ദര്യവത്സലശക്തി കൈസസ്തീകമായി ഉണ്ടെന്നു് ജ്ഞാതാകുന്നു.

വാസ്തവലോകത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികളെ ഭാവനാശക്തി ഉപയോഗിച്ചു ദേവപ്പെടുത്തി ഒരു നവീനലോകം സൃഷ്ടിച്ചു് അതിൽ രസിക്കുവാനുള്ള ശക്തി മനഃശ്ചന്ദ്രനുള്ളതല്ലെങ്കിൽനിന്നു വ്യായാസമില്ലെന്നു് അറിയിക്കുന്നതിലേ പരിതഃസ്ഥിതികളെ ഉള്ളതുപോലെ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടു കാണിക്കുവാനെന്നപോലെതന്നെ, അവയെ കല്പനാശക്തികളാണു് രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും മാതൃകകൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു് പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും ഒരു സാഹിത്യകാരനെ സാധിക്കും. അതുപോലെതന്നെയാണു്, അപാരകാവ്യപരസാമര കവികൾ പ്രജാപതിയ്ക്കു് ഏതെ പ്രാചീനവാർ ഉൽഭവമായിച്ചിട്ടുള്ളതും. അനശ്വരമായ ആത്മാവിന്റെ ഈ രൈശിഷ്യത്തെ ആശ്ലേഷമാക്കി ആവിർഭവിക്കുകയും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യത്തിന്നു് അനശ്വരമാവസ്ഥ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു സമാഭാവികമാണല്ലോ.

അപരമായ സന്ദർഭം ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിയെ അനേകമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സാധരിക്കുന്നപക്ഷം, അതിനും സാഹിത്യത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അഭേദ്യമാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിന്നു കാരണകൃതമായായിട്ടുള്ളവർ അവിടുത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാരാകുന്നു. ഒരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ സന്ദർഭമാഭിവൃദ്ധി പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതും അതിന്റെ സാഹിത്യത്തിലാണു്. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെയോ ജനസമൂഹത്തിന്റെയോ സംസ്കാരത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം അവിടുത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർ.

നമുക്കുമാകുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുമ്പകെ സാഹിത്യം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജീവൻ മുറുപ്പൻ വികസിച്ചുകാണുന്നതു സാഹിത്യത്തിലാണു്. ഇതുകൊണ്ടു്, സാഹിത്യകാരന്മാർ ലോകത്തിലുള്ള സ്ഥാനത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യവും എന്ന ത്വവും എത്രമാത്രമാണെന്നു് സ്വപ്നമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാഹിത്യത്തിന്നു രണ്ടു് ഉൾപിരിവുകളുണ്ടു്: ഒന്നിൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താവു് തന്റെ വികാരങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളേയും അനുഭവകവാരോടു് നേരിട്ടു് വിളിച്ചുപറയുന്നു; മറ്റേതിൽ, ഇങ്ങനെ നേരിട്ടു് വിളിച്ചുപറയുന്നില്ലെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അറിവുകൾക്കതെത്തുന്ന അയാളുടെ വ്യക്തിത്വം പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. അതീതകാലത്തിലോ ദേശാന്തരത്തിലോ നടന്നിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളേയോ മറ്റോ ആശയധാരണം ചെയ്യുമ്പോൾപ്പോലും ചിത്രകാരന്റെ നിഗമ സ്വയമേവ ചിത്രത്തിൽ പതിയാതിരിക്കുകയില്ല. ഏതു സാഹിത്യഗ്രന്ഥവും തൽകർത്താവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ഏതെങ്കിലും ഉപകാശിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണു്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പാഠവും അഭിനയനവും പാർവ്വണ്ണമാക്കണമെങ്കിൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും അത്യാവശ്യമാണെന്നു് ഇതിൽനിന്നു് തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാഹിത്യകാരന്റെ സ്വഭാവവും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് അയാളുടെ കൃതികളെ പ്രപഞ്ചത്തറിക്കുന്നതിൽ ഗണ്യമായ സഹായം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ദൃശ്യബന്ധമുള്ളവയാകുന്നു. അപ്പോൾ നിന്നാൽ പോലും കഴിയെണ്ണുന്നതെന്തിനു്? കാര്യം പഠിച്ചാൽ പോരേ? കഴിഞ്ഞുകൊള്ളുകയല്ലേ. അയാളെപ്പറ്റി എന്തിന്നു് നോക്കിക്കുന്നു? എന്ന ചോദ്യത്തിന്നുള്ള സമാധാനമാണു് മേൽപറഞ്ഞതു്. സാഹിത്യഭിന്നനന്തരത്തിൽ ജീവചരിത്രപഠനത്തിന്നു് മഹനീയമായ ഒരു സ്ഥാനമാണു് വാസ്തവത്തിൽ കല്പിക്കേണ്ടതു്. കവിതയെപ്പറ്റി എത്രത്തോളം

കൂലക്ഷമായി പഠിച്ചറിയുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കു ന്നാലോ, അത്രാത്താലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ അഭി നന്ദിക്കുന്നതിനും ആസ്വദിക്കുന്നതിനും നമുക്കു ശക്തി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു.

മഹാത്മാക്കൾ മാനസികശക്തി അനിവർത്തമായും അപരപ്രഭുവുമാകുന്നു; എന്നാലിരിക്കിലും പരിത്വസ്ഥിതി കൾ അതിനെ ഏതുപ്രകാരത്തിൽ പോഷിപ്പിച്ചുവെന്നും പ്രകാശിപ്പിച്ചുവെന്നും ചരിത്രപഠനംകൊണ്ട് നമുക്കറിയു വാൻ പറ്റിയില്ല. ഒരു വിരതിന്റെ ഉള്ളിൽ കിടക്കുന്ന ശക്തിയെ വ്യക്തമായി വിവരിച്ചുകാണിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. അതു നിസ്തർക്കമായതുകൊണ്ട് വെണ്മുക മന്ത്രമേ മനസ്സനു ചെല്ലുവാൻ കഴികരുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ വിട്ടു വിതർക്കുന്ന സ്ഥലം, കാലം, അതന്ത സിദ്ധിക്കുന്ന വളം, അതിന്റെ വളർച്ചക്ക് അനുകൂലങ്ങളും പ്രതിഘാ ങ്ങളുമായ സാഹചര്യം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ളും അറിയു ന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ആപോഹാദിവിചിത്രമണ്ഡല മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അതുപ്രകാരമെന്നതാണ്, അദ്ദേഹമായ പ്രതിഭാശ ക്തിയോ-പ്രിയ ഒരു സാഹിത്യവീരന്റെ മാനസികചിത്ര ങ്ങിലും കൃതികളുടെ രൂപരേഖകളും മറ്റും നമുക്കു പണ്ടു മാകുന്നതെന്ന് അയാളുടെ ജീവിതത്തിലെ പരിത്വസ്ഥിതി കളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ചേ. കുപ്പിയൻ, മിൽട്ടൻ, ബ്ലോക്ക് എന്നിവരോട പ്രതിഭാശക്തിയോ നാകും, മഹത്ത്വവും. ആഖ്യാനിക എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കുവാൻ, അവരവരുടെ ജീവിതകാലങ്ങളിലെ സാഹിത്യശക്തിവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയ പഠന മഹത്ത്വം കാണാം? ഇതുതന്നെയാണെന്നതും, കിഷണു ഭാസൻ, കാളിദാസൻ, ഭവദൂതി മുതലായവർ നാടകങ്ങളും മറ്റും, ശ്രീഹരജൻ, ഭാരവി തുടങ്ങിയവർ

പ്രസ്തുത ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന് വിജയഭാഷിപ്പിട്ട
ഈ മഹാപുസ്തക മലയാളത്തിൽ അദ്ദേഹകാലത്തു നമ്മുടെ
അഭിമാനസ്തംഭമായി സാക്ഷ്യം വഹിച്ച ശ്രേഷ്ഠ സാഹിത്യനാ
യകന്മാരാകുന്നു. കേരളകാലിദാസനെന്നും കേരളപാണി
നിനെന്നുമുള്ള അനൗപനാമങ്ങൾ പ്രശ്യാതവാരാല കേര
ളവർഷ വലിയകോവിലന്തന്നുരാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതായ ഏ. ആർ. രാജരാജവർഗ്ഗ. കോവിലത്ത
ന്നുരാണെന്നും പററി കേരളകാലത്തവരായി കേരളീയരിൽ
അനൗപനാമം തിരിക്കുവാൻ ഇഷ്ടിച്ചു. ഭാഷാപ്രാചീനതവി
ഷയകളായി അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പല ഗ്രന്ഥസാരം അദ്ദേഹാ
യ്ക്കും വിശിഷ്ടവും വ്യാപകവുമാകുന്നു. ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യ
വും ഉജ്ജ്വലത്തോളംകാലം ഈ മഹാപുസ്തകം യശസ്സേറിയതാ
യായി വീക്ഷിക്കത്തക്കതല്ലെന്നും ഇവരിൽ അദ്ദേഹവനെപ്പു
ററി പ്രൊഫസർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാമവർകൾ എം. എസ്.
കളിടത്തു് ഈവർഷം രചിച്ചു തിരിച്ചറിയുന്നു:-

കേരളകുടിമാസം എന്ന പേരിലാണ് സൂചിപ്പിക്കുക
കേരളവം വലിയകായിത്തുണ്ട്. കാലത്തുതന്നെ അധിക

[illegible]

ഇത് ബാഗ്വാവന്റെ കറയാണ്. ഇനി മരുമകനെ
പറ്ററി മക്കറായ സാഹിത്യകേസരി എന്താണു പറയുന്ന
ഒരു നോക്കുക:—

[illegible]

സാമൂഹികങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഗതിയനുസരിച്ച്. മാനസാന്തരത്തിൽ
ഒരു മാതൃകയായ ഒരു കോളിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ വൃത്താ
ക്കുറിയുണ്ട്. ഈവിധം ഭാഷാഭാവങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും പുതിയ
നൂതനമായ നൽകിയ ഭാഷാഭാവങ്ങൾ, മനോഹരമായതായി ചതു
രമായതായി കോളിയുടെ മുതൽക്കൽ കൂട്ടിയതായി അറിയിക്ക
ണം.”

ഇങ്ങനെ പരിചയപ്പെടുത്തിയ നമുക്കു ഭാഷയേയും
സാഹിത്യത്തേയും ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവയുടെ മാനദണ്ഡം
ഒരു നിശ്ചിത സ്ഥാനത്തുനിന്നും ഭാഷാഭാവങ്ങൾക്കു
ശാശ്വതമായ കൃത്യതയുള്ള പരിവർത്തനത്തിനു
പുറമെ, മനോഹരമായതായി സാഹിത്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കു
തന്നെ മാതൃകയായ മാതൃകയെപ്പോലെയും വർത്തിക്കുകയും
ചെയ്യുകയും ഈ അനന്തരപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉപരികൃതി
പരിവർത്തനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കേരളീയനാണെന്ന് അനുഭവം
പ്രദമാകുന്നതിനായിരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 2

ജീവചരിത്രസംക്ഷേപം

മലബാറിലെ.

മലബാറിൽ ‘പരപ്പനാട്ട്’ എന്ന പേരുള്ള ഒരു
ഒരു രാജവംശം ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് ഈ
രാജവംശത്തിന്റെ പേര് ഒരു വലിയ സംഖ്യ മാലിഖാൻ
കൊടുത്തുവരുന്നു. മലബാർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ രാജാക്കന്മാരിൽ
എട്ടാമത്തെ സ്ഥാനമാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് പരപ്പ
നാട്ട് വലിയരാജാവിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. പക്ഷെ ഈ രാജ
വംശത്തിനു മുമ്പായിരുന്നു മലബാറിലുള്ളതെന്നു മറ്റൊരാളിന്റെ

ആക്രമണത്തോടുകൂടിയാണ് അതു നഷ്ടപ്പെട്ടത്. അതിനു ശേഷവും അവർ അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചുപോന്നു. 963-ൽ 'മൈസൂർകുടുംബ'യുടെ അനുവർത്തിച്ചുവന്ന പടയോട്ടക്കാലത്ത്, പ്രസ്തുത രാജവംശത്തിലെ മൂന്നു പുരുഷന്മാരും അഞ്ചു സ്ത്രീകളും ഇരപ്പെട്ട ഒരു ചെറുസംഘം അദ്ദേഹത്തിന്റെയും തിരുവിതാംകൂറിൽ ഓടിയെത്തി, അന്നു നാടുവാണിരുന്ന കാർത്തികേശിമന്നാരം രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ ശരണപ്രാപിച്ചു. മഹാരാജാവ് അവരെ സർവ്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും തെക്കൻകൂർമാലാഖവിന്റെ പക്കൽനിന്നു പിടിമുഴുത്ത പടനാളേരി നിരോധിക്കാതാക്കും അവരുടെ താമസത്തിനായി ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പടയോട്ടം അവസാനിക്കുകയും അതിനു കാരണകാരനായ മൈസൂർവ്യാഹ്ലം നാമാവശേഷനായുകയും ചെയ്തിട്ടും, തിരുവിതാംകൂറിനെ അജ്ഞപ്രാപിച്ചിരുന്ന പലരും സ്വദേശത്തെയും മടങ്ങിപ്പോകാതെ അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുമാറുണ്ടായത്. പാപ്പനാട്ടുരാജവംശത്തിൽനിന്നു വന്ന മേറ്റുറപ്പാത അംഗങ്ങളും ഈ പ്രദേശത്ത് തിരുവിതാംകൂറിൽത്തന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാർ അവർക്ക് പലതരത്തിലുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾ ആഗ്രഹത്തോടെയെന്ന ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കൂടെയും മേൽത്ത് ഈ രാജാക്കന്മാരുടെയും തലിലുള്ള വേട്ടപ്രയത്നമാണിരുന്നതെന്നും, കൂടെയും അതു വിവാഹബന്ധത്തിൽ പങ്കുവാണെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽക്കാണ് പടനാളേരിയിലെ പാപ്പനാട്ടു രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾ കോയിത്തറയ്ക്കുമാലാഖിത്തീർത്ത്. വടക്കുനിന്നു പടനാളേരിയിൽ വന്നു താമസിച്ചിരുന്ന അഞ്ചു സ്ത്രീകളിൽ ഒന്നുറപ്പും ഇവയെ തന്നെയാണെന്നു മൂത്തപുത്രനായ രാജരാജവർമ്മക്കായിത്തന്നെ വാണി ഗൗരവപൂർവ്വമായിട്ടുള്ള അത്ഭുതമായിത്തീർന്നു. ഈ മഹാരാജാവിന്റെ നാമധേയസ്തോരകമാ

യിട്ടാണു് ചങ്ങനാശ്ശേരിക്കൊട്ടാരത്തിന്നു് “ലക്ഷ്മീപുരത്തു കൊട്ടാരം” എന്നു പേർകൊടുത്തതു്. സർവ്വമാ അന്നത്തുളള രായിരുന്ന ഈ വധുവർമ്മയുടെ ദാക്ഷത്യഫലമായി ജനിച്ചു് മഹാനാണു് കൊല്ലം 1001-ൽ 1022-വരെ തിരുവിതാംകൂറിനെ ഭരിച്ച ഗർഭശ്രീമാൻ സ്വാതിതിരുനാൾ രാജാ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സു കൈണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ പരപ്പുനാട്ടുരാജവംശത്തിന്നു തിരുവിതാംകൂർ രാജവംശമുദാരുണ്ടായ വേഴ്ച മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പോഷണത്തിന്നു പലവിധത്തിലും കാരണമായിത്തീർന്നു. സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന സഹീതസാഹിത്യഭാവോദ്യം പിതാവിൽനിന്നു സംഗ്രമിച്ചതാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണു്. അതുപോലെ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവർമ്മയുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളാകുന്ന വട്ടംമറു് ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ തഴച്ചു കൊണ്ടു് തളിപ്പുകായ്ക മരപ്പു സാഹിത്യകുപ്പുകൾക്കുമാണു് കേരളവർദ്ധവും, രാജരാജവർദ്ധവും—നാഥവാ കേരളകാളിദാസനും, കേരളപാണിനിയും. ആ “രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാ”രെപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള ഒരു ലഘുവിവരണമാണു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

1 കേരളവർമ്മ

മാതാപിതാക്കന്മാർ.

ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ മേൽ പ്രസ്താവിച്ച രാജരാജവർമ്മകാവിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഗിനേയനും, ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ രാമവർമ്മാജിമാർക്കു് പിതാവുമായ മഹാരാജ രാജരാജവർമ്മാജിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരുമകനായി കൊല്ലവർഷം 1020-ാമാണ്ടു കണ്ടു്

മാസം 10-ാംനാളിൽ ജനിച്ച ഒരു ശിശുവാണു്, പിന്നീടു് 'കേരളകാളിദാസൻ' എന്ന പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്. തിരുമനസ്സിലെ അത്ഭുതമായ പൂരത്തിന്നാൽ അംബോദേവി തമ്പുരാട്ടി സംഗ്രഹത്തിലും മലയാളത്തിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യവും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിൽ നല്ല പരിചയവുമുള്ള ഒരു ഉത്തമസ്ത്രീയായിരുന്നു. അപ്പോൾ വിഷവൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, വ്യാകരണം, ധർമ്മശാസ്ത്രം മുതലായവയിൽ പരിപക്വമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന തളിപ്പറമ്പത്തു് മുഖ്യപ്പെട്ടിരുന്ന നമ്പൂതിരിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു്. ഇദ്ദേഹം സൽഗുണസ്വഭാവനായ മാതാപിതാക്കൾക്കു് ദേവനോടു് തനിൽ വളർന്ന ഒരു കുട്ടി, കാലാനുരൂപമായി കേരളഭാരതം കീഴടക്കു് ഒരു കലാകലാലനായിത്തീർന്നതിൽ എന്താണു് കാരണം?

ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും

പാരമ്പര്യപാണ്ഡിത്യം തന്നെയാണു് വിദ്യാഭ്യാസം അഭ്യവൃത്തിയുടേതെന്നു് ആരംഭിക്കപ്പെട്ടു. കലാഗുരുവായ തിരുവാപ്പിൽ വാരിയരായിരുന്നു പ്രാഥമികഗുരുനാഥൻ. ഇന്നും ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിലെ ഗുരുനാഥസ്ഥാനം തിരുവാപ്പിൽവാരിയരോടു് ഉണ്ടെന്നാണു് വെളിപ്പെട്ടതു്. മതിവനായകനെ എഴുത്തിനിഷ്ഠനായി ആശാന്റെ പേർ രാമവാരീയർ എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പേരു കേട്ട ഒരു പാണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു്, ബാലശിക്ഷണത്തിൽ പ്രാജ്ഞാധികമായ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചതൊഴിച്ചെന്നു് എന്നാണു് കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. ശിഷ്യന്റെ സ്വപിശക്തിയും ഒട്ടും കുറവായിരുന്നില്ല. ഈ ഗുരവിദ്യാഭ്യാസം വൈകുണ്ഠസ്തവം മുതൽക്കുതന്നെ. അതിനിടയ്ക്കു് കേരളവർമ്മാലിംഗം, മാലം, നൈഷഡം മുതലായ കാവ്യങ്ങളിലെ ഏതാനും സൂക്തങ്ങൾ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഉപരിപ്രവൃദ്ധ്യായിരുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ ഏതു പുസ്തകം വായിച്ചാലും സാമാന്യം അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കത്തക്ക ഭാഷാജ്ഞാനം ആ കാലംകൊണ്ടു് തന്നുരാവാമിടായിക്കഴിഞ്ഞു.

മാതാവു വിദ്യാഭിയാമിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം ചരിത്രനായകന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായിരുന്നു എന്നാണു പറയപ്പെടുന്നത്. ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലെ ശീലം മനുഷ്യനെ മരണംവരെ വിട്ടുപിടിക്കുകയില്ലെന്നും പറയുന്നതു വളരെ വാസ്തവമാണു്. കുട്ടികൾ അധികം സമയവും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നത് അമ്മമാരോടുകൂടിയായിരിക്കുമല്ലാ. ആ സമയം ഹോത്രദായവിധം വിനിയോഗിക്കാൻ മാതാക്കൾ മാർ മനസ്സുവെക്കുന്നപക്ഷം, കുട്ടികളുടെ ഭാവിജീവിതം ഒരിക്കലും അനുശാസ്യമായിത്തീരാനിടയില്ല. അങ്ങമേവിത്തരൂരാട്ടി ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി അതിനുസംരംഭമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നാണു കാണുന്നത്. ചരിത്രനായകന്റെ നിത്യസഹചാരിയായിരുന്ന ഒരു മഹാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്:—“ചെറുപ്പത്തിൽ അവിടത്തു കുറുകൾ കേൾക്കുന്നതിന്നു വലിയ ഉത്സാഹമായിരുന്നു. അവിടത്തെ അമ്മ രാമായണം, ഭാഗവതം, ഭാരതം മുതലായ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു കൂടകൂടെ പല കഥകൾ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ഈ കഥകളിൽ ഹിരാമൻ രാജനപരാഭോഭം ആട്ടനൻ കരവവചാരാഭം ഭൂലംകൊള്ളുന്ന ഹെട്ടുക്കുളംമറന്നു അമ്മ വിസ്തരിച്ചു പറയുമ്പോൾ കണ്ണുനീർ വംശംനായ നമ്മുടെ കുടുംബക്കാർ അമ്മയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു് ഉത്സാഹത്തോളം ചാടിവെട്ടുന്നവരും തന്നെക്കും ആമാതിരി പരാക്രമശാലിയാപിത്തീർന്നാൽ കൊച്ചു മൈനച്ച ഭാവി കാണ്മിക്കയും ചെല്ലും. ഇതു കാണുമ്പോൾ അമ്മനമ്മമാർക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷം അതുവരത്തായിരുന്നു.”

തിരുവനന്തപുരത്ത്.

ക്രിമിയം തിരുനാൾ കമ്മ്യൂണിസറ്റുകാരുമായി നടന്ന സിനിമ പിതാവും, കേരളവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ചതുരമായ രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തായിരുന്ന താമസിച്ച് ഇരുന്നതു്. അദ്ദേഹം തന്റെ വ്യാകരണാദികളിൽ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യവും ഇംഗ്ലീഷിൽ സാമന്തവും പരിചയവും സംഗീതത്തിലും നല്ല ഉത്തമനുമുള്ള ഒരുവനായിരുന്നു. ഭാഗിനേയന്റെ സ്വപിസാമന്തനും വിദ്യാലയത്തിലും ക്ഷേത്രം അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹം 1030-ാമാണ്ടു് കന്നിമാസത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള പ്രതിഷ്ഠാലയത്തിൽ അന്ത്യോന്ത്യം അവസാനംവരെ മരിക്കുന്നവരെ താമസം തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെയായിരുന്നു. രാജധാനിയിലെത്തിയതിനുശേഷം മരുമകന്റെ ശുശ്രൂഷാനും ചതുരൻതന്നെയും പ്രതിഷ്ഠാലയം ശിഷ്യനെ എപ്പോഴും നന്നിച്ചു താമസിപ്പിക്കുകയും ഉത്തമനാക്കിപ്പിടിച്ചു ഉന്നത ഉപാധശേഷിയെ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഉത്തമനും വൈദികനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹം പല കേരള സാമന്തിട്ടിട്ടും മരുമകന്റെ നന്മ മനസ്സിൽ വളരെ പ്രാപ്തിയും സഹായകമായിരുന്നു; എന്തിനും വേണ്ടു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വെളിയിൽ കടന്നിട്ടില്ലെന്നിട്ടു. എപ്പോഴും ഗർഭിണിയെപ്പോലെ ശിഷ്യനോട് പെരുമാറിയെന്നതു്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ശുശ്രൂഷാസംസ്ഥാനം നാലുക്കുറുപ്പായിരത്തിയും നീണ്ടുനില്ക്കുന്നതിന്നു ശേഷം അന്തരപ്പെട്ടിട്ടു. ഈ അല്പകാലത്തിനിടയ്ക്കുതന്നെ മരുമകന്റെയും, നാലുക്കുറുപ്പായിരത്തിയും, അദ്ദേഹം, വ്യാകരണം, മീമാംസം മതസംസ്ഥാനവുമായി വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്ത ശേഷം ഒരു ഉത്തമനും സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹം മരുമകനെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു് പറ്റിയ കിതിയെ ലാഭിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഇതിനുപുറമെ, ഇക്കാലം

കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിലും സാമാന്യമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നു കൊട്ടാരക്കൈവലനായ്ക്കു രുന്ന പാച്ചുർത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ ആദ്യം പാച്ചിലുള്ള ഈ പട്ടത്തിൽത്തന്നെയാണു്. ഇങ്ങനെ ചരിത്രനായകന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ കണ്ഠധാരതപം വഹിച്ചിരുന്ന മാതൃലൻ 1034 മീനമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ടു. അന്നു ഭാഗിനേയം 14 വയസ്സാകുമ്പോൾ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഏതാവരികിലും 'ഒരു വലിയ പണ്ഡിതൻ' എന്നു ജഗദ്രാജാവിനു അംഗീകാരമുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു.

വലിയകോയിത്തമ്പുരാനായതു്.

മഹാറാജാവി ലക്ഷ്മീദായി മൂത്തതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനെപ്പോലു പള്ളിക്കെട്ടിനുള്ള ആലോചന നടന്നുവന്നിരുന്ന കാലമാകുന്നു അതു്. അന്നു നാ-വാണിരുന്ന ഭിക്ഷുപാലിയും, ഭാഗിനേയിവത്തമ്പുരാനായ മന്ത്രാതിരുന്നാൾ മാതാലോചന. മഹാമാലാഭം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനെത്തന്നെ വരുന്നതി തിരഞ്ഞെടുത്തു. സന്തോഷം, സന്തോഷം, വിനയം, വിദ്യാതപം, വിശ്വാസനന്ദം തുടങ്ങിയ സൽഗുണങ്ങളെല്ലാം തെങ്ങാങ്ങിയ മഹാരാജ പുരുഷഭാരം ആ സ്ഥാനത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കത്തക്കവണ്ണം അന്നു തിരുവിതാംകൂറില്ലായിരുന്നു. പതിനാലുവയസ്സാകും പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന കോയിത്തമ്പുരാൻ അന്നു് ഉപനയനം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്വാമനായ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ ചെന്നു് ഉപനയനം കഴിച്ചുവരുന്നതിനു സമയമുണ്ടായിരുന്നു. വർദ്ധമാം നീളവെള്ളാക്കമനു വെച്ചാൽ പിന്നീട് അ-തെന്നാലും നല്ല മഹാമാലാഭമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മഹാമാലാഭം തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം കിളിമാനൂർ കൊട്ടാരത്തിൽവെച്ചാണു് കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഉപനയനം നടത്തിയതു്. കിളിമാനൂർ

കൊട്ടാരത്തിലെ അന്നത്തെ വലിയതമ്പുരാട്ടിക്കു പുത്രനില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർക്കുതന്നെ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഗ്യസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു ഉപനയനത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചു. അതുകഴിഞ്ഞു തിരുവനന്തപുരത്തു മേടത്തിയത്തിയപ്പോൾ പള്ളിക്കുട്ടിനു വേണ്ടതെല്ലാം തയ്യാറായിരുന്നു. 1034 മേടം 13-ാംനാൾ പള്ളിക്കുട്ടിയോടൊത്ത് വളരെ കേമമായ നിലയിൽ കൊല്ലംപുറത്തു.

ശ്രീരാജൻ മൈലിപ്പിള്ളി ചത്തപ്പോൾ ഭഗവൻ
കുറുപ്പനാ അധിപതിക്കും
പാതാത ചേന്നപ്പിൻ പരിചിതപാടയനാ
ദക്ഷമുക്താണാളൻ
ശ്രീരാജൻ പരമ ചേന്നാൾ കണവനതായ്
വണക്കമാ ചേർത്തൊന്നാൾ
പാതാതേണിപ്പിരിയ്ക്കും ദക്ഷമുക്താണാളൻ
ദക്ഷമുക്താണാളൻ

എന്നും മറ്റുമുള്ള മേൽപ്പാട്ടുകളിലും ഈ മഹോത്സവത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറയപ്പെട്ടുവന്നു. ആററുപ്പാട്ടുകൾ മൂത്തന്നാൾക്കു് പാതാതയെന്നുകൊണ്ടു് കേരളവർഗ്ഗത്തിൽ മനസ്സുകൊണ്ടു് അന്നാളൻ “വലിയകോയിത്തമ്പുരാ”നായിത്തീർന്നു. നാറികത്തെ പന്നീപക്കത്തെ അമൃതമിച്ഛ നാണി ലക്ഷ്യമായി അന്നം ഇൻഡ്യയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ബ്രഹ്മണക്കുട്ടിയെപ്പോലും അഗ്രഗണയമായ ഒരു വിപരീതമായിരുന്നു. പാട്ടുപ്രകാരം വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ പാതാതയെന്നാൽ പള്ളിക്കുട്ടിയോടൊത്ത് കഴിഞ്ഞു ചടങ്ങു അയച്ച ഒരു എഴുത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു: -

പാതാത യു ജനപ്രകാരത്തു് തന്നാധി രാജാരികുടുംബം. എന്നാൽ അവർക്കു് മനസ്സാധാരം, പണം, അംഗം ഇവയെ പട്ടി ചുരുക്കിത്തന്ന അയർക്കു് സരിപ്പിയെത്തു്? ഈ സ്ഥലംപ്രകാരം മുമ്പാ യെട്ടു് അവർക്കു് പക്ഷേപിന്നു് പട്ടിത്തുക്കളെപ്പോലെയെന്നതായാൽ അവരിൽ അധികംപക്ഷം നിരക്കാകപ്പെട്ടിട്ടായി ദുഃസ്ഥായകൃത്യമിരിക്കും.

എന്നാൽ നമ്മുടെ മഹാറാണിയായ, ഞങ്ങളെയല്ല. അവിടുന്ന് എല്ലാ വേക്കും മാതൃകയായി എടുക്കാവുന്ന ഒരു മഹാഭാരണിയായാണ്. നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിലുള്ള ആചാരങ്ങളാൽ, പുറമെ അന്യസംഘങ്ങളിലുള്ള പോകുന്നതിനോ സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഭാഷണം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ അവിടുത്തെല്ലാ സാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാലാണു അവിടുത്തെ ശരിയായ യോഗ്യത പുതുത്ത് അധികം പ്രചാരപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നത്. അവിടുന്ന് യുവാക്കളിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തിൽ ജനിച്ചിരുന്നു എന്നു ചരികിൽ നിശ്ചയമായും അവിടുത്തെ സ്വന്തി ദുഃഖാകരാളാകാൻ കാര്യമായിരുന്നു.....”

വിഷയം വിദ്യാഭ്യാസം.

വിവരമനുശേഷവും അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അത്യന്തം ഉത്സുകനായിത്തന്നെക്കൊണ്ടുപോയി. എന്നു മാത്രമല്ല, സുബോധിപ്പിക്കുവാനും ശീതദാഹകാർ ശാസ്ത്രീകളുടെയും അക്കൽ വ്യാകരണത്തിലെ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പണ്ഡിതൻ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രീകളുടെ അർക്കൽ തർക്കശാസ്ത്രവും, ഉപജ്ഞാൻ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രീകളുടെ അർക്കൽ വേദാനുവാദം അഭ്യസിച്ചു. അല്പകാലത്തിനിടയ്ക്കു “ചതുർത്ഥാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ” എന്നുള്ള ഖ്യാതി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡാക്ടർ വേദിജനാഥപ്പിള്ളൻ ശിഷ്യനായി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലും കൂടുതൽ പരിചയം സമ്പാദിച്ചു. മലയാളവും സംസ്കൃതവുമെന്നപോലെതന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും ചരിത്രനാമകരണസ്ഥാധീനമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ധർമ്മമർമ്മകുട്ടി പ്രശംസിക്കത്തക്കവണ്ണം കോരീത്ത വഴുതാൻ പിൻക്കാവുന്നത് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വേദിജനാഥപ്പിള്ളൻ ശിഷ്യനായി മാത്രം അതിനു പ്രധാനകാരണം. പിന്നീട് സ്വപ്രയത്നവും സർ ടി. മാധവരായർ, വിശ്വലിംഗത്തിനാൾ മഹാരാജാവു, ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡൻസി തുടങ്ങിയവരുമായുള്ള സഹവായവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗലഭാഷാപാണ്ഡിത്യത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഭിന്നപ്രതിവർത്തികളായ മരിച്ചവരുടെയും വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രകൾക്കുമെതിരെ ശക്തിപ്പെട്ടു. മഹാരാഷ്ട്രം, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, തമിഴ്, തെലുങ്ക് എന്നീ ഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രവാഗതങ്ങളായ മരിച്ചവർ അമിതമായി കൈയ്യെടുക്കപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം സ്വയം പഠിക്കുന്നതോ കൂടി ലഭ്യമായ ലക്ഷ്യമായതെ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. സന്യാസം, ഇസ്ലാം മതപരമായതെല്ലാം രാജാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചത് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഇതുപോലെ ഒരു പാണ്ഡിത്യവാദ്യങ്ങൾ കേരളത്തിലേക്കും ഇപ്പോഴുള്ള കീഴ്ന്നി സ്വർണ്ണകാലംകൊണ്ട് നാട്ടുപുസ്തക പരക്കത്താക്കുവണ്ണം വരിയുകയായിത്തന്നാൻ അദ്ദേഹം ബാഹ്യമായ മായ മായനം സമ്പാദിക്കുകയും ഭക്തിയുടെ വിജയനാളം സാധാരണക്കാരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മനസ്സിനെ എന്നപോലെ ശരീരത്തെയും പോഷിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ താഴെൻ ശരിയായ ശുദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നു. ചാട്ടം, മരിച്ചത്, ഇസ്ലാമിസം, ക്രൈസ്തവ മതമായ കാനിക്കാഭാസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. ആയുധവിദ്യയും കതിരസ്സുവാരിയും മരിച്ചവരുടെ എന്തൊരു പ്രിയപ്പെട്ട വിനോദങ്ങളായിരുന്നു എന്നൊരു പറയപ്പെടുന്നത്. ഗവണ്മെൻറവക കതിരലാശത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ കതിരുകളും അദ്ദേഹം സ്വന്തം കൈയ്യാശിച്ചിരുന്നുവത്രെ. അന്ന് ഒരു യുവരാജാവായിരുന്ന ആയില്യംതിരുനാൾ ഈവക വിനോദങ്ങളിൽ മരിച്ചവരുടെയും വലിയ കൂട്ടുകെട്ടുകാരനായിരുന്നു.

സംഗീതമഭ്യസിച്ചത്.

സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം ഏകദേശം അവസാനിച്ചപ്പോൾ സംഗീതത്തിലായി വാസന. വിഷ്ണുവായനയാണു് ഒന്നാമതായിത്തുടങ്ങിയതു്. പ്രസിദ്ധനായ വൈകാളി

ഭാഗവതരും വൈദികകോസരിയായ കല്യാണകൃഷ്ണൻമാരായെന്നു ഗുരുഭൂതന്മാർ. സംഗീതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സരസ്വതീദേവിയുടെ അാവതാരമെന്നു പറയാവുന്ന ലക്ഷ്മീദായി തിരുമനസ്സിലെ സഹവായം ഇക്കാര്യത്തിൽ കോയിത്തമ്പുരാനു് അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായിത്തീന്നു. ശാസ്ത്രാഗ്രാസവിഷയത്തിൽ അന്നുവു് ഭാഷ്യമുള്ളുന്നപാലേ, സംഗീതവിഷയത്തിൽ ഭാഷ്യമൊന്നുമില്ലെന്നു വളരെ ഉപകാരപ്പെട്ടു്.

കൃഗയാവാസന.

വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു് ആയുധാഭ്യാസവും കതിരസ്സുവാരിയും ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വിനോദങ്ങളായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളല്ലോ. ഈ രണ്ടു വിദ്യകളും അദ്വൈതജ്ഞാനത്തിൽ ഒരു ഗുരുഭൂതന്റെ സഹായം അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെയൊന്നും വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലത്രെ. ആയുധവിദ്യയും കതിരസ്സുവാരിയുംകൂടി ചേർന്നപ്പോൾ അതു കൃഗയാവിനോദത്തിന്നു മാർഗ്ഗമർക്കമായിത്തീന്നു. അക്കാലത്തു ത അവനനുപമം പഠിപ്പാത്തതിന്നു സമീപമായി അന്നവധി കുറിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. അവയിലാണ് കോയിത്തമ്പുരാനു് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നായാട്ടിനായി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. നായാട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് എത്രമാത്രം രസകരമായ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ചിത്തപ്പാലത്തു് അദ്ദേഹംതന്നെ എഴുതിട്ടുള്ളു.

കേരളീയരുടെ പുരാതനമായതിൽ ചേരയത്തു-
 രായിട്ടിടം കളക്കുകയും അത് കൂടി നായാട്ടുക്കാരെ
 ചാരിച്ചു, ചുവിയുകയും ചെയ്യാനിടയതും
 കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നുപെരുതെന്നു സാക്ഷ്യമുള്ളപ്പോഴും മേ"

എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്നു ഗുരോളം തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ചരിത്രനായകൻ അന്നത്തെകാലത്തു് ഓടുകിയതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നതുമായ മയ്യ

സന്ദേശത്തിൽ, നായികയുടെ വിശ്വാസം ജനിക്കുന്നതിനായി പറയുന്നു,

പ്രേമപ്രഭുവിന്റെ വിരഹമുഗ്ദ്ധനാവാമെന്നു കേൾക്ക
നീലാചാര്യൻ, കഷ്ടി വിരഹിപ്പിച്ചിടത്തു നീലമുഖൻ
മാലാസാൽ കൈവെട്ടിയെടുത്തു നീ താമസം
കാലാശ്രമം സമർപ്പിച്ചുവെന്ന് കാണാൻ ചെല്ലുകയല്ലേ?”

എന്ന അഭിജ്ഞാനവാക്യവും ഭഗവാവിഷ്ണുക്കുമാണെന്നു ഉള്ളൂ ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂചനയുമാകുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചിരുന്ന രണ്ടു കിളിമാന്മാർ കോയിത്തമ്പുരാക്കുമാരിൽനിന്നു പല ശസ്ത്രവിദ്യാരഹസ്യങ്ങളും ചരിത്രനായകനെന്ന സ്ഥിതിക്കു സാധിച്ചു. ഉണ്ടായിട്ട് ഒരുത്തന്റെ നെഞ്ചിൽ വെടിവെച്ചാൽ, ആ ഉണ്ട അവന്റെ നെഞ്ചിൽ തട്ടി അവിടെ ചത്തവോ മുറിവോ ഒന്നും വരുത്താതെ താഴെ വീഴുക, ഏതെല്ലാംതരത്തിൽ ശ്രമിച്ചാലും വെടി പൊട്ടാത്തവിധത്തിൽ എതിരാളിയുടെ തോക്കിന്റെ വാക്കെട്ടുക, സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു താനിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ഭഗവന്റെ വരുത്തി വെടിവെക്കുക മുതലായ പല അത്ഭുതപ്രയോഗങ്ങളും ഈ തമ്പുരാക്കുമാരിൽനിന്നു താൻ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും പ്രയോഗിച്ചു പരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു “എന്റെ ഭഗവാന്മാരേകൾ” എന്ന പേരിൽ ഭാഷാപോഷിണിയിലെഴുതിയ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. മറെറൊരാളാണു് പറഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ വിശ്വാസ്യതയിൽ വായനക്കാർക്കു സംശയം ജനിക്കുമായിരുന്നു. തന്നിട്ടു് ആദ്യമായി നായാട്ടിൽ അഭിരുചി ജനിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും അദ്ദേഹം ആ ഉപന്യാസത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിലെ ഏതാനും ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു വായനക്കാർക്കു് സഹവഹായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു:—

ഭൂതവൃത്തിൽ എനിക്ക് ഉത്സാഹം ജനിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം, ഞാൻ ഹൃദയത്തു പ്രായമുള്ള യാലനായിരിക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും അദ്ധ്യയനം അമ്മാലനായ ഒരു ദേഹി, ഏതെങ്കിലും കടമെടുക്കുമ്പോൾ സമീപമായ ഒരു കല്ലിൽ വന്നുകൂടി പലക്കും യോഗ്യതവായിത്തീർന്ന ഒരു വലിയ ചീങ്കല്ലിയെ ഞാൻ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും ഒരു വേദിയായ നിഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങും കണ്ടിച്ചുകൊണ്ടു. മറ്റൊരു വാസകർമ്മ വളരെ യോഗ്യമായ കേന്ദ്രിച്ചുട്ട് എന്ന ഗർഭം വാ ചെപ്പുവെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കോലന്ദകാഴി' എന്തെങ്കിലും വകുപ്പിയയും അപ്പോൾത്തന്നെ കിടക്കൽ വെടിവെച്ചു കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു. ആവിഷം ലക്ഷ്യവേദത്തിൽ എനിക്ക് ഉത്സാഹം ജനിച്ചിരുന്നു. ഏതാൽ എനിക്ക് ഏകദേശം പതിനേഴുവയസ്സു പ്രായമായ വേദം ഒരു താക്കം കൈയിലെടുക്കുന്നതിൽ സംശയിച്ചിരുന്നില്ല. വേദം പഠിക്കുന്നതിൽ അസാധാര്യമായ ഉത്സാഹമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കേന്ദ്രത്തിന്റെ മുമ്പെ കെട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ചീങ്കല്ലിയും മെഴുതിട്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് വേദം പഠിക്കുവേട്ടക്കുന്നതിലുള്ള താല്പര്യംതാ അറിഞ്ഞു. അക്കാലത്തു മൂന്നാമതാ ഞാൻകൊണ്ടുവെച്ചിരുന്ന വേദംകൊണ്ടിരിക്കും പലപ്പോഴും പലവിധത്തിലുള്ള വിവിധങ്ങളായ വേദങ്ങൾ എനിക്ക് കേൾക്കു ത്തിക പതിവായിരുന്നു. ദേവിൽ വളരെ പട്ടിക്കൊണ്ടു തന്നെവിടിച്ച ഒരു ദൈവത്താൽ ഞാൻ എന്നെങ്കിലും പട്ടിക്കൊണ്ടു ഏതെങ്കിലും യോഗ്യ വിഷയങ്ങളിൽ ഉത്സാഹമുണ്ടായിരുന്നു ഉത്സാഹമുണ്ടായ ആയിട്ടു തന്നെയും എനിക്ക് സമ്മാനിച്ചുവെച്ചു. ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. ആ മോശായ ആയുധം തെച്ചുവെച്ചു സ്വച്ഛതവൃത്തി ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കി ജനനുമ്പോൾ കൊണ്ടുവെന്ന് മെഴുതിട്ടും ആയി ലുപ്തമായി. തിരുക്കണ്ണിയെ കാണിച്ചുവെച്ചു. അവിടെ വളരെ കേന്ദ്രമുണ്ടു. എന്നാൽ ഒരു വേദി വെച്ചു കാണിക്കാൻ അറിയിച്ചുവെച്ചു. യോഗ്യമായിരിക്കാം, സമ്മാനിച്ചു. ആ കൈയാൽ കൈമാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പരവായായ മറ്റു പ്രാണിയായാ വെടിവെക്കുന്നതായ വിചാരിച്ചു ഞാൻ പലവേദത്തിൽ പ്രയത്നം മെഴുതിട്ടും ഫലിച്ചില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീമാനവരായായി ചില യോഗികൾ മെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അറിഞ്ഞു, മറ്റൊരുപ്രയത്നം ചെയ്ത് അതിലൊരു വൃത്തികെട്ട തോൽ ഞാൻ കൈയ്ക്കുമാക്കി. വളരെ ശ്രമം ചെയ്ത് അതിനെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ തക്കതാക്കിത്തീർത്ത് വകുപ്പിക്കുക

നേക്കു യുദ്ധത്തിന് തുടങ്ങിയ അനൗപമമായ വൃക്കപ്പട്ടയുടെ മുക്കിയിരുന്ന പട്ടണ പെരിയ പാക്കി കിടന്നുപോയ ഏതൊ പെണ്മനുഷ്യനിലെ വിജയലക്ഷത്തിൽനിന്നു നാടുവാഴ്ത്താക്കിയ അടയാളം

അതായത് എന്തൊ ചെറുപ്പപ്പായസ്സായ ഒരു ചിട്ടിപ്പാളർ കൊച്ചിയിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പേർ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ കൽപ്പാലത്തു മണിക്കാൻ എന്ന പ്രാവികളായ ശൈശവങ്ങൾ അമ്മയ്ക്കു കൊടുത്തു കൊടുത്തു മറ്റൊരു പ്രാവികളായ ചിട്ടുക്കൾക്കു തുപ്പാൻ കൊടുത്തു കലം പ്രബോധി സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന ചിട്ടുക്കളെക്കൂടി രവി പത്താകായിത്തന്നതാണു ഗുരുവായൂർ കോത്തുണ്ണി താമസിക്കുകയായിരുന്നു ഈ ബുദ്ധന്റെ അടുത്തുണ്ടായ പല വിജയങ്ങളിലും ശിഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നേപ്പാളം നദീതട പ്രദേശങ്ങളിൽ പല യുദ്ധങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവയെന്നുള്ള വിവരം ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ആ വിജയത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അയയുടെ ശിഷ്യനെന്നു സമ്പാദിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ടു് എത്രയും അധികമായിട്ടു മാത്രമേ യുദ്ധം ഉണ്ടായിട്ടു് എന്നാണു് ഞങ്ങൾ വെടിവെച്ചാൽ ആ ഉത്തരയ്ക്കു് നെഞ്ചിൽ തട്ടി താഴെ വിഴുന്ന് സമ്പ്രദായം ആ വിധത്തിൽ പരീക്ഷിക്കാൻ എനിക്കു മെയ്യുമ്പോഴെ, മറ്റു മുണ്ടുകൾ മുഴങ്ങിയിട്ടു് വെടിവെച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഉണ്ടു ആ മുണ്ടിൽ യാതൊരു കേടുംവരുത്താത്ത അതിർത്തി താഴെവിട്ടു

ഇതുപല തരത്തിൽ നാ കേട്ടുക എന്നൊരു വിദ്യയും എനിക്കു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻ അവിടേണമെന്നു സമ്പ്രദായമായി. അന്നത്തെ കോളവയല കൊച്ചുകൊച്ചിത്തന്നാൻ മേട്രിയം അന്ന് കളിച്ചു ജയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ സമീപത്തുവെച്ച് പരീക്ഷിക്കുകയെന്നു് തെരുത്താൻ വെടിവെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ എന്തൊ ഉപദേശം പ്രതിബദ്ധമായിത്തീർന്നതിനാൽ അതിന്റെ മുഖസ്ഥലമായ പ്രായം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവെന്നുവെച്ച് ഗുരുവായൂർ ഉപദേശപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം കൈത്താഴിൽ വെട്ടുന്ന കേപ്പുകൾ പൊട്ടിയതല്ലാതെ വെടി തീർന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൊച്ചുകൊച്ചിത്തന്നാണു് ഭൂർവിപക്ഷത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വെടി എന്തൊ ഉപദേശം പ്രതിബദ്ധമായിത്തീർന്നതിനാൽ അന്ന് മേയ്യ പ്രായം കൊണ്ടാണു് വെടിതിരഞ്ഞതു്. ഇനി കൈത്താഴിൽനിന്നു തട്ടു. അന്ന് കാണിച്ചു

അതിനിടയ്ക്ക് കൂട്ടുകൾ മറ്റു വിധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഏകദേശം പത്തു മിനിറ്റുകളിൽ തടിയനായ ഒരു മോഷ്ടി ബോർഡിന്റെ കീഴടക്കം തരിമിക്കൂടി തൊഴിലാളി അതുതന്നെ ചാമ്പശ്ശിയോടുകൂടി വരുന്നതുകൊണ്ട് ഉടനെ അയാൾ അതിനെ വെടിവെക്കുകയും അത് മതിലിന്റെ അറ്റത്തുവെച്ച് തീർത്തുവീടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഇരുപതു ശതകത്തിൽനിന്നു മിനിറ്റായിരുന്ന ചാമ്പശ്ശിയോട് അയാൾ ആ ചത്ത ജന്തുവിനെ ചെറുക്കുകയും ചെയ്തു. ചാമ്പശ്ശിയോട് വളരെ അടുത്തു തോന്നി. തൊഴിലിന്റെ മുമ്പെ വെടിവെക്കുകയും മുമ്പത്തെ വരുന്നതിനെ വെടി വെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നം അതിൽനിന്നു ഇരുപതു ശതകം അയാൾ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇനി ഒരിക്കലും ചെയ്യാൻ ഏതൊരു ശക്തിയുമില്ല.

ഈ 'മൃഗയാസൂരണകൂട്ടിൽ' വേറെയും ചില അനഭവങ്ങളെ അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ലാക്കു പിഴയ്ക്കാതെ വെടിവെക്കുന്നതിൽ കോയിത്തമ്പുരാനെ അസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ യൂറോപ്യന്മാർപോലും അദ്ദേഹത്തെ ഏതാനും പ്രശംസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടത്രെ!

കഷ്ടകാലവും തത്ഫലങ്ങളും.

വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരം രാജകുടുംബവുമായി വളരെ അടുപ്പത്തിലാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതെന്നുള്ളതു നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. മറ്റൊരു ജാവ മാത്രമല്ല, മറ്റു രാജകുടുംബങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കളായിരുന്നു. ആയില്യംതിരുനാലും വിശാഖംതിരുനാലും ചരിത്രനായകന്റെ ചങ്ങാതികളായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. 'മൃഗയാസൂരണകൂട്ടിൽ' അദ്ദേഹം ആയില്യംതിരുനാളിനെ 'ഉത്തമസുഹൃത്തായി' പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നാം വായിച്ചുവെല്ലോ. ഈ ആയില്യംതിരുനാൾ 1036-ൽ, ഉത്രംതിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനെത്തുടർന്ന് 'സിംഹാസനാരോഹണം'ചെയ്തു. അതിനുശേഷവും അദ്ദേഹം കോയിത്തമ്പുരാനെ പല ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ രാജസേവ

‘അസിഡാറാവുലേഹനം’ പോലെയാണല്ലോ. അതു ചില
 പ്ലോറം യാതൊരു കാരണവുമില്ലാതെ പല അനന്തര
 ഘോര വരുത്തിവെച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കഷ്ടകാലം
 1050-ാമുണ്ടിൽ നമ്മുടെ ചരിത്രനാടകനെയും ബാധി
 ച്ചു. ചില ഏഷണിക്കാരുടെ വാക്കുകൾ, മഹാരാജാവു
 കോയിത്തമ്പുരാന്റെ നേരെ വെട്ടാതെ ചുരിച്ചുകയും ആ
 മുഖിച്ചിൽ ഒടുവിൽ പ്രസിക്വേറ്റോറിയൽ പത്ത്വനാദനിക്ക
 കയും ചെല്ലു. മഹാരാജാവിന് എതിരായപ്പോൾ ഒരു ഉപ
 നാപകാശംവെത്തിൽ കോയിത്തമ്പുരാനും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള
 നമ്മള സംശയമായിരുന്നു ഈ അനർത്ഥത്തിനെയും കാര
 ണം. രണ്ടു കൂട്ടരെയും പറഞ്ഞു യോജിപ്പിക്കാൻ പലരും
 ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ കോയിത്ത
 മ്പുരാനെ അന്യോന്യനാക്കി ഒരു ബന്ധനസ്ഥന്റെ നില
 യിൽ ആലപ്പുഴ കൊട്ടാരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസി
 പ്പിക്കാൻ കല്പനയായി. ഭാഗ്യനേയിരായ രാണി ലക്ഷ്മീ
 അയിരുകൾ പ്രാർത്ഥനകൾപോലും വിഫലമായിത്തീർന്നു.
 കോയിത്തമ്പുരാൻ ഭാഗ്യയെപ്പിരിഞ്ഞു് ഒക്കെകൊല്ലം ആല
 പ്പുഴയിലും പിന്നീട് നാലഞ്ചുകൊല്ലം അരിപ്പാടും താമസി
 ക്കേണ്ടിവന്നു.

‘ഒന്നു ചീത്തയൽ മരുന്നിനു വളം’ എന്നു മല
 യാളത്തിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. ദേശകാലഭേദമെ
 ന്നേ പല സ്ഥലത്തും ഇതു ഫലിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. ലോക
 മാനുസായ ബാലഗംഗാധരതിലകന്റെ ‘ഗീതാരഹസ്യം’
 പോലെ അത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു നിരൂപണഗ്രന്ഥം ഭഗ
 വത്ഗീതയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇതുവരെ ഒരു ഭാഷ
 യിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു പറയുന്നത്. പാശ്ചാത്യരും
 പരമസ്തുതമായ പല പണ്ഡിതന്മാരും ആ ഉത്തമഗ്ര
 ന്ഥത്തെ സശിരക്തം ശ്ലാഘിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുമാത്രം
 ഉൽകൃഷ്ടമായ ഗീതാരഹസ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു കാര

ണമായിത്തീർന്നു. ബാലഗണപതിലക്ഷൺറെ കാരാഗൃഹ വാസമായിരുന്നു. ജമീലിയെ ജീവിതം ഉത്തമഗുണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമായി ഉപയോഗിച്ച് പാശ്ചാത്യരായും അപൂർവ്വമായ ജമീലിയെപ്പറ്റി വിവിധ പുതിയ ഭാഷകൾ പഠിച്ചവരും ധാരാളമുണ്ട്. കേരളവർഗ്ഗവർഗ്ഗക്കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അനുചരനായിരുന്നതും ഇക്കാരണത്താൽ ജമീലിയെ സർവ്വമലയാളം കാരണമായിത്തീർന്നു. മലയാളത്തിലെ സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ട് അതിപ്രധാനമായ 'മയൂരസന്ദേശം' ഈ അനുചരനായിരുന്നതാണെന്നുള്ളതും സർവ്വമലയാളത്തിൽ ഒന്നാകുന്നു. യമപ്രബന്ധശേഖരം, കർമ്മപ്രബന്ധശേഖരം, വിശാഖവിജയം മഹാകാവ്യം എന്നീ സംസ്കൃതകൃതികളുടെ ഉത്ഭവത്തിനുള്ള നിവൃത്തിയും കേരളീയരും നോക്കിയാൽ ഈ അനുചരനായിരുന്നതാണെന്നാണുവേണം പറയുവാൻ. മേൽപ്രസ്താവിക്കുന്നവരുടെ കൃതിയാലുള്ളവയും എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിന് വിസ്മയകരമായ സംസ്കൃത വ്യാഖ്യാനവും കൂടി കോയിത്തമ്പുരാൻ ഇക്കാലത്തുതന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പിതൃക്കുലത്തു കേരളപാണിനി എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന എ. ബുക്ക്. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, ചങ്ങനാശ്ശേരി രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, പിന്നീട് വലിയ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിത്തീർന്ന തുറപ്പൂർ നാരായണശാസ്ത്രികൾ മുതലായവരുടെ ഗുരുസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച് അവരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചതും ഇക്കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു. *

---

* ചരിത്രനായകന്റെ രാജാവും രാജസംസ്ഥാനിയും രാജാവും കൂട്ടിയ ഒരു കുടുംബമായി 1040-ലാണ് മുതൽ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽനിന്ന് അരിപ്പാട്ടു വരെ താമസം തുടങ്ങിയിരുന്നത്. ഏതാ ഒരു രാജാവിന്റെ നിമിത്തം മലകുടുംബത്തിൽനിന്ന് പിന്നെപ്പിറ്റിപ്പിന്നെ ഒരു ശാഖയായ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽനിന്ന് അരിപ്പാട്ടു നയിച്ചതും ചരിത്രനായകന്റെ ബൃഹത്തായ രാജാസംസ്ഥാനമായിത്തീർന്നതാണ്. പലപ്പോഴും നന്നായ പ്രവാസനിമിത്തം കാരക്കാലത്തേയ്ക്ക് ഇവർ വളരെ കയ്യ

1055-ൽ വിശദീകരിക്കുന്നതും രാജഭാരം കൈയേ
 ൈന്നതുവരെ ചരിത്രനായകന്റെ ഈ അസമാന്യത്വം
 നഷ്ടമില്ല. പുതിയ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരോഹ
 ണംചെയ്ത ഉടനെ നന്നാമതായിച്ചെല്ല കൃത്യം, കേരളവർ
 വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ ബാധനവിമുക്തനാക്കി തിരു
 വനത്തുപുരത്തേയ്ക്ക് ആനയിച്ചതായിരുന്നു. ആയിരവും
 തിരുന്നാളിന്റെ മില പ്രവൃത്തികൾ വിശദീകരിക്കുന്നതിനാലിന
 തെയ്തിരുന്നിട്ടില്ലെന്നും, ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹവും
 ചരിത്രനായകനും ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നുവെന്നുമാ
 ണം, പറയപ്പെടുന്നത്.

രാഷ്ട്രീയസേവനം.

വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ പ്രധാനമായി പ്രവർത്തി
 ച്ചുപോന്നതു ഭാഷാപാഷണവിഷയത്തിലാണെന്നുള്ള
 തു വാസ്തവമാണെങ്കിലും, മറ്റുവിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം
 ശ്രദ്ധപതിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ഭര
 ണാധികാരികളെപ്പോലും ഉപദേശിക്കത്തക്കവണ്ണം രാജ്യ
 കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അഗാധമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദി
 ച്ചിരുന്നു. ദിവാൻ മാധവരാജർ തുടങ്ങിയുള്ള തിരുവിതാം
 കൂറിലെ സചിവന്മാരും ത്വിട്ടിൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ

മുൻകൈവശമായിട്ടും, ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തോളം
 വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ സഹായകരീതരും പട്ടവിൽ കണ്ടുപോ
 ടെക്കൊന്നിരുന്നതും, ആ കടന്നുപോയ 1048-ൽ അരിപ്പാട്ടു പുതൂര
 യി ചെന്നിയിട്ടു തന്നെപ്പുറത്തു കെട്ടാക്കി വെട്ടു താഴം കാരകളും
 ചെയ്തു. തേക്കനശേഷം, ചരിത്രനായകന്റെ ആയുസരോദയ
 തന്നെപ്പുറത്തു രാജരാജവംശകോയിത്തമ്പുരാൻ എന്ന പേരിൽ പ്രസി
 ഡനായിത്തീർന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ അലപ്പുട്ടിനിൽ അരി
 പ്പാട്ടു കെട്ടിത്താങ്ങിപ്പിട്ടു അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മാഗിനെ
 യനായ ഐ. ആർ. സർവ്വജ്ഞാപിനെ പഠിപ്പിച്ചു സർവ്വ
 കിട്ടിയതു ഇങ്ങനെയാണെന്നു.

പ്രതിനിധിമൂലമായ സിംഗിൾമെമ്പർ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഉററപ്പേരിട്ടവയായിരുന്നു. അവർക്കും ചിലപ്പോൾ രാജാക്കന്മാർക്കും കോയിത്തമ്പുരാൻ ചെറിയൊരു കോട്ടയായി മാറി. ആലോചിക്കാൻ പറ്റിയതായിരുന്നു. എന്നാൽ "പറമ്പുട്ടി" എന്നായിരുന്നു. അത് തിരുവിതാംകൂറിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന യൂറോപ്യന്മാർക്ക് വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ നേരെ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വർഗ്ഗവാദം അതുവരെമായിരുന്നു.

മൂന്നു കൊല്ലത്തോളംകാലം ചരിത്രനാമകൻ തിരുവി
താംകൂറിലെ നിയമനിർമ്മാണാലയത്തിൽ ഒരു അനുഭാഗ
സ്ഥാനമാലിക്കുകയായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം മിതഭാഷിയായി
രുന്ന അദ്ദേഹം നിയമനിർമ്മാണാലയങ്ങൾക്കുള്ളിലും
ആ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചിരുന്നതായി കാണ
ുന്നില്ല. ഏകിലും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഓരോ അഭിപ്രായ
ത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതിസ്സാധുവും രാഷ്ട്രതന്ത്ര
ജ്ഞതയും നല്ലരൂപം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം വലിമകൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥപ്പുരയുടെ
മേൽനോട്ടം പരമശൈലത്തോടു കോയിത്തമ്പുരാൻ വഹി
ക്കുകയായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള
ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിൽനിന്ന് അധികത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റ്
വരുത്തുകയും തിരുവനന്തപുരത്തിലുത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കിട്ടാവ
ുന്നിടത്തോളം പുറമേനിന്നു ശേഖരിച്ചും ആ ഗ്രന്ഥപ്പുരയെ
പരിഷ്കരിക്കുകയും വേദകീഴ്പ്പിക്കുകയും ചെയ്ത നമ്മുടെ
മഹിമനാഥനകളെ. ഇദ്ദേഹം ആ ഗ്രന്ഥപ്പുരയെക്കേ
രളൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ച മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥപ്പുരയോടും കിടന്നിട്ടുള്ളത
ക്കു ഒരു നിപന്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നുകേൾ അതിന്നു പ്രധാനകാരണ
ഭൂതൻ കേരളവർ. കോയിത്തമ്പുരാൻജ്ഞാതെ മറന്നുപോയ.

വേദശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായ് .064-ാംമാനദിൽ
ആദ്യമായി തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു സന്യേതപരശാല
സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ നേതൃധികാരം വഹിക്കേണ്ട

എഫ്. ആർ. എച്ച്. എസ്. എന്ന ചെറിയും കിട്ടി. ഗുണവതിയായ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എസ്. ഐ. എന്ന ചെറിയൊരു കോളേജ് പ്രവർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമയത്ത് കിട്ടിയ അവസരത്തിൽ തിരുനെൽവേലൂ കിട്ടിയ അക്കാദമിക്ക് അനുസരണമായിട്ടായിരുന്നു.

ശ്ലോകങ്ങൾ.

ശ്ലോകജീവിതം സുഖമുൾക്കൊള്ളുന്നു. “ഈ ലോകത്തിൽ സുഖമനുഭവം മിക്കവാറും അധികമാണ്” എന്നു കവിതയെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ കവിതയായി അദ്ദേഹം എഴുതിയ പദ്യങ്ങളിൽ നിന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ പല മനഃശ്ലോകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നു. “ഇപ്പോൾ ശാശ്വതമായ വിജയം അറിയാൻ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുള്ളവയെല്ലാം മാനസാന്തരമായി” കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കോയിത്തമ്പുരാൻ നാലുപദ്യങ്ങൾ കഴിച്ച പദ്യങ്ങൾ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഐക്യമായ സകല ശ്ലോകങ്ങളും ദിവ്യമായ ഒരു സമഗ്രമായ കാഴ്ചയിലും അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ വ്യത്യാസമായിരുന്നു. പരമപതിയായ മഹാശാസ്ത്രത്തിൽ കാണാവുന്നതും ഈ മനസ്സിലും അദ്ദേഹത്തിൽ കൂടാതെ വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്തെല്ലാം പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടും ഒരു കട്ടിയെ കണ്ടു സന്തോഷിക്കാൻ കഴിയാത്ത അവസാനംവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടും ഇല്ലാതെപോയി എന്നുപറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവെല്ലാം.

കോയിത്തമ്പുരാൻ മൂന്നു സഹോദരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. വെങ്കിളം ഒരു സഹോദരിയായിരുന്നു. കൂടാതെ കനിപ്പുറംവെള്ളത്തിനാൽ എല്ലാവരും ആ സഹോദരിയെ പ്രണയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1899-ൽ

ആ സഭാമാറ്റി മരിച്ച ആവശരത്തിൽ അദ്ദേഹം അന്തരവി
ച്ച മനുഷ്യരും സിദ്ധാർത്ഥമായിരുന്നു. മരണവാർത്ത കേട്ട
ഉടനെ അദ്ദേഹം അരിപ്പാക്കുത്തി. വൃദ്ധനായ മാത്തവിനെ
കുതിപ്പാൻ ആ ഏതാലും ചെട്ടിക്കൊന്നുപോയി. മരി
ച്ചുപോയ സന്യാസിയുടെ ഇളയകുട്ടിയെ കണ്ണീരുകൊണ്ട്
കുതിപ്പിക്കുന്നതാണ് ചെയ്തത്. (ആ കുട്ടിയാണ് സേതുലക്ഷ്മി
യെ മഹാശാലത്തിന്റെ മാനാവായ ഇന്നത്തെ രാമവർമ്മ
വലിയകോയിത്തന്നുപോൻ.)

ഇതുകൊണ്ടും തിരുമനസ്സിലെ ക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി
ച്ചില. 1073-ൽ മാത്തവായ അംബാദവിത്തമ്പുരാട്ടി
ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ചരിത്രനായകന്റെ ഏ
തെത്ത വല്ലാതെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു മറ്റൊരു സംഭവമായി
രുന്നു അത്. പക്ഷെ മരണം നാപരിഹാരമാണല്ലോ.
സംവത്സരത്തിൽ പുതുക്കൻ മാതൃഭക്തിക്കനുസരണമായിത്ത
ന്നെ നടന്നു. ഈ ഒരു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ മേച്ചുകുടി,
ബൊറിലകുടൽ മുതലായവകൂടി മുക്കുകുപ്പട്ടിരുന്നു എന്ന
റിയുപോയി, എത്രമാത്രം നിഷ്പ്രഭമാകുകയാണ് അദ്ദേഹം
ആ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇതേവരെ പൊതുവെ ഏറ്റവും സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും
ചരിത്രനായകന്റെ മനസ്സിലെ വ്യാധനിപ്പിച്ചതും സകല
സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിൽനിന്നുപോലും നിവർത്തിക്കത്തക്ക
വിധം അദ്ദേഹത്തെ നിരസാഹ്വാനമാക്കിത്തീർത്തതായ
മറ്റൊരു സംഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരി
യായ റാണി ലക്ഷ്മീദായിയുടെ ദേഹവിശ്വാസമായിരുന്നു.
1076-മാണ്ടിലാണ് അതുണ്ടായത്. സാഹിത്യസംബ
ന്ധമായ ജോലികളിൽപ്പോലും അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹത്തി
ന് അഭിരുചിയില്ലാതായി. അതിനശേഷം അദ്ദേഹം
നയിച്ച ജീവിതം തീരെ നിരസേച്ഛമായ ഒന്നായിരുന്നു.

സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം.

കേരളവാർദ്ധക്യവലിവുകൾക്കായിത്തന്നെപ്പോലെയെന്ന് വ്യക്തിഗതമായ സ്വഭാവഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായി നില്ക്കുന്നത് ഈശ്വരഭക്തിയാചന. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനചര്യ പരിശോധിച്ചാൽ സ്നേഹമുദാഹരണങ്ങൾ അതിൽ പ്രത്യേകം സ്ഥാനം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. വൈകുന്നൂ പെരുന്തുകൊണ്ടുവിലുപ്പന്റെ പേരിലും തിരുവനന്തപുരം ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിപ്പട്ടാഭിഷേകം പേരിലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി സീമാതീതമാണ്. കൊല്ലംതോറും അഷ്ടമിദിനം വൈകുന്നൂത്തെയ്യുണ്ടെന്നുള്ളത് പരിവാദിയാണ്. ശ്രീപത്മനാഭപ്രഭുവേദഗുരുകൾ, വാല്യാവലംഗുരുകൾ, ശോണാദീശസ്വാമി, സ്തുതിഗുരുകൾ മുതലായ കൃതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈശ്വരഭക്തിക്ക് ഉത്തരമാവാമെന്നുണ്ടാണല്ലോ.

പരോപകാരപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രധാനഗുണം. പന്നാകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും എഴുത്തുകൊണ്ടും ആർക്കും എപ്പോഴും എന്തുസഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നു. മറ്റൊരാളെത്തന്നെ പരിചരിക്കുവാനായിട്ടുള്ളതെ വലിവുകൾക്കായിത്തന്നെപ്പോലെയെന്ന് സാക്ഷ്യപത്രംകൊണ്ടുമാത്രം ഇംഗ്ലീഷ് പാശ്ചാത്യ ലകളിൽ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും മുൻപിടാമായിത്തീർന്ന മിലർ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരുതരമുള്ള സഹായം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവരും സംഖ്യയും കുറച്ചൊന്നുമില്ല. മുരുകപ്പിറ്റത്തുനിന്നു, “സന്ദേശംവേണ്ട പരമ്പരകൾക്കുനാകാത്തതെങ്കിൽ കിം മോഹം കൊണ്ടായ ഫലമിഹ പ്രാപ്തിനാം കേന്ദ്രാണിതന്നിൽ?” എന്നു താൻതന്നെ ഒരിടത്തു എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന്നനുസരണമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നത്.

ലോകവിഷയകമായ കാര്യങ്ങളിൽ വലിയകോമിത്ത നവരൻ പ്രശ്നീകൃഷ്ടിയിൽ തൊട്ടും അതിനുമുമ്പാകെ പരിചയകളെ മറന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തതായിരുന്നു. അവിടുന്ന് അക്കാലത്തിൽ കാണിച്ച 'തൊട്ടുത്തിന്റെ കഥ' നോക്കിയാൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിരുചിയെ അതിന്റെ സ്ഥിതിയ്ക്ക് എന്തൊരു അധികമാണെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. തിരുമനസ്സിന്റെ കൈയിൽനിന്ന് ഒരു സമ്മാനമെങ്കിലും വാങ്ങാൻ ഇവന്നിട്ടില്ലാത്ത ഭാഷാകവിയാകട്ടെ ശാസ്ത്രവ്യക്തിത്വനാകട്ടെ കേരളത്തിലെത്തന്നെ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടാകാം. വിപരീതമായിട്ടും കവികൾക്കും അദ്ദേഹം ഒരു കണ്ണുകൾക്കുതന്നെയായിരുന്നു. ഒരൊറ്റ ശ്ലോകമെങ്കിലും വൃത്താഭംഗംകൂടാതെ എഴുതാവുന്നവന്റെ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വാത്സല്യം എത്രമാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് അനുഭവിച്ചവർക്കു അറിയാമല്ലോ.

പരമോഷ്ടമുദാഹരണമെങ്കിലും കോമിത്തനവരന്റെ സഹായമായ സ്വഭാവമുണ്ടാകട്ടെ ഒന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ കററപറഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നു ചൊല്ലേ, അവിടെ വെച്ചു ഗുണഭോജനമുണ്ടാകുകയും അവയെ പച്ചതീക്കിച്ച് പുകയ്ക്കിപ്പറയാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. "ഗുണം ശബ്ദം പ്രത്യേകമെന്തുപോയെന്നാൽ ഭോജനമെന്തു തിരുത്താൻ അയാൾ എടുത്തുകൊള്ളുമല്ലോ" എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായം. പുസ്തകനിരൂപണവിഷയത്തിലാണ് ഈ സ്വഭാവമുണ്ടായ പ്രകടമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം മണ്ഡനതൃപതിയെപ്പോലെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാകുന്ന സന്ദർഭമുണ്ട്. ആത്മപുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നവയും, അതു സംശോധിച്ചു വായിച്ച നല്ല ഒരു പാർട്ടിയിലാണ് ചർച്ചകൾക്കുകയായിരുന്നു വന്നിട്ടത്. ഇതു ഭോജനം കഴിയില്ലെന്നുള്ള അശക്തികൊണ്ടല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണല്ലോ.

കൊച്ചുകുട്ടികളുടെനേരെ തന്മൂലം വലിയ സ്നേഹമാ തീരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഏതോ ഒരു മാനന്ത അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻപോയ അവസരത്തിൽ തന്റെ കൊച്ചുകുട്ടിയെയും ഇടം കൊണ്ടുപോവുകയുണ്ടായി. കോയിത്തമ്പുരാൻ ആ കുട്ടിയെ അടുത്തുവിളിച്ചു വളരെ ലാലിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നു തന്നെ ഡയറിയിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: — “കുഞ്ജം! എപ്പോഴാണ് ഈശ്വരൻ എനിക്ക് ഒരു പുത്രനെ തരാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്! എന്ത്, പുത്രനെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞത്! ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയ്ക്കു പുത്രിയല്ല കുറച്ചുകുട്ടി നല്ലത്? അഥവാ, ഇതേ ശതാണ്ടല്ലാ ഇതു നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്. എല്ലാം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു; എങ്കിലും ഒരു കുട്ടി, ഹാ! അതെങ്ങനെയെന്നായിരിക്കും?”

വിനയം, മിതഭാഷണം, മോഹനസ്കന്ത തുടങ്ങിയ വേഷവും പല സൽഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വിളങ്ങിയിരുന്നു. പരോൽക്കർവ്വതയും പരമഗണകാംക്ഷിത്വവും ചേർന്നവരായി അന്നു വിദ്യാലയങ്ങളുടെയിടയിൽ കോയിത്തമ്പുരാന്റെപ്പോലെ അധികംപേരുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിക്കാതെ മധുരമായി സംഭാഷണംചെയ്യുക എന്നത് ഒരു ഗുണമോടെയോ അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊക്കെങ്കിലും ഒരുകാറ്റത്തിൽമാത്രം അദ്ദേഹം അല്പം മുൻകോപിയായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദകാലത്തു; പ്രാസവിഷയകളുടെ നേരെ അദ്ദേഹം അല്പം നിരസഭാവത്തിൽതന്നെയാണു് പെരുമാറിയിരുന്നത്. സ്വന്തം ഭാഗിനേയൻപോലും നാനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തമ്പുരും താവും നോക്കിമാത്രമേ പ്രവേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആ വാദപ്രതിവാദത്തിൽ അത്ഥം പക്ഷപാതം കാണിച്ചു “മലബാറി”യും “സുൽതാൻ”വും

മുതൽ അധികംപോന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാസാഹിത്യത്തെയുവിന്റെ പദ്യശാസ്ത്രത്തെ ചരിത്രപരമായി തുടർച്ചയെത്തുത്തുപോന്നുവെന്നതിൽ, ഗദ്യശാസ്ത്രത്തെ പരിപോഷകനും പരിരക്ഷകനും കരുതുകാവിദാസനത്ര. അദ്ദേഹത്തെ കേരളീയരുടെ ആരാധനാർത്ഥമായിത്തീർത്തു സാഹിത്യ പ്രണയവും സാമൂഹ്യതയും മാർഗ്ഗപ്പെട്ടു വിശാലമെന്നപോലെ, ആഭൂതിതവാസലും, വിനയശീലം, പരോപകാരത്തുപരത മുതലായ പല സർഗ്ഗഗുണങ്ങളുംകൂടി അത്ഭുതകരണങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

അപ്പോഴധിത്യവിശേഷം വിനയം

ഗുണമുദാരമെല്ലാം

ആപ്പോഴാത്രിതവസ്തവതപിക്കുമ്പോ-

ലോകോപകരവൃതം

അപ്പോഴായെന്നുഗൃഹസ്തകവന്നുപ-

റുക്കിത്തുറന്നുതന്നു

പറ്റാധിപി വേർട്ടണങ്ങളിൽ

തേങ്ങാവകതെങ്ങുവാൻ"

എന്നു്, ചരിത്രനായകന്റെ പരമത്തെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ, വലുത്തൊരു റ്റുടയെക്കുറു വിലപിച്ചുപോയതു വെറുതെല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള മഹാവാർദ്ദത്തുകൾക്കുണ്ടെന്നു വെടിയാത്തലും, യശസ്സുൾത്തിൽ ചിരജീവികളായിത്തന്നെ ശോഭിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു് എന്താണു് സാരം? കേരളവർദ്ധനവുകൊണ്ടിത്തന്നുവാൻ ആത്മാവു്, സാഹിത്യ പ്രണയികളെ ആത്മീയശക്തിയാൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, കേരളത്തിലെ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇന്നുതോല്പാസം സന്തരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

2. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന്റെ ഒരു മാതൃസഹോദരപുത്രിയായ ഭരണിതിരുനാൾ അമ്മതമ്പുരാട്ടിയുടെയും ഏററമാന്ത്ർ പാറുനീയാൽ ഇല്ലത്തു് ഭാണത്തുരുത്തി വാസുദേവൻനമ്പൂതിരിയുടേയും പുത്രനായി രാജരാജവർമ്മ, 1088-ാം വർഷം കുംഭമാസം 9-ാം തീയതിയിൽ ജനിച്ചു. ലക്ഷ്മിപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ച കേരളവർമ്മ പരിത്രനായകനെ പ്രിയഭാഗിനിയെന്നും, പരിത്രനായകൻ കേരളവർമ്മാവിനെ മാതൃലപാദൻ എന്നും പല സ്ഥലത്തും പറഞ്ഞുകാണുന്നതിനുള്ള കാരണം ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഭരണിതിരുനാൾതമ്പുരാട്ടി ബുദ്ധിശക്തി, ഈശ്വരഭക്തി, സമഭാവന തുടങ്ങിയ പല സൽഗുണങ്ങളുടെ നിളനിലവും വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി വൈദികവിഷയങ്ങളിലും, ജ്യോതിർഗ്ഗാന്ധ്രത്തിലും വളരെ പണ്ഡിതനായിരുന്നുവെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നത്. 'മാതാപിതാക്കളുടെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വിശിഷ്ടാംശങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ കഥാനായകന ക്രമാതീതമായി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ സർവ്വം സഫ്ഫരിച്ചിരുന്ന രാജാജ്യവും ജനരക്ഷയും ഫലിതസാമർത്ഥ്യവും പരീതഭക്തക്കൂട്ടം, ദൈവഭക്തി നിരാഡംബരശീലം മുതലായവ മാതാവിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച ഗുണങ്ങളും ആയി വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്.' ജ്യോതിർഗ്ഗാന്ധ്രപാണ്ഡിതനായിരുന്ന പിതാവു്, കുട്ടിയുടെ ഋതകത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഗൃഹസ്ഥിതിയിൽ സത്തുട്ടനായി 'ഉണ്ണി പാണ്ഡിത്യത്തിലും പ്രസിദ്ധിയിലും അദവിതീയനായിത്തീരും' എന്ന പ്രവചിച്ചിരുന്നതായി കേൾവി വന്നു്.' 'ഭാവിശ്രേയപിതൃനശകന'മായ ഒരു പ്രത്യേക

ബുദ്ധിശക്തി കട്ടിയിൽ ചെറുപ്പമുത്തൽക്കുതന്നെ പ്രകാശി
ച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നതായും പറയപ്പെടുന്നു.

കേരളപാണിനിയുടെ ശൈശവജീവിതം ക്ലേശസ്രവ്
ണ്മയമായിരുന്നു. നാട്ടുവെള്ളത്തിന് രണ്ടുവയസ്സു പ്രായമുള്ള അ
വസരത്തിലാണിത്, മാതാവും മാതൃവനും മരിക്കുകയും ചെയ്ത
ചെറിയശേഷം മക്കടനാശശ്രമിയിലെ മൂലകുടുംബത്തിൽനിന്നു
പിരിഞ്ഞു. അരിച്ചുപോയപ്പോൾ പോയത്. അതുകൊണ്ട് നീക്കം
നാൾ മരിക്കാത്തതിന്റെയും മറ്റും സഹായത്തോടെ-പ്രകാ
പുതുമായി പണിയിച്ച അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിലേക്ക്
1046-ൽ താമസം മാറ്റുന്നതുവരെ ഇവയുടെ അരിച്ചുപോ
ലിന്റെ ക്ലേശസ്രവണ്മയമായിരുന്നു എന്നതെന്നെ പറയാം.
പക്ഷെ, ഒരു ശിശു ഇക്കാര്യം അറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയി
ല്ലല്ലോ.

വിദ്യാഭ്യാസം.

വംശപാരമ്പര്യമനുസരിച്ച ശരിയായ സമയത്ത്
രാജരാജവർമ്മ എന്ന കട്ടിയിൽ നാമകരണംചെയ്തിരുന്നവ
രിലും, 'കൊച്ചുപ്പൻ' എന്ന കൊമ്പുറ്റിരിപ്പാൻ അദ്ദേഹ
ത്തെ ഏല്പുവാനും വിളിച്ചുവന്നത്. 'വെളുത്തശ്ശൻ' എന്ന
പേരിൽ അന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ചെറുക്കൻ വാല്യ
രായിരുന്നു കൊച്ചുപ്പന്റെ പ്രാഗമുഖ്യം. നീലത്തോട്ടത്ത്,
കുന്നുകൾ, കൂട്ടിറങ്ങുന്ന മരുഭൂമിയും, സത്യത്തിലെ
മിഥ്യ പ്രാഗമുഖ്യപാഠങ്ങളും ഈ വെളുത്തശ്ശന്റെ നാടുകൾ
നിന്നും പഠിച്ചു. അക്കാലത്തു പാണിനിയുടെ പട്ടികൾ
സമയം മിഥ്യവഴിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാൽ പറയപ്പെടുന്നത്.
സമയത്തിലധികാരവും ചെറുപ്പവർക്കുള്ളതായ വിഭാഗം
ക്കൂടെ ഏല്പിക്കുകയായിരുന്നു. കൊട്ടം, ചെട്ടം, ഉത്തര
ലാട്ടം, നീന്തൽ മുതലായ വിഭാഗങ്ങളിൽ വളരെ സമർത്ഥ
നായിരുന്നതിനാൽ സഹപാഠികളായിരുന്ന കട്ടികളുടെ

ഇടയിൽ പ്രാണിയായിത്തീർന്നതിനു പ്രാസമുണ്ടായില്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊന്നായിപ്പോ, ധാരണാരേഖയിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാഠങ്ങളെല്ലാം ശരിയ്ക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു പരിശീലിപ്പാൻ സാധിച്ചിരുന്നു.

[illegible]

നിസ്സംഗ മാതൃലൻ ഭാഗിനേയനെ പഠിപ്പിച്ചത്. വിശ്വാഹത്തിരുനാൾ മഹാശാസ്ത്രിയുടെ സിംഹാസനാരോഹണത്തോടുകൂടി, രാഘവചന്ദ്രനിർഭാകതനാവിത്തിന് കലാനിധിയപ്പോലെ, കേരളകാളിദാസൻ സ്വതന്ത്രനാമിത്തിന് അവസരത്തിൽ നാടക ചരിത്രനാമകൻ സമ്പൂർണ്ണമായി ചെറുപ്പനായും ത്രാശ്ചന്ദയനായ ജ്ഞാനം സ്വപാദിപ്പുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരം സർവ്വതോമുഖികളെ പ്രിൻസിപ്പാളായിത്തീർന്ന ഗുരവർ നമ്മായണശാസ്ത്രികൾ ചരിത്രനാമകന്റെ സതീർത്ഥനും സഹചാരിയും മാർന്നു വന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവനാടകാലകാലാദികൾ പഠിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ചരിത്രനാമകൻ ശാസ്ത്രിയുടെ സഹചാരിയും അദ്വൈത ഉപദേശപ്രദനായിത്തീർന്നിരുന്നു. അദ്വൈതകാലത്തും അദ്വൈതത്തിന് അധികം തലക്കുറവായിത്തന്നു തുടങ്ങിയ ശോഭിച്ച അനാമാലയമാണായിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം പുറത്തും സ്നേഹിച്ചുമാർന്നിരുന്നു. ശാസ്ത്രിയുടെ തിരുമുഖം ധീരനും ശാലികളുടെ സഹചാരിയും ഇക്കാലത്തിൽ ഒരു വലിയ പ്രേരകശക്തിയായിട്ടും തീർന്നു.

കവിതാവ്യാസന.

ചരിത്രനാമകന്റെ കവിതയെഴുത്തിനും സ്വയം പ്രയത്നമെന്നയാണു് ഉത്തമനാമകത്തിന്റേതു്. ഇതിനെപ്പോലെയായിട്ടു പ്രീതിയർ കെ. എൻ. പ്രൊഫസർപിള്ള എസ്. എസ്. (മുൻ പ്രൊഫസർ) മലയാളം പ്രൊഫസർ) ഒരിടത്തു് ഇങ്ങനെയൊരു കവിതയെഴുതുന്നു:—

ശാസ്ത്രിയുടെ അഭിമുഖീകൃതമായ ഒരു വലിയ തിരുമുഖം തലമുഖം പാലം നിശ്ചിതമായൊരു ഗുഹയെക്കൊണ്ടു തിന്നുക ഗണപതിയുടെയും ഉഷാക്കുട്ടിയുടെയും ചാരു അലങ്കാരം ഏകദേശം അഞ്ചുവർഷം മുമ്പെങ്കിലും ശിഷ്യനായൊരു പാലം കല്പന അഭ്യസിച്ചിരുന്നതിനാലും നിർമ്മിക്കുക കല്പന

പതിനാറുവയസ്സു തികയുന്നതിനുമുമ്പു നടന്ന സംഭവമാണിത്. ഇരുപത്തിനും, ചരിത്രനായകൻ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന അവാലരത്തിൽതന്ന കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങിയതിനാണ് എന്നും, ആ കവിത പലപ്പോഴും ആകർഷിക്കപ്പെട്ടവളായ ചെറുപ്പക്കാരിയായ തന്നെയും തെളിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും. മെക്കൽ പട്ടണത്തിൽ രാജസംഗീതശാസ്ത്രീകൾ തന്റെ ശിഷ്യനായ ചെറുപ്പം വാദനകോയിത്തമ്പുരാൻ കാണുന്നതിനായി അയച്ചപ്പോൾ യോഗ്യനായപ്പോൾ ശിഷ്യന്റെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ച് രാജരാജവർമ്മ തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധനായ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുകയും, ആ അവാലരത്തിൽ അസംഗതമായ സമയവും പ്രകടിപ്പിച്ച ചരിത്രനായകനെ 'പ്രവാലകവി' എന്നും പേരു് അഭിനയിക്കുകയും ചെയ്തെന്നുപറയുന്ന വിവരങ്ങളിൽ ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണയുമാകുന്നു. രാജരാജവർമ്മ സാധാരണമായി സംസ്കൃതത്തിൽ കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങിയത് അന്നുതന്നെയാണ്. അന്നു രാവിച്ചിരുന്ന സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുകിട്ടിയ സൂക്ഷ്മമായ ശക്തിവൈഭവം, അവിടുത്തെ ബലമേറിയതെന്ന സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉത്തമനായ നായാട്ടത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം വിളിച്ചു പറയുന്നു. ഗുഹനായ ശിഷ്യനെപ്പോലെത്തന്നെ അവിടുത്തെ പ്രഥമ സഞ്ചാരം ചരിത്രമായ ഒരു മറുപടിയിലായിത്തീർന്നു. യോഗ്യമായ ഒരു സിംഹമുട്ടയുടേതാണെന്നു കവിതാമാർഗ്ഗം വാക്കു കാണാവുന്നതാണ്.

ഇംഗ്ലീഷ് പാഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

സ്വതന്ത്രനായിത്തീർന്ന വാദനകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരം 10 മിനി-ൽ വീണ്ടും തിരുവനന്തപുരത്തു തന്നെ തുടങ്ങിയ അവാലരത്തിൽ, പ്രിയശാഗിതനായതും ശിഷ്യപ്രഗത്ഭനായ 'ചെറുപ്പ'നെയും കൂടി തിരുവനന്തപുരത്തെയും കൂട്ടം കാണുപോകയും ഗവണ്മെൻറവക

ഇംഗ്ലീഷ് ഫൈനസ് കൂട്ടിയപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് പാടിപ്പിച്ചതും കേൾക്കും ചെയ്തു. ഇന്നത്തെ ഫോർവേർഡായ അന്നത്തെ നോലാക്സ്റ്റീലാസ് ചരിത്രനായകൻ ആദ്യമായി പ്രവേശിച്ചത്. ഉപദേശമായി സംസ്കൃതത്തിനെ സിദ്ധിച്ചു. പക്ഷെ, അന്നത്തെ സ്കൂളാധ്യപതിച്ചു ചേർത്തപ്പോൾ പാടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു. അന്നാസ് അദ്ദേഹം ചേർത്തപ്പോൾ സ്കൂളിൽ മനസ്സ് വെച്ചു പാടിപ്പിച്ചുകേൾക്കുക. അതുവരെ സംസ്കൃതവിദ്യാർത്ഥികൾ സാധാരണയായി ചെട്ടാറുള്ളതുപോലെ, ചരിത്രനായകനായ ഒരു പുസ്തകത്തോടുകൂടി ചേർത്തു കോശാകൃതികളെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതം നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നതിനാലും അന്നു പാഠപുസ്തകങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കോശാകൃതികൾ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങളായിരുന്നതിനാലും അദ്ദേഹത്തിന് കോശാപാനം ക്രമസാധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയും എന്താകട്ടെ, അന്നു ഫൈനസ് കൂട്ടിയ ചേർത്തപ്പോൾ കേൾക്കുന്ന പുതുമ്പാതകൻപിള്ളപ്പോൾ തന്റെ ശിഷ്യനെ ഒരു സ്റ്റേജിൽ നിൽക്കുകയും വല്ല സംശയവും നേരിട്ടാൽ ശിഷ്യനോടു ചോദിച്ചു പരിഹരിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, ചരിത്രനായകൻ സ്ഥാപനത്തിലേക്കും ഇന്നത്തെപ്പോൾ വാങ്ങലാക്കുന്നതായിത്തീർത്തതും മറ്റൊരു സഭാസഭാകളായി വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തതായി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികളെ പലതരത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും. വിദ്യാർത്ഥികളെ അറിയാൻ അറിയാൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാനായിരുന്നു. വൈസരണിയിൽ അദ്ദേഹം മാർഗ്ഗരൂപമായി സന്ദർശിക്കുകയായി. സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്ക് ആ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടിരുന്ന പക്ഷം പരമനിലത്തും, സംസ്കൃതത്തിൽ എപ്പോഴും കൈമാത്ര എഴുതിപ്പോന്ന ഉപന്യാസങ്ങളിൽ

പ്രഥമസ്ഥാനാർത്ഥത്തെ കാണുന്നതിന് ഉചിതമായ ഒരു സമ്മാനം നൽകാൻ താൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വിവരം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം വിവിധ ത്വന്ദികൾക്കു മുമ്പേ തന്നെ തന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്ത മനുഷ്യർക്കു നൽകുന്നതിന് താൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

1. வைவந்நு யவந:ஈதினது; நுந்நு: வயு துவிந்நு
2. ஒத்தொடு கரி ஸ்ருவிந்நு:

ഇതു തന്റെ പൂർണ്ണസ്വയംഭാവത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു മഹാരാജാവിന് അത്യന്തം ചാരിതാത്മ്യമുണ്ടായി. അന്നുതന്നെ 'ബാലകവി' വിശേഷത്തിനോടുകൂടിയ പ്രത്യേകവാണുജ്യത്തിനും കലാജ്ഞാത്തിനും പാത്രമായിത്തീർന്നു. അതിനാലേയും തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ കാരാമം. വാഴ്വാഴ്ചക്കു 'കൊള്ളപ്പു'ന്നു പുറം വാണുജ്യ പൂച്ചു ചോദിക്കുകയും 'കൊള്ളപ്പു'ൻ നാശിയുമ്മ പ്രത്തിലാണു'; പറ്റിപ്പിൽ പ്രത്യേകം പ്രാധിക്യം' എന്നു കല്പിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ആയിട്ടുള്ള പാതിത്രനായകന്റെ തീയ ചില ലഘുതകൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് യദൃച്ഛയാ തൃക്കോൻപാർന്നുതിരിയായി. ഇലപ്പൻ രാജാവാരിശാസ്ത്രികളോടുകൂടി നാളായിട്ടു അവസരമായിരുന്നു അതു. കവിത വായിച്ചു രാജാവാലും മരുമംഗലം സന്തോഷിച്ചതും, കവിയെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. 'ഈ പുകവി ഒരു കാലത്തു നല്ല പുകവിയാണായിരുന്നെ' എന്നു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുള്ളിലെഴുതിയത്, 'എന്നിങ്ങനെ മലയാളത്തെ തോന്നിയപ്പോൾ അഭിപ്രായമാണിതു' എന്നായിരുന്നുവത്രെ ശാസ്ത്രികളുടെ മറുപടി. 'എന്തു ശരിയായ പ്രവചനം!'

മൈസൂർക്കുളിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പെറ്റു മറയ്ക്കു നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കു ചാരിയെന്ന, ഗ്രാമപരമെന്ന നിലയിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ മഹാവിദ്യാഭ്യാസം വേദനയും നടന്നുവന്നിരുന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതന്നെയാണു 'ഇതിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചിരുന്നതു'. സാധാരണ പുസ്തകങ്ങൾ സഭയ്ക്കു നോക്കിമാർന്നു സ്റ്റിവാകത്തക്കു കലാജ്ഞാനം പാതിത്രനായകനു' അല്ല സിദ്ധിപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, സംശയം പരിഹരിക്കുന്നതിനു് കൊളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി പരിപാലം സംഘടിപ്പിച്ച് അന്നു അദ്വൈതത്തെ വേദിയിരുത്തുകയും ചെയ്തതും, തക്കം, വ്യാകരണം മുതലായ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിലാണു് അക്കാ

ലത്തു് അദ്ദേഹം അധികം നിഷ്ഠാതനായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു്. വ്യാകരണവിഷയകമായി ഭാഗീനേയനെ വിശേഷിപ്പിച്ചും സഹായിക്കുന്നതിൽ മാത്രമേ അത്യാദം ഉത്സുകനായിരുന്നു 1070-ൽ കേരളാ രാജിനിധം ഒന്നാലത്തായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അവസരത്തിൽ, അതു മാത്രമേ അദ്ദേഹം വിരമിച്ചു. 1070-ൽ കേരളാ രാജിനിധം ഒന്നാലത്തായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അവസരത്തിൽ, അതു മാത്രമേ അദ്ദേഹം വിരമിച്ചു. 1070-ൽ കേരളാ രാജിനിധം ഒന്നാലത്തായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അവസരത്തിൽ, അതു മാത്രമേ അദ്ദേഹം വിരമിച്ചു.

കലാരാജാവിദ്യാഭ്യാസം.

ഇദ്ദേഹത്തെ വയസ്സിൽ ചരിത്രനായകൻ മഹാലോകം അറിയുന്ന പാണ്ഡിത്യം. ആയിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവ് ഇന്ദ്രാധികാരിയായ വെട്ടത്തു. അതു സംബന്ധിച്ചു് ഒരു കൊച്ചുത്തേക്കുവേണ്ടി വന്ന ദീക്ഷയും സാധത്തികമായ ശ്ലേഷവും ഉപരിപാടുന്നതിന്നു് ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ഈ വർഷമാനം വിശാലം തിരുനാളിന്റെ പ്രഭയെ ആകർഷിക്കുകയും, അതിന്റെ ഹലമായി നൃത്തിനവസ്ഥകളെല്ലാം നീക്കി വിദ്യാഭ്യാസം തുടർക്കൊണ്ടുപോകാനുള്ള മാറ്റം അദ്ദേഹത്തിന് സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. വിശാലം തിരുനാളിന്റെ പുത്രനായ അദ്ദേഹം ശ്രീനാരായണൻതമ്പി അമ്പലകുട അന്നാലകുടവഴി പാണ്ഡിത്യം കോളഭിഷെ പ്രാരംഭിച്ചാൽ പഠിത്തം പ്രൈവറായി ആരംഭിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പഠിക്കാൻ 'കൊച്ചുപ്പിന്നം' അന്നാലതിലുണ്ടു്. സമ്പ്രദായം മലയാളവും അന്നം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു വമ്പിച്ച കോമിത്തമ്പുരാൻതന്നെയാണെന്നു. ഇദ്ദേഹം അന്നുവെച്ചു കഴിഞ്ഞു. പരീക്ഷയിൽ മേയുന്നതിന് സമ്പ്രകലാരാജകാര്യം അന്നുവെച്ചു കിട്ടി. പക്ഷേ, വിശാലം തിരുനാൾ പെട്ടെന്നു നാട്ടുനീക്കുകയാൽ അദ്ദേഹം പരീക്ഷയ്ക്കു മേയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇതു ചരിത്രനായകൻ അല്ലെങ്കിൽ

ഭംഗത്തിനിടയാക്കിയെങ്കിലും, താമസിയാതെതന്നെ അദ്ദേഹം കോളത്തിൽ ചേരുകയും ആ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ (1061) എ.ഡ്. ഏ. പരീക്ഷയിൽ വിജയം നേടുകയും ചെയ്തു.

ബ്രീമാന്മാരായ എം. ഉദയവർമ്മരാജാ ബി. ഏ., എം. രാജരാജവർമ്മന്മാരാണ് എം. ഏ. ബി. എൽ., കെ. നാരായണൻപണ്ടാല ബി. ഏ. ബി. എൽ., ഡോക്ടർ കെ. കൃഷ്ണൻപണ്ടാല മുതലായവർ ബി. ഏ. ട്രാപ്പിൽ വെച്ചു ചരിത്രനായകന്റെ സഹപാഠികളായിരുന്നു. കേരള പാണിനിയുടെ വിനോദശീലം അന്നും അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരുന്നു. മുൻപത്തേതിനായി തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാരിൽ പലരും രാജരാജവർമ്മ വിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായിത്തീർന്നു. അവരുമായി ചത്തും ഗംകളിൽ, വെടിപറയുക, അക്ഷരാശ്വക്കും മൊല്ലുക മുതലായ വിനോദങ്ങളിൽ മുഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു അദ്ദേഹം തന്റെ സമയത്തിൽ അധികഭാഗവും ചിലവഴിച്ചിരുന്നത്. സാമപാഠികളാക്കൊന്നിച്ചു സായന്തനസംസ്ഥാനത്തിനു പുറപ്പെട്ടു വിദ്യാഭ്യാസമനുഭവിക്കുന്നതും സാധാരണമായിരുന്നു. പരീക്ഷ ആദ്യത്തെ അവസരത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിലൊഴികെ മറ്റൊരു വിഷയത്തിലും പരീക്ഷിക്കാതെ പരീക്ഷയുണ്ടെന്നു ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏകിലും പരീക്ഷയിൽ ചേരാതെന്നുതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. അന്നു ബി. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു മുമ്പായിൽ പോകുകയായിരുന്നു. രണ്ടു അദ്ധ്യയനവർഷം ആറുവർഷം മുത്തന്തപുരം (വെള്ളാലി) കൂടി സംഭാവനചെയ്തു ഒരുതരുന്നെടുത്തു പ്രവയ്ക്കുകയും മുമ്പാകെ പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചെന്നതിനു ശേഷവും പട്ടണത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നതിനാൽ സമയത്തിലധികഭാഗവും ചിലവഴിച്ചു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലം അക്കൊല്ലത്തെ ബി. ഏ. പരീക്ഷയിൽ ഐച്ഛികവിഷയമായ രസതന്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച പരാജയമായി

ന്നു. പരീക്ഷാഫലം പുറത്തുവെച്ചാൽ പശ്ചാത്താപത്തിൽ മുഴുകിയ തമ്പുരാൻ മനസ്സുവട്ടുകൊണ്ടെഴുതിയ 'ഭംഗവിലാപം' എന്ന സംസ്കൃതചമ്പുതൂതി എത്രമാത്രം ഏതോ "പ്രശ്നാഭിമുഖം" പരമ്പരയിലുള്ള അസംഖ്യമാണ്. ഈ പരാമർശം ചരിത്രനായകനെ അല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലാതാക്കപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചും, അദ്ദേഹം മറ്റൊരു വിധാനത്തെ അടുത്തുകൊള്ളാത്തതെന്ന് (1066) വിഷയം പരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ബി. എ. കോന്നായിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

ഉദ്യോഗജീവിതം.

പ്രമുഖം തിരുനാൾ രാജവംശമാണെന്നായിരിക്കാൻ അക്കാലമായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹം ചരിത്രനായകനെ 1066-ൽ സംസ്കൃതപാഠശാലയിൽ ജനപ്പെട്ടതായി നിയമിച്ചു. ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ഉടനെ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം ചെയ്ത പാഠശാലയിൽ ജനപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അവിടെ അന്നു മുൻപ് ഒരു നിർമ്മിതമായ അംഗ്യമെന്ന രീതിയോ ശിക്ഷാക്രമമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു നിർമ്മിതമായ പാഠശാലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നതിനെ പശ്ചാത്താപരീതിയിലുള്ള ശിക്ഷാക്രമം നടപ്പാക്കി. അതിൽപിന്നെ ആ വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കുന്നതിന് ആളുകൾക്ക് പൂർണ്ണമായും ഉത്തരവുണ്ടായി. പിന്നെ ലത്തീൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ ബ്രാഹ്മണന്മാരായ പലരും സംസ്കൃതത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കാൻ സംവിധിച്ചുള്ള പ്രസ്തുത പാഠശാലകളായിട്ടാണെന്നുള്ളതു പരസ്യമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊക്കെയായിപ്പോ, പാഠശാലയിൽ പഠിക്കുന്നതും പല പരീക്ഷാരണ്ടും നടപ്പിൽവരുത്തണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ, അത്താനും തൽക്കാലം പ്രായോഗികമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചില്ല.

ഈ ഉദ്യോഗം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക തന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ എം. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുകയും ഉദാസ് പ്രസിഡൻസിയിൽ ഒന്നാമനായി പാസ്സാവുകയും ചെയ്തു. 'ഉത്തരകുടലാസ്സുകൾ പരിശോധിച്ച ശേഷം ശിശിശാസ്ത്രം, അർദ്ധ്യതാപ്ത അവയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ട് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായിത്തീർന്നുപോയി എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.'

1069-ൽ രാജരാജവർമ്മ സംസ്കൃതമഹാപാഠശാലയിലെ പ്രിൻസിപ്പാളായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ശരിയായ അധികാരമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പാഠശാലയെ സംരക്ഷിച്ചു വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിൽവരുത്താൻ അദ്ദേഹം കഴിയില്ലെന്നായിരുന്ന അദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കാണ് ഈ നിയമനമുണ്ടായത്. അതിനശേഷം ആ പാഠശാല ശരിയായ ഒരു പാഠശാലയായിത്തീർന്നു. ഇന്ന് ആ കോളേജിനുണ്ടാവിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിക്ക് അടിത്തറയിട്ടതു ചരിത്രനായകനാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. പ്രിൻസിപ്പാളായി നിയമിക്കപ്പെട്ട ഉടനെ, ഭേദിപ്പാക്കിത്തന്നു 200 ലക്ഷം, വിശിഷ്ട ശാസ്ത്രവും, തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ധ്യാപനവും, ശരിയായ പ്രൊഫസറനും നൽകി പോഷിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം, അവ പലവിധത്തിലും നാട്ടുകാരുടെ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, ആര്യവും മുരളായ വിഷയങ്ങൾ പഠിച്ച് ഓരോ വിഷയത്തിലും കർഷ്ണമമായ നൈപുണ്യം സ്വപദിക്കുന്നതിനു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കണമെന്നും, അദ്ദേഹം ഗവൺമൻറിന്റെ ഏകീകൃതമായി. ഉടനെ അതെല്ലാം നടപ്പിൽവന്നില്ലെങ്കിലും പിൽക്കാലത്ത് ഈ പ്രവർത്തനം ഒരേതന്നെ അർത്ഥപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇന്നത്തെ സംസ്കൃതകോളേജിനെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നവരോടു പറ

യെന്നതില്ലല്ലോ. 1074-ൽ തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജാവ് കോളേജിൽ നാട്ടുഭാഷാസൂത്രപ്രകാരമായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നതു വരെ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതകോളേജിന്റെ സച്ചാരാഭ്യമായ അഭിപ്രായപ്രകാരമായി പരിശുദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു.

അന്ന് മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലക്കാർ കോളേജുകളിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഇന്നുള്ള പ്രാധാന്യം പോലും അനുഭവിച്ചിരുന്നില്ല. ഐക്യവും ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് അനുവദിച്ചുകിട്ടിയ അവസരത്തെ ചരിത്രനായകൻ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തന്നെ വിനിയോഗിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ നാട്ടുഭാഷാസൂത്രപ്രകാരം എന്ന നിലയിൽ കോളേജുകളിൽ ഭാഷാസംഗ്രഹമായ പാഠം നടത്തുന്നതിനായി രചനാക്കിയ നോട്ടുകളിൽനിന്നാണ് ഭാഷാപ്രവേശനം, സാഹിത്യസാഹ്യം, വൃത്തമഞ്ജരി മുതലായ അമൂല്യകൃതികൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന് സമ്പാദ്യമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നോണമത്, അദ്ദേഹത്തെ ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിയമിച്ച മൂലംതിരുന്നാൾ പരമാരാധാവിനെ എത്രതന്നെ പുകഴ്ത്തിയാലും മതിയാകുന്നതല്ല. തങ്ങളുടെ അറിവിനെ മറ്റുള്ളവർക്കും പ്രദാനം ചെയ്യാനുള്ള യത്നം വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ ലഭിക്കാതെ, എത്ര വിദ്യാവാന്മാരാണ് പല ദീപകങ്ങളെപ്പോലെ തന്നത്തുടൻ എരിഞ്ഞുനശിച്ചുപോകുന്നത്! ന്യായമായി അർഹിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹനം സിദ്ധിക്കാത്തതിനാൽ ഭഗവതേന്ദ്രാഭിരാമിന്റെ എത്രയെത്ര വേഗവന്മാരാണ്, വെറും യന്ത്രപ്പാവകളെപ്പോലെ നാമമാത്രമായി ഭോധിപ്പെട്ടു തങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തെ ആശ്ചര്യം ഉപയോഗപ്രദമാക്കിത്തീർക്കാൻ അവസരം കിട്ടാതെ ജീവിതത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചിരുന്നത്!! ഇതെല്ലാം ആലോചിച്ചാൽ നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനെ രാജകീയകലാശാലയിലെ നാട്ടുഭാഷാസൂത്രപ്രകാരമായി നിയമിച്ച ആ ധർമ്മരാജാവേയെന്നെ നമസ്കരിക്കത്തന്നവേണം.

കോളളപ്രൊഫസ്സർ.

ഈ നാട്ടുഭാഷാസൂത്രഭാഷാസ്വരൂപം 1097-ൽ “സംസ്കൃതപ്രാവി.ധഭാഷകളിലെ പ്രൊഫസ്സർ” എന്ന രൂപത്തിൽ അല്ലമാനായത്. ഗവണ്മൻറ, തന്നെ ഏതെല്ലാം ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ നിന്നുചിട്ടയോ, അതെല്ലാം വളരെ കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടിയും സ്തുത്യർഹമായ വിധത്തിലുമാണ് ചരിത്രനായകൻ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചില അവസരങ്ങളിൽ കോളളയിലെ പ്രിൻസിപ്പാളുദ്യോഗവും വഹിക്കേണ്ടതായിവന്നിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും അധ്യാപകന്മാരുടേയും അഭിനന്ദനത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും യോഗ്യപ്പെട്ട പാത്രമായിക്കൊണ്ടാണ്, ചരിത്രനായകൻ തന്റെ അധ്യാപകവൃത്തിയെ നിർവ്വഹിച്ചത്. ഒരിക്കൽ രാജരാജവർമ്മ കോളളയിലെ ആകൃഷ്ട പ്രിൻസിപ്പാളായി നിരമിക്കപ്പെട്ടത് അവിടത്തെ പ്രൊഫസ്സറന്മാരായ ചില ധർമ്മാർത്ഥികൾ രസിച്ച്; ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസ്സറായിരുന്ന ടി. ഫ്ലാസ്സിൻ അത് ട്രൈ രസിച്ച്. മലബാറത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രതിപത്തിക്കുണ്ടിച്ചിരുന്നവരും തന്നിരിക്കും ചരിത്രനായകന്റെ വാത്സല്യപാത്രങ്ങളായിത്തീർന്നവരായ ചില വിദ്യാർത്ഥികളുവിളിച്ച് ആ സാജ്, ‘ഇംഗ്ലീഷിന് അൻപതുശതമാനം മാർക്കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ബെൻ നിങ്ങളെ പരീക്ഷയ്ക്കു യജ്ഞൻ പ്രപാർശപ്പെടുത്തും’ എന്നു പറഞ്ഞു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അദ്ദേഹന്റെ, ആരും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു യാദഗം ധർമ്മാർത്ഥികളെത്തെ സ്റ്റർക്കിക്കയും കാലക്രമത്തിൽ അദ്ധ്യയനൈല്ലാം നീക്കി അവരും അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചുതന്നുകയുംചെയ്തു.

മലയാളം പഠിച്ചിരുന്ന സമയത്തെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമായിട്ടാണ് കലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികൾ സാധാരണ കരുതാമെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. എന്നാൽ പ്രൊഫസ്സർ തമ്പുരാന്റെ സ്റ്റാസ്സിനെ സംബന്ധിച്ച പരമ്പരയാണെ

ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു കാഴ്ചത്തിന്റെ പുരുഷ ഏറ്റവും ഉത്തമ അവാധാനംവരെ അതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുക എന്നത് തന്റെ വലിയ ഒരു ധർമ്മമായി അദ്ദേഹം ഗണിച്ചിരുന്നു. ആ വിഷയത്തിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ തൃപ്തിയേക്കാൾ അതൃപ്തിയോ, സമ്മതത്തോ, വിസമ്മതത്തോ, അദ്ദേഹം വകവെച്ചിരുന്നില്ല. ഈ പുരുഷ ഭാഷാവിഷയകമായ സാഹിത്യവിഷയകമായ ആയാൽ പിന്നത്തെക്കാൾ പരയോത്തമമായിരുന്നു. അന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു കോളേജിൽ ഒരു മലയാളസമാജം നടത്തിവന്നിരുന്നു. മാതൃഭാഷയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഒരു നിലയും വിവര്യം കോളേജിൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നുള്ള പ്രധാനോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് അതു നടത്തിയിരുന്നത്. കോളേജിലെ ഇംഗ്ലീഷുകാരായ ധർമ്മാർത്ഥം ഇതിനോടു വലിയ അതൃപ്തിയായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ ഗുരുവട്ടു ശാഖ അനുകരിച്ച ചില ശിഷ്യന്മാരും മലയാളസമാജത്തെ അതൃപ്തിയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഈ വിവാദം അന്ത്യമായി നല്ല നിഷ്പന്തമായിരുന്നുവെന്നുവരികിലും, കാലക്രമത്തിൽ എല്ലാം ശരിയായിക്കൊള്ളുമെന്നുള്ള സാധനത്തോടുകൂടി കൃത്യമായോദ്ധ്യയുമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു്. മി: പി. അനന്തൻപിള്ള എം. എ. സെനേറ്റ സമ്മേളന നിലയിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക:—

“കോളേജിലെ മലയാളസമാജത്തിന്റെ തുടിച്ചുവെക്കൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടെവെച്ചാണ് തിരുമേനി ഭാഷാസമിതിയിൽ ഒരു വിധം വാണിജ്യമുള്ള കോളേജിലെ മിക്കവാറും ആരെല്ലാവരും ചേർന്നിരുന്നതു്. എന്തു യോഗത്തിനും കാര്യങ്ങൾക്കുമൊന്നുകൂടിപ്പോൾ, തുടർച്ചയ്ക്കും ചേർന്നിരുന്നതിന്് ഭൂരിഭാഗവും പലപ്പോഴും, സമാജത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനായിത്തന്നെ, യോഗം നിഷ്പാദമായി വിചാരിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്യപ്പെട്ടതായിരുന്നു. യോഗവേദിയോ ചെയ്യാറില്ല. കോളേജിൽ യോഗവേദിയോ ഇരിക്കും; ഉപാധിമർദ്ദം വേണ്ടവർക്കും നൽകും. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേക

താകാണോ കായ്കയ്ക്കുണ്ടാവാം, അന്ധൻ വെറും ധീരനാണെന്നാവാം, ആരാകുമെടുപ്പായാലും തിരുമ്മുന്ന കോപിക്കുമായ ശ്രമിക്കുമായ ചെല്ല കണ്ടിട്ടില്ല. പരിഷൽ തോരം പൂച്ചയെ തടിയവുഷവും നാലാമതിട്ടാ തോ' എന്നു ഉണ്ണായിയായ് പാഞ്ഞുപോയെ രാജ്യകന്തം കായ്ക ശിയം പ്രാസംഗികതം ചുട്ടെടുത്തുവർ ദിഷയതം കടന്നുകൂട്ടത്തു; എന്തിനും തിരുമ്മറി അന്യരായ്ക്കൊണ്ടുതന്നെ അമ്മയെ അമ്മയെ ചെല്ലാപായി. ഒടുവിൽ ചായ്ക്കു ഉപാസംഗാപ്യസംഗവും നഷ്ടമായിട്ടു യോഗം പിരിച്ചുവിട്ടു. എന്താണ് ഇതിനിന്നു നാം നേട്ടിലാക്കേണ്ടത്? കേരളപാണിനികൾ ഇങ്ങനെ മനക്കെട്ടിക്കൽ ധാരാളം സമയമുണ്ടായിരുന്നു എന്താണ്? ഒരിക്കലുമില്ല. ചെല്ലാപാണിനികൾ കോളാലിൽ ഗണനിയായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും, തന്റെ നല്ല മായ ഉപകരി, അതിനെ വലുതായ മാനറി മനോഹര ഇടയാക്കുന്നു പിറന്നിട്ടിട്ടാണ് ഈ ശതവെപ്പിപക്ഷം, വിൽക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം ഉപാസംഗാപ്യസിൽ അത്ഭുതവരനുള്ള സ്ഥിതി ചെയ്തത് ഇതേക്കിടയ്ക്കാണ് എന്തെന്ന് തീർത്തുപോയാ?"

ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിലെ കേരളപാണിനികൾ¹ എന്ന നിലയിൽനിന്നും കേരളപാണിനികൾ വിട്ടുചെല്ലാമെന്ന ഭവിക്കുന്ന സാഹിത്യപരമായ നന്മ പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള അവർകൾ * അന്നു ചരിത്രനായകന്റെ സഹായം പ്രാപകനായി കോളാലിൽ മദ്ധ്യമം പാടിപ്പിടുകയായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും തിരുത്തുക കഷ്ടമായ് പോലെ പരിണമിച്ചിരുന്ന കേരളപാണിനിയും പാശ്ചാത്യ മേൽപൊടിമേലുള്ള ആസന്നമോഷ്ടിപ്പിടുന്നതിന്നു കേരളപാണിനിയുടെ ശിഷ്യപ്രധാനിയായ ഈ ഭാസാഭിമാനി ഏകപക്ഷപാത പ്രയത്നിച്ചിരുന്നു. സാഹിത്യപരമായ നന്മ കേരളപാണിനിയെ തിരുത്തുന്നതെന്നുള്ള ഒരു ഉത്തരം എത്രയും ഉൾക്കൊള്ളാത്തതിനാലാണുള്ളതിന്, ആ വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പുതന്നെ ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ആഗമികപ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള കേരളപാണിനിയെതിരെ

* ഈ പഴയ കത്തിന്റെ മനോഹര പതിപ്പു പുറത്തിറങ്ങിയതും 1113 കൽ 29-നു പി. നാരായണപ്പിള്ള മരണപ്രാപിച്ചു.

പുതിയ പതിപ്പു ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ ശിഷ്യനാണു്. പാണ്ഡിത്യനികേപങ്ങളായിരുന്ന ഈ തുരുശിഷ്യന്മാർ തിരുവനന്തപുരം കലാശാലയിലെ ഭാഷാഭ്യസനത്തിന്റെ കണ്ഠധാരതപം വഹിച്ചിരുന്ന ആ പലരും വിദ്യാത്മികളുടേയും മലയാളഭാഷയുടേയും ഭാഗ്യോദയകാലമായിരുന്നു. എന്നുപറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

മറുജോലികൾ.

കോളേജിലൊരുപാറ്റായിരിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ രാജരാജവർമ്മ തുരുതകളായ മറ്റുപല ജോലികളിലും മുതൽ ലവഹിതങ്ങളാണായി വന്നിട്ടുള്ളതു്. പാഠപുസ്തകകമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനമായിരുന്നു അവയിൽപൊന്നു്. അതുവരെ ആ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന വലിയകേരളീയനമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, വാല്മീക്യസ്ഥലമായ വിശുദ്ധകാംക്ഷയാൽ ജോലിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചപ്പോൾ മുതൽവരെയുള്ള ആ സ്ഥാനത്തു നിരൂപിക്കപ്പെട്ടതു് നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനായിരുന്നു. അപ്പോഴവന്റെ കാലത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പാഠപുസ്തകകമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം ശ്രേഷ്ഠാവഹമായിത്തീർന്നിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ഭാഷയിൽ ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും അനുധാരാളം പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു; ദിവസംപ്രതി എന്നപോലെ അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതെല്ലാം പരിശോധിക്കയും സേവയും ശുപാർശയും നോക്കാനെ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു ക്ഷിപ്രസാധ്യമായ ഒരു ജോലിയല്ല. എങ്കിലും അമ്പുരാൻ കൃത്യശാധനത്തോടും ക്ഷമയോടുംകൂടി ആ കൃത്യം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചുവന്നു.

ലെക്ചർകമ്മിറ്റിയുടെ കൗൗദാധിസ്ഥാനമായിരുന്നു മറ്റൊരു ജോലി. ഇതിനുവേണ്ടി തിരുവിതാംകൂറിന്റെ

നാനാഭാഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന് സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നിടത്തോളം കാലം ജനസമാഗൃത്തിന് പൊതുവെ ഉപകാരപ്രദമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. ബോർഡ് ആഫ് സ്റ്റഡീസ് മെമ്പർ, സംസ്കൃതത്തിലേയും മലയാളത്തിലേയും സൂക്തലാശാസനാപരീക്ഷകൻ എന്നിങ്ങനെ വേറെയും പല സ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം ശരിയായ ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുകൂടി ആ ഭാഷാഭിമാനി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജരാജവർമ്മ ബോർഡ് ആഫ് സ്റ്റഡീസിലെ മെമ്പറായ തുരുത്തൽ കോളേജ് സ്റ്റാഫുകളിലേയ്ക്ക് പാലക്കാട്ത്തടാകം നല്ല മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തുതരി.

ഗ്രാമസ്ഥാൻ നിലയിൽ.

ചരിത്രനായകൻ ഗ്രാമസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിച്ചത് 1964-ൽ ആണ്. ബി. എ. സ്റ്റാഫിലെ സഹപാഠിയായിരുന്ന മാവേലിക്കര എം. ഉദയവർമ്മരാജ്(ബി. എ.) അമ്പർകളുടെ കനിവുസഹോദരിയായ സഹാചിത്രിയനായ രമ്യരാട്ടിയേയാണ് അദ്ദേഹം വിവാഹംചെയ്തത്. “ഇൻഡ്യയിലെ മഹതികൾ”മുതലായ സർഗ്ഗങ്ങൾക്കു കർത്രിയും വിപുഷിയും മനസ്സിലായ മാവേലിക്കര ഭാഗ്യരഥി അമ്പതാഴ്വരയും, ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം മഹാരാജകുലാശാലയിൽ അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാവിനയ സമാനനമാരു ഫ്രീമാൻ എം. രാഘവവർമ്മയും എം. എ. യും ഈ ദമ്പതികളുടെ സന്താനങ്ങളാകുന്നു. ഇവരുടെ ഒരു പുത്ര്യ ജനിച്ചത് അധികംനാൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മരിച്ചുപോയതായും രമ്യരാജൻ സംസ്കൃതത്തിലൊഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രിതുപ്രലാപം എന്ന വിലാപകാവ്യത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. കോളേജിലെ നാട്ടുഭാഷാസുപ്രണ്ടായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം, തിരു

വനനതപുരത്തു കപലനാന്നിയിലുള്ള അത്യന്തം ഗുഹത്തിലായിരുന്നു താമസം. ചരിത്രനാമകൻ്റെ ഗുഹയുമുപേക്ഷിതം ശാന്തവും സമാധാനപൂർണ്ണവുമായിരുന്നു.

ഫലിതപ്രിയത്വം.

ഫലിതം പറയാനുള്ള വാചന വളരെ മൃദുക്കൾ പേർമാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഉദ്യോഗകോടേന്മാർക്കുമാത്രം അദ്ദേഹം ഉയർന്നിടലിലെത്തിയതായാൽ ഫലിതം പറയുന്നത് ഗൗരവമുള്ള പേരാത്തതാണെന്നും പ്രതി പലരും ധരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗൗരവത്തിൽ ഒട്ടും ഹാനിപറ്റാത്തതെന്നു മൊറക്ക ഫലിതപ്രിയനായിരിക്കാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. നമ്മുടെ ചരിത്രനാമകൻ്റെ അതിസ് ഒന്നാശരും ഒരു പ്രധാനമാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭീമിതകാലത്തിൽ മരിക്കുമ്പോഴും ഗൗരവംവിട്ട് എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവസരത്തിൽ ആ സമയം ഒരു ഫലിതപ്രിയനായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഫലിതങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം ഗൗരവപൂർവ്വമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

താമരോലവർ കോളത്തിൽ പ്രൊഫസ്സറായിരുന്ന കാലത്തു് അവിടെ തമിഴ് പണ്ഡിതരായിരുന്നതു കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ എന്ന ഒരാളായിരുന്നു. തമിഴിൽ വലിയ വൈയാകരണനായിരുന്ന അദ്ദേഹം പ്രൊഫസ്സർക്ക് വ്യാകരണപാഠം കേൾക്കാൻ മിഥ്യപ്രാദം മലയാളപ്രൊഫസ്സർലെയും പൊണ്ണോണ്ടിരുന്നു. വിശേഷവിധിയായി വല്ല പ്രശ്നം ഉണ്ടായാലോ തമ്പുരാൻ പറയുന്നതിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കുമുള്ളൂ; അല്ലെങ്കിൽ ഉറക്കം ഉഷിക്കാണ്ടിരിക്കും. ഒരുദിവസം തമ്പുരാൻ മലയാളത്തിലെ സന്ധികൾ കൃത്യമെപ്പറ്റി പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. ഏതോ

ഒരു വെണ്ണം തമിഴിൽ ലോപിക്കുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു "ആ വെണ്ണം എങ്ങനെ പൊള്ളായി എന്നു നമ്മുടെ തമിഴുപണ്ഡിതന്മാർ ചോദിച്ചാലറിയാം" എന്നു ഇടയ്ക്കു തമ്പരൻ പറഞ്ഞ ഉടനെ, ഉഷ്ണസ്വാമിനാട്ടർ "ആമ ആമ, അതു പോയി" എന്നു കണ്ണുതുറക്കാതെതന്നെ തന്റെ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചു. തമ്പരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് "അതെ, എല്ലാം പോയ്!" ഉറക്കത്തിൽ എല്ലാം പോയി എന്നാണുദ്ദേശം പറയുന്നത്" എന്നു കട്ടികളെനോക്കിപ്പറഞ്ഞു. ക്ലാസ്സുമുറവൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും അപ്പർ വല്ലാതെ വിഡ്ഢിയാകുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടിൽ കമ്പുതിയായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി "നമുക്കുസകത്തിനും 'മാർ' വരാത്ത സ്ത്രീകൾക്കും കൾ" എന്നുള്ള കേരളപാണിനീയത്തിലുള്ള ഒരു സൂത്രത്തെ സംശയഭാവത്തിൽ ക്ലാസ്സിൽ അവതരിപ്പിച്ചു പദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണരീതിക്കൊണ്ടു അതു് അല്പം അവതാളത്തിലാക്കിക്കളയാശിപ്പിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥിനികളുടെപ്പോൾ ക്ലാസ്സിൽ അതു് അല്പം വ്യത്യാസത്തിനു കാരണമായി. വിദ്യാർത്ഥികളെ ശ്ലേഷപ്രയോഗസാമർത്ഥ്യത്തെയും സമഗ്രമതപത്തെയുംപറ്റി തമ്പരാനു സന്ദേശമയ്ക്കുണ്ടായതു്. "മാർവന്ന സ്ത്രീകൾക്കും വേണമെങ്കിൽ 'കുരുതാകാം'" എന്നുള്ള മറ്റൊരു ശ്ലേഷപ്രയോഗക്കൊണ്ടു ക്ലാസ്സിനെ ചിരിപ്പിക്കുമാത്രമേ അദ്ദേശം ചെയ്തുള്ളു. വിദ്യാർത്ഥി വളരെദിവസം ആലോചിച്ചു കണ്ടു പിടിച്ച ഒരു ഹലിതമായെന്നു അതു്. തമ്പരാനു് എത്ര വേഗത്തിൽ അതു സാധിച്ചു എന്നു നോക്കുക.

സ്റ്റേഫിതവായമായുള്ള സംഭാഷണത്തിലും ചമർത്തലും കറവായിരുന്നില്ല. കണ്ണുകൾപ്പിന്നം, മാതൃശ്ലേഷം

* മന്യമാർ, മന്യകൾ, ചിന്താർ, ചിന്തകൾ മുതലായും ചില സ്ത്രീലിംഗപദങ്ങൾക്കു മാർ, കൾ എന്നങ്ങനെ ബഹുവചനരൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടല്ലോ.

രീക്ഷ, ഏകദേശരീക്ഷ മുതലായി തമ്പുരാൻ സൃഷ്ടിച്ച ചില ഭാഷാപാശ്വര്യപോലും അദ്വൈതത്തിന്റെ ഫലിത പ്രിയത്വത്തിന് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. മഹാകവി ഉല്പാദന ചരിത്രനായകനെന്നപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ശൈലിപ്രസരവശക്തി ഉൾക്കൊണ്ട് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം:—“ഫലിതസ്വചിത്രമായ അവിടുത്തെ സഭാഭാഷണവും പ്രോതാക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു. അവിടുന്നു ഞാനും ഒരിക്കൽ സച്ചക്രാശാലയിൽ ശൈലിഭയത്തിൽ പരീക്ഷകന്മാരായിരുന്നു. അന്നു ശ്രീരാശിയിൽ അവിടുന്നു താമസിച്ച സ്ഥലത്തു് ഞാൻ ഒരു രക്ഷാവണ്ടിയിലാണു ചെന്നിറങ്ങിയതു്. എന്തെന്നുണ്ടല്ലോ അവിടുന്നു, ‘പരമേശ്വരൻ ഈ വണ്ടിയിൽ കയറിയതു നന്നായില്ല. ഒരു കാട്ടുവണ്ടിയിലാണു കയറേണ്ടിയിരുന്നതു്; ഈ വണ്ടി എന്നിങ്ങുള്ളതാണു്’ എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നിങ്ങനെയൊന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചു. ‘പരമേശ്വരൻ വൃന്ദാവാരാനുഷ്ഠാനമല്ലേ? എന്താ മിഴിക്കുന്നതു്’ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോഴാണു് കയറ്റം ഗ്രഹിച്ചതു്. ‘ശരിതന്നെ; രാജരാജൻതന്നെ നരവാഹനൻ’ എന്നു ഞാനും പറഞ്ഞു. രണ്ടുപേരും കരനേരം ചിരിച്ചു.”

ഉപസംഹാരം.

1093—ലെ മദ്ധ്യവേനശ്വാശിവിനു ചരിത്രനായകൻ പതിവുപോലെ മാവേലിക്കരയിൽപ്പെത്തി ‘ശാരദാലയ’ത്തിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അതു് അവസാനത്തെ വിശ്രമസ്വപ്നമാണെന്നു് ആരാണോടത്തു്? ഒരുദിവസം കയ്യടക്കുവാൻ അവസരത്തിൽ ബാഹ്യകാലസ്മരണയായ് പ്രേരിതനായി കയ്യടക്കിൽ നീന്തിക്കളിക്കുകയും തന്നിമിത്തം പിടിപെട്ട ലലദോഷം കൈയിൽ സന്നിപാതജപമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു മണലൊതുവായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തിലേയും സംസ്കൃതത്തിലേയും കാവ്യശാഖയിലും

ശാസ്ത്രശാഖയിലും ജൈവോലൈ സഫലമായ സദ്യവസായം ചെയ്ത് ആ രണ്ടുഭാഗങ്ങളുടേയും അനുഗ്രഹിച്ച പുണ്യാത്മാവും, ശാസ്ത്രീയഗുണനിർമ്മാണവഴി കേരളഭാഷാസാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിന് അടിത്തറ കെട്ടിയുറപ്പിച്ച മാതൃഭാഷാഭിമാനിയും, വിജ്ഞാനദൈവപുണ്യത്താൽ വിഭജിതവരായ വിദ്യാവാദകരപ്പോലും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വവിഖ്യാതിനേടിയ വിശിഷ്ടപുരുഷനായ ആ പണ്ഡിതസാമൂഹ്യത്തിന് അനുവധി ശിഷ്യവൃന്ദത്തെയും അനേകം ഭാഷാഭിമാനികളെയും സന്ദർശനസംഗമത്തിൽ നിർന്നുമാക്കിക്കൊണ്ട്, 1983 ഫെബ്രുവരി 4-ാം തീയതിയെ വെട്ടിച്ച്, ഇഹലോകജീവിതത്തിന് പുണ്യവിശാദിച്ച്, അദ്വൈതം കുറച്ചുകൊണ്ടും കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നവെന്നുവരികിൽ നമ്മുടെ പാവപ്പെട്ട മലയാളഭാഷയ്ക്ക് എന്തെല്ലാം സമാധാനങ്ങൾ കൂട്ടിയായി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു എന്ന് ചിന്തിക്കുകയുള്ളതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രശ്നവുമില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സമയം മാതൃഭാഷയുടെ പോഷണത്തിനും പരിപൂർണ്ണതയ്ക്കുമായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവരായി കേരളത്തിൽ ഇതുപോലെ എത്രപേരുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് നാം നോക്കേണ്ടത്. ഒരു രാൾ മാത്രം! അത് എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം.

“ജീവിച്ചിരുന്ന ദിവസങ്ങളെ എണ്ണിച്ച്, ജീവിതകാലത്തു ചെയ്തതെന്തെല്ലാ പ്രയോജനകരങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളെ നോക്കിയിട്ടാണ് രാജൻ ആയുസ്സിനെ അളക്കേണ്ടത്” എന്നുള്ള മഹദ്വാക്യം ശരിവരണമിട്ട്, കേരളപാ

ണിനിമെപ്പാലെ ഭീർഹയുഷാനായി മലയാളസാഹിത്യ
ലോകത്തിൽ ഇത്തരക്കാരെ അറിയപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്ന ചൈത്യ
ത്തോടുകൂടി പറയാം. ദുരന്തികൾക്കിടയിലും യശസ്വരീര
ത്തിന് സമീപിച്ചിട്ടു കൂടുന്നതുകൊണ്ടാണ്, ഭാഷയും
സാഹിത്യവും നിവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കാര്യം ആ സാഹി
ത്യപ്രണയി ചിരംജീവിതമായി പ്രശോഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടും
സംശയമില്ല. സാഹിത്യവ്യവസ്ഥയായ്ക്കൊരുക്കി ഇതി
ലധികം ഏന്താണെന്ന് കാട്ടിയായിട്ടുള്ളത്!

പ്രേമത്തിന് ഒരു സൂക്തിനോ
നസന്ധിയാം കവിതയാ
നാസ്തി യേഷാം യശഃകാര
പരമാണാം യേഷാം"

അദ്ധ്യായം 3

സാഹിത്യപരിശ്രമം

I

കേരളവർഗ്ഗ വലിമഴക്കാലിത്തന്നുവാൻ തിരുമനസ്സി
 ലേയ്ക്കു മറ്റു വിഷയങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യം
 എത്രമേതും മഹത്തരമായിരുന്നാലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 പരിപാവനമായ നാമധേയം കേരളീയർ ഇന്നു കൃതജ്ഞതാ
 പുഷ്പം സൂക്ഷിക്കുന്നത് “സാഹിത്യസൗത്രാധ്യസാർവ്വഭൗമൻ”
 എന്ന നിലയിലാകയാൽ ആ സകലകഥാവല്ലഭന്റെ
 സാഹിത്യസംബന്ധമായ സദ്യവസായത്തെ സംഹാരവ
 ഖോകനംഗീതിയിലെങ്കിലും അനുസ്മരിക്കേണ്ടതു് ഇവിടെ
 അപരിഹരണീയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഭരതവനാ
 രാജത്തിനു മുൻപുതന്നെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ ഏകപ്പെ
 ട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കൃതികളായ അനേകം
 സംസ്കൃതപദ്യങ്ങൾ ഇനിയും അമൃതീകൃത കിടപ്പുണ്ടെ
 ന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നത്. ആദ്യമായി കവിത എഴുതിത്തു
 ങ്ങിയതു് സംസ്കൃതത്തിൽതന്നെയായിരിക്കണം. അന്നു
 തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ സ്ഥിതിക്കു് ഇതിൽ ഒട്ടും
 അതുതപ്പെട്വാനില്ല. മലയാളം പഠിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ
 കഷ്ടമായി അന്നു് ആരെങ്കിലും ഗണിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു
 തന്നെ സംശയമാണു്. നാട്ടുവിദ്യാഭ്യാസം അധികച്ചു
 തമിഴിലായിരുന്നു. പ്രകൃതപദങ്ങളിലാകട്ടെ, സംസ്കൃതത്തി
 നാണു് പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചതു്. മലയാളം ആർക്കും
 വേണ്ടാത്ത ഒരു നാടൻഭാഷയായി മാത്രമേ ഗണിക്കപ്പെ
 ട്ടിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് കവിതയെഴുതുക എന്നു പറ
 ഞ്ഞാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ പെരുമെഴുതുക എന്നാണു്
 അന്നു് ആർക്കും സാധാരണമായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതു്.
 ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ വളരെ

വന്ന ചരിത്രനായകൻ ആദ്യകാലത്തെപ്പോലെയെ കവിത സംസ്കൃതഭാഷയിലായിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിൽ അസംഭാവ്യമായി ഒന്നാകുന്നതല്ലെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, “മലയാളഭാഷയുടെ അന്വയസ്ഥിതിയാലും ഗ്രന്ഥഭർത്താക്കൾക്കു കൈകാലത്തു് എന്നിങ്ങനെ അതിനെക്കുറിച്ച് അന്നു സമതോന്നിയിരുന്നു” എന്നു ചരിത്രനായകൻതന്നെ പിന്നീട്ക്കൊരിക്കൽ ഇന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ആയില്യത്തിന്നുതന്നെ മഹാശാലാവിന്റെ കാലത്തു് ദിവാനു് സർ ടി. മാധവരായരുടെ ഉണ്യാഹാരത്താൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ആദ്യമായി “മലയാളം പച്ചപ്പിള്ളിക്കുടം” എഴുപ്തുകയും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിയുപയോക്താക്കളായി ഒരു ബുക്കുകൾക്കു സമാഹരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ ഒരംഗമായി ചേർന്നതുതന്നെയാണു് ചരിത്രനായകൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ മലയാളഭാഷയുമായി ഇടപെട്ടതു്. ആ കരമിററിയിൽ ആദ്യം സാമാജികന്റേയും ക്രിസ്ത്യാനന്റേയും നിലയിൽ ഇരുനൂറ്റാണ്ടു് വലിയകോലത്തുപോലാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ലോലി ദാഷാപോഷണത്തിന് അത്രയും ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പാഠപുസ്തകങ്ങളെ യോജിച്ചവിധം പല പുസ്തകങ്ങളും സ്വയം എഴുതുകയും മറ്റുള്ളവരുടേതായ പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു മലയാളത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തു. കണക്ക്, പ്രമീശാസ്ത്രം, ചരിത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ മലയാളത്തിൽ അന്നുണ്ടാണു് ആദ്യമായി പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായതു്. സമ്പാദ്യസംഗ്രഹം, വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, സമ്പാദ്യപ്രദീപം മുതലായ ചില കൃതികളും രചിച്ചതും പാഠപുസ്തകവും അക്കാലത്തുതന്നെയാണു് അവയാണു്.

ഇടക്കലച്ചുണ്ടായ അസാധാരണവിതരണാവസാനിച്ച്, കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു തിരിച്ചെത്തിയ അവസരത്തിൽ വിശാഖത്തിന്നുതന്നെ ബുക്കുകൾക്കു നിയമ പുനർജീവിപ്പിക്കുകയും തമ്പുരാനെ അതിന്റെ

സ്വീരായുധനായി നിയമിക്കയും ചെയ്തു. കമ്മിറ്റി ചെയ്യുന്ന അലിക്സാൻഡ്രോവ്സ്കിയുടെ പരിശോധിക്കുകയും പുതിയപുതിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കുതന്നെയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മഹാരാജാവു തന്നെ മിവ പുസ്തകങ്ങൾച്ചെതി കമ്മിറ്റിയെ കൊടുക്കുക പോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം കോയിത്തമ്പുരായ വളരെ പ്രോത്സാഹനനകമായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

[illegible][illegible]

ഭൂമം പുത്തിയായാൻ എനിക്കു സന്ദീക്ഷണിപ്പു. ഞാൻ എഴുതിയിട്ടു
 ഞാളുമായ കൈയെഴുത്തുപകുപ്പ് ഇതാ, അങ്ങയയയ്ക്കുന്നു. ഈ കിരീ
 തിന് നിങ്ങൾ ഒരു പുത്തിയായാൻ ക്രമിക്കുക. നിങ്ങൾക്കു സന്ത
 മിപ്പുകിൻ ദിവ്യമുദേ ചാർന്നാട്ടത്തിലും വരിഞ്ഞായനയിലും ഓരോവ
 രക്കൊന്നായിലും ഈ അക്ഷി ചൊല്ലിക്കാണല്ലോ. രാജാവാലേ നിന്റു
 മരിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം പ്രസ്തുത കൃതം വെട്ടാൻ പ്രായശ്ചരകരായിരിക്ക
 ണമൊണ്ടുതിനു സഹായമില്ല. എഴുതിത്തന്ന പിഞ്ചാരിയുതന്റെ
 കർമ്മ പ്രായശ്ചയ്ക്കുന്നതാണിപ്പ. നിങ്ങൾ എഴുത്തുന്നതായാൻ അതു്
 ഞാൻ എഴുതിയതുവലംപെരുന്നതായിരിക്കുമതാണ്.....”

ഇങ്ങനെ വിശാഖംതിരുനാളിന്റെ പ്രേരണയുടേയും പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെയും ഫലമായി മരിത്രനായകനിൽ തുലാമൂലമായിത്തീർന്ന മാതൃദാഷാസ്തേയം അന്നദാഹകാലത്ത് എത്രമാത്രം വിശിഷ്ടമായ ഫലത്തെ പ്രദാനംചെയ്തു എന്നുള്ളത് സ്പ്രസിദ്ധമാണ്. തൃക്കങ്കുളിനിയിൽ ഇരുന്ന് ഏഴുതിമ്പു പുസ്തകങ്ങൾക്കു പുറമേ താഴെ പേരു പറയുന്ന മഹാപുരുഷരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഇരുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1. ദയ്യനന്ദനം. 2. ധർമ്മവർണ്ണനാടകം. 3. അമരകശതകം. 4. അന്യോപദേശശതകം. 5. ഹനുമത്തവം. 6. മത്സ്യവല്യുടവിജയം. 7. പ്രഹരണവം. 8. ഗുവവരിതം. 9. ചന്ദ്രോദവിജയം. 10. പ്രീപത്മനാഭപദപത്മശതകം. 11. ശ്രീമൂലരാജപദപത്മശതകം. 12. ദൈവദൂതം. 13. ശോണാദ്രിശസ്തോത്രം. 14. സ്തുതിശതകം. 15. അഷ്ടബർ. വിശാഖ വിജയം മഹാകവിയും ഉറപ്പുപെട്ട പണ്ഡിതനുമായ സംസ്കൃത പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി വേറെയുണ്ട്. ഇകനന്ദേശം, പ്രതിപാദഗുണപം ഈ മൂന്നു സംസ്കൃതകൃതികൾക്കും സംസ്കൃതഭാഷയിൽത്തന്നെ ഓരോ നല്ല വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയിട്ടുള്ളതും അദ്വയാനുമായി ഗണിക്കത്തക്കതല്ല. ഭാഷാക്കൈര്യമെന്നു, ഭാരതമെന്നു മുതലായ അത്യുന്നമങ്ങളും അനർഹമല്ലാത്ത പ്രാചീനകാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്വയമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതും കോശിത്തന്മാരുടെ പരിശുദ്ധഫലമായിത്തന്നെയാകാം. ഇങ്ങനെ ഒരേന്നായി പറഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള അവിസാനിക്കയില്ല. കേരളവർഗ്ഗവലിയ കോശിത്തന്മാരുടെ പേര് ഇന്ന് ദാഷാധിപാനിക്കല്ലാതെ വളരെ കൃഷ്ണമന്ത്രയാളി സ്മരിക്കുന്നവരെ വെറുതെല്ലെന്ന് ഇവരോടൊത്തു വിവരണകൊണ്ടുതന്നെ ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

II

അമാവന്തപ്പാലെതന്നെ മരുമകനും ആദ്യമായി കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങിയത് സംസ്കൃതഭാഷയിലായിരുന്നുവെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പതിനെട്ടുവയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ നിരന്തരമായ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യാസത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തിരുന്ന ഒരാൾ സംസ്കൃതഭാഷയിലല്ലാതെ കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങാൻ തരമില്ലല്ലോ. തിരുവനന്തപുരപ്പേരായി ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നതിനുശേഷവും സ്കൂളിലെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി മലയാളം വായിച്ചിരുന്നുവെന്നു് പ്രകാരം മാത്രമേ എന്നുള്ള അഭിമാനത്തോടുകൂടി അതിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടവന്നാൽ തന്നെ അതു സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം. ഹൈസ്കൂളിലെ പഠിപ്പുകഴിഞ്ഞ് കോളേജിലൊഴിച്ചാലും ആകെഭിച്ചതിനുശേഷം കലയും ഇതിൽനിന്ന് അധികം ദൃശ്യരൂപമായിരുന്നില്ല. അ.നും ഉപേക്ഷ സംസ്കൃതത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പാലെയുള്ള ഉത്തരവാഹിത്യബോധം അന്നു ഭാഷയിൽ വളരെ അപൂർവ്വമായിരുന്നതിനാൽ കേവലം സ്ഥിതിരത്വത്തോടുകൂടി ഭാഷാപണ്ഡിതങ്ങൾ വായിക്കാനുള്ള അവകാശവും അന്നിപ്പായിരുന്നു. മലയാളപ്പുറത്തോൽ ഉദ്യോഗസ്ഥിതിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് ഏതാനുംകാലം കഴിയുന്നതുവരെ മരിച്ചുനായകൻ മലയാളഭാഷാവിഷയകമായി യാതൊരു പരിശ്രമവും ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അക്കാലത്ത് തന്റെ അനാസകാണിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അധ്യയനത്തിൽ ധാരാളം സംസ്കൃതലേഖനകാവ്യങ്ങൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ നിലയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഭാഷാഭിജ്ഞിയായി മാറ്റിയതു് മാതൃഭാഷയെ പ്രവൃത്തിയും പ്രേരണയുമാക്കുന്നതെന്ന പരയാം. കേരളപാണിനിയുടെ ജീവചരിത്രലേഖകനായ

മി: പി. അനന്തൻപിള്ള എം. എ. ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതിനേക്കുറയ്ക്കുന്നു:—

പരക്കായത്ത് (ചരിത്രനായകൻ സംസ്കൃതചാര്യരായകുട്ടന്റെ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽനിന്നു കയ്യെഴുത്തു) നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസം ഇപ്പോഴും ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. കോളവരം വലിയകാതിത്തമ്പലം പരമേശ്വരസ്വാമിയിൽനിന്നും നിലയിൽ അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ട നിർമ്മാണം ആദ്യമായി ഗവണ്മെന്റിന്റെയും ഗവണ്മെന്റ് വേണ്ട അനുമതികൾ നൽകുകയും ചെയ്തുവന്നു. വലിയകാതിത്തമ്പലം തന്നെയാണ് അന്നു നാട്ടുഭാഷാഭരതത്തിൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി പ്രസിദ്ധീകരണവും ചെയ്തതും അതിനുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണവും ചെയ്തതും. നാട്ടുഭാഷാഭരതത്തിന്റെ ചെറിയകാതിത്തമ്പലം എന്ന പേരുള്ളിട്ടായിരുന്നു. തന്റെ ൧൯൩൨ മുതൽ ൧൯൩൩-നായിട്ടാണ് അത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. രണ്ടാമതും തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു വരുത്തേണ്ടതായ ഒരു നിർമ്മാണത്തിന്റെ കൈക്കലായിരുന്നു. അതിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതിയും അത് കൈക്കലാക്കിയതിൽനിന്നും വന്നു.

1066-ൽ രാജാജനോദയിലെ കവിതാപരമേശി
യിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു,

കുതാ കൃതിഭക്തസം സഭകളും
സ്വസ്ഥത്തിൽ ഓടിച്ചുപോ
യോണം ചെന്നോടുകൾക്കൊരുപെ അറി
സ്ഥാനത്തിലെത്തിട്ടുകിട്ടി,
നിന്നും ചങ്ങലകളോടുകൂടിയ
ചെറുതല പൊട്ടിക്കൊ
ട്ടുപിന്നിൽ ചെറുതലപ്പാദിക്ക് ഉറക്കൽ
നടക്കിക്കൊണ്ടു പോയിരുന്നോ?

എന്ന പദ്യമായിരിക്കാം. ചരിത്രനായകന്റെ നൊമ്മത്തോടുകൂടിയതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആദ്യത്തേത് അതേതന്നെയാണെന്നുള്ളത് സിദ്ധ്യതന്നെ. ആയിട്ടുള്ളവയെല്ലാം ഉണ്ടാകട്ടെ മനോഹരമായ ഒരു ഇടവകയായി.

കറന്റേറ്റാകുമ്പോൾ എഴുതിയിരുന്നതല്ലാതെ മലയാളഭാഷയിൽ പറയത്തക്ക സാഹിത്യപരിശുദ്ധം അന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയിൽ ഒന്നാമതായി എഴുതിത്തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥം 'കേരളപാണിനീയമാകുന്നു. അമൃതമായ ആ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമുതലാണ് അദ്ദേഹം രാജരാജവർമ്മ 'കേരളപാണിനി' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നത്. ആ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കൃതത്തിനുമുള്ള വാചകരീതികളുടെ താരതമ്യപരിശോധന ചെയ്തെണ്ടിയെല്ലാം വന്നു. അന്ന് ആ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ "മേലപ്പതു" എന്ന പുസ്തകമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ ഭാഷാകാവ്യം.

മേലപ്പതു 1070-ൽ ആണ് ഒന്നാമതായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ഇതിനെത്തുടർന്ന് 1071-ൽ കേരളപാണിനീയം പുറത്തുവന്നു. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന് ഭാഷാലോകത്തിൽ ഒരു പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചു. 1074-ൽ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകലാശാലയിൽ നാട്ടഭാഷാസൂത്രജ്ഞായി നിയമിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ചെങ്കോട്ടപ്പാർ അദ്ദേഹം ഭാഷാസാഹിത്യസമുദായത്തിൽ സ്വയം നിലഗ്രഹിച്ചു. കേരളേച്ഛാസുകളിൽ വിദ്യാത്മികളുടെ ആവശ്യത്തിനായി തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന നോട്ടുകളാണ് പിൽക്കാലത്തു ഭാഷാഭാഷണം, സാഹിത്യസാഹ്യം, വൃത്തമഞ്ചരി മുതലായ പേരുകളോടുകൂടി പുസ്തകരൂപത്തിൽ പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളത്. ആ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നു ഭാഷാസാഹിത്യവിദ്യാത്മികൾക്ക് എത്രമാത്രം പ്രയോജനപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ചരിത്രനായകന്റെ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാലഗണന കൊണ്ടെന്നപോലെതന്നെ കാല്പഭാഗംതന്നെയും പ്രാഥമ്യത്തെ അർഹിക്കുന്നതു കേരളപാണിനീയമാകുന്നു. 1072-ൽ

പരിസ്ഥിതിയിൽ പീഠിയിൽ പുനർജന്മം കൈക്കൊണ്ടതോടു കൂടി “കേരളഭാഷയ്ക്ക് ഇതിനേക്കാൾ വിലയേറിയ ഒരു ഭാഷണം ഉണ്ടെന്നൊരോ പരിചിയില്ല” എന്നു ഭാഷാഭിമാനികളെല്ലാം ചർച്ചകളും പ്രശംസിക്കത്തക്കവിധം അത് അത്ര മാത്രം അനർഹമായിത്തീർന്നു. പ്രാമവ്യാകരണം, മദ്ധ്യമവ്യാകരണം, ശബ്ദശാധിനി എന്നിവ സ്വർഗ്ഗവിദ്യാത്മികളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രങ്ങളാകുന്നു. ഇതുപോലെ സ്വർഗ്ഗശാസ്ത്രം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വ്യാകരണപുസ്തകങ്ങൾ അതിനു മുൻപോ പിൻപോ മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടില്ല.

മലയാളവ്യാകരണ ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം തർജ്ജിമകളാണ്. പാതസൂക്തവിതയാലി (പ്രസാദമാല) എന്ന ഒരു കൃതികളുണ്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ബഹുമാനമായ സാഹിത്യവ്യാകരണത്തിന്റെ ഫലമായി ചർച്ചയ്ക്കായകുന്നിരുന്ന മലയാളഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ എത്രയുണ്ടെന്നു നോക്കുക:—

1. മേഘപ്പട്ടം. 2. ഭാഷാകുമാരസംഭവം. 3. മലയാളശാകരണം. 4. മാളവികാഗ്നമിത്രം. 5. ചാരുതന്ത്രി. 6. സ്വർഗ്ഗവ്യാകരണം. 7. പ്രാസാദമാല. 8. കേരളഭാഷാഭിമാനം. 9. ശബ്ദശാധിനി. 10. മദ്ധ്യമവ്യാകരണം. 11. പ്രാമവ്യാകരണം. 12. ഭാഷാശാസ്ത്രം. 13. സാഹിത്യസാരം. 14. വൃത്തമണ്ഡലി. 15. നളമാരിതം വ്യാകരണം (കാലാനന്തരം). അതുപോലെ മലയാളഭാഷയ്ക്കു മേൽക്കാവ്യമിപ്പോൾ അഞ്ചു പേരുകൃതികളുംകൂടി ഇപ്പോഴത്തെ വകയായിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 4

ഗദ്യത്തിന്റെ വളർച്ച

മലയാളഭാഷയിൽ ഗദ്യസാഹിത്യം ആവിർഭവിച്ചത് ഏതുകാലത്താണെന്നത് ഇനിയും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. അവസർഷം കിട്ടുന്ന തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഓരോരുത്തർ ഓരോ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. കവിവർഷം മൂപ്പായിരത്തിനശേഷം ഗദ്യം എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കണമെന്നും ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്. കർത്താവ് പറയുന്നു. ഉപാമോച്ചാരണം അദ്വൈതത്തിന് ഇക്കാലത്തിലുള്ള അടിസ്ഥാനം. കൊല്ലവർഷം ൧൦൪൩ ഏതായാ കാലത്തിനനുസരണമായിട്ടുള്ള 'രാമചരിതം' മുതലായ പദ്യകൃതികൾക്കുപോലും തമിഴുരീതിയിലായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, പഴയ ഗദ്യത്തിന്റെ സ്വരൂപവും ഏകദേശം അന്തായിരിക്കണമെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദ്രാസ് മ്യൂസിയത്തിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്ത ഒരു പഴയ കൃതിയിൽ, "വിനയത്തികാരികൾ അതുകൾക്കു മുന്നേ ഉപകാരം തികയണമുദ്ദേശമാവേണ്ടി നൂതനം. ഇച്ചാത്തിരത്തിലുള്ള പ്രകരണങ്ങളിലും അതികരണങ്ങളിലും ഇത്തരം ഡെൻഡ്രറിട്ട് ചെയ്തിരിക്കുന്നു. രാമായണത്തിൽ വിനയമുടമവനായി വേണ്ടും രാജ്യം കയ്യിട്ടുവാൻ" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗദ്യമാണു കാണുന്നത്. കാലക്രമത്തിൽ ഈ രീതി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. തമിഴുപദങ്ങളുടെ സമാനം സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അപരമിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഇവയെത്തുല്പന്നന്റെ കവിവർഷം ചെറുസാഹിത്യത്തിലും ധാരാളം തമിഴുപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, തമിഴിന്റെ ധാരാളത്തിൽനിന്നു മലയാളത്തെ സ്വതന്ത്രമാക്കിയത് ആ കവികലനവുമാണെന്നും നമുക്കറിയാമല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെ കേരളത്തിൽ സംസ്കൃത

പണ്ഡിതന്മാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടി ഗദ്യത്തിലും തമിഴുപദങ്ങൾ കറഞ്ഞു സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കൂടിച്ചേർക്കുകയും അങ്ങനെയാണു് ഭാഷാഗദ്യം പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ ഇതു് എത്രകാലത്താണെന്നോ, ഈ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഹേതുക്രമൻ ആരാണെന്നോ തീർച്ചയായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

കൊല്ലവർഷം എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലോ അതിനുമുമ്പോ ഉണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുപോയന്നു് ഭാഗവതം തമിഴു് എന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിലെ ഭാഷ തമിഴിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ ഒരുപോലെ തലമുറിച്ചു നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. തമിഴിലേയും സംസ്കൃതത്തിലേയും ചില പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ അതിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചു കാണുന്നു “മുങ്ങനെ ചിലനാൾ ചെന്നവരൻ മഴക്കാലത്തു് നടന്നുകഴിഞ്ഞാൻ. എഴുമറിയുന്നിലെന്നു ഭാഷം. മെല്ലമെല്ലെ നടന്നുകഴിഞ്ഞാൻ. അപ്പോൾ ചിലമ്പും മണിയുമുണ്ടു്. അപ്പിലധിന്റെ ഉച്ചകേട്ടും മണിയുടെ മെച്ചകേട്ടും വോക്കത്തോം സത്തുഷ്ഠരാമാൻ. അക്കാലത്താരാനും നേരകലയാൾ അവരുടെ വഴിയെ കൂടെപ്പോം. അതുകണ്ടല്ലാക്കും സത്തുഷ്ഠരാമാൻ. അപ്പോഴെല്ലാവരും മെല്ലെപ്പോൻ. ഇങ്ങനെയവരുടെ കൂടെയകത്തു് ഗോപസ്ത്രീകളെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഗൃഹകൃത്യങ്ങൾ ഏറ്റെന്നാൻ” ഇതാണു് അതിന്റെ ഗദ്യരീതി. ഇതിൽ ശൃംഖലപദങ്ങൾക്കു വരുന്ന പ്രത്യേകം ചോദ്യമിരിക്കുന്നതു് തമിഴുരീതിയാസമിച്ചാണു്. “യാതൊന്നു മഹാരാജാവിന്റെപ്പാൾ ചെയ്തിയതു്, അതെല്ലാം പട്ടാക്കാണു്” എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതഭാഗശ്ലോകത്തിൽ സരിച്ചുള്ള പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ടു്.

ഈ രീതിയിൽതന്നെ കാലം വളരെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അന്നു സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഓരോന്നായി കടന്നുകൂടിച്ചേർക്കുക എന്നല്ലാതെ തമിഴിന്റെ ആധിപത്യം മറ്റു്

റൻ ഒഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതി ഈ അടുത്തകാലം വരെ നിലനിന്നിരുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നത്.

എന്നാൽ കാര്യഭേദപോലെതന്നെ ഭേദഭേദവും ഭാഷാഭേദത്തിൽ ഉത്തരവാദിയായിരുന്നെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരുദിക്കിൽ തദ്വിദാക്ഷ രക്തം ആയി പത്രം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അദ്ധ്യക്ഷൻ തന്നെ, മറെറായിട്ടുകിടന്ന് സരസ് കൃതമാ പത്രം കണ്ടു കണ്ടു തന്നെ കാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ളതിലായിരുന്നു. ഇതുവരെ പഴയ ഗദ്യ രീതികളെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ ചരലം മാത്രമല്ല, ഭേദവും ഉണ്ടി പ്രതിപാദ്യമായൊന്നായിരിക്കുന്നു.

ഒന്നു തീർച്ചതന്നെ; ഗദ്യങ്ങളും ഏതെല്ലാം തരത്തിൽ നൽകട്ടെ ഭാഷയെ നോക്കിപ്പിടിച്ചു കെട്ടുകയും, വിഭാഗീയ മിഷ്യനറിമാർ അക്കത്തത്തിൽ ചെല്ലുളള വിലയേറിയ സഹായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നാം കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അവർ എത്രയോ നൂറു ബുദ്ധിമുട്ടുകൾപ്പോലും കേൾക്കുന്നതിൽ കൈമാറ്റംവന്നു സ്ഥാപിച്ച അടുപ്പിശാലകൾ, ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ള പുരോഗതി ചരക്കുമാണല്ലോ. അത് അവർ ഉപയോഗിച്ച ഭാഷ വളരെ മോശമായിരുന്നിരിക്കാം; എന്നാൽ അതിനുമുൻപ് ഇവിടെ നടപ്പിലാക്കിരുന്ന ഭാഷാജീവി അതിരുന്നെങ്കിൽ മോശമായിരുന്നില്ലെന്ന് ആരു ചിന്തിക്കും? എന്നുമാത്രമല്ല, അവരുടെ ഭാഷ അപ്പോൾ മോശമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ആ വിഭാഗീയരും അനേകാധാരം നാഴിക അകലെനിന്ന് ഇവിടെ എത്തി അതുവരെ മലയാളികൾ പോലും ചെയ്യാത്തവിധം ഇവിടത്തെ ഭാഷയെ നോക്കിപ്പിടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഹൃദയപൂർവ്വമായി ചെല്ലുളള പരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും ഭാഷാജീവനികളുടെ ഹൃദയമാണ് കൃതജ്ഞതയോടെ നിറയാത്തതു്? മലയാളഭാഷയിൽ ഒന്നാമതായി ഒരു പുസ്തകം അയച്ചിട്ടുള്ളതു

ദൈവസംഭാവത്താലെ ബാവാതമ്പുരാണെപ്പോലെ ഈശോ മിശിഹാ നമ്മുടെ കർത്താവും നമ്മുടെ ഉദ്ധവന്മാരെന്നതിനെക്കുറിച്ചും താൻ എടുത്ത മാനുഷസംഭാവത്തിൽ മാണിക്കമായ തന്റെ ചോര ചിന്തിച്ചതിനാലെ ചൈത്താന്റെ അടിമയിൽനിന്നു നല്ല വീണ്ടുകൊണ്ടു രക്ഷിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും ഈശോമിശിഹാ നമ്മുടെ കർത്താവും നമ്മുടെ പരമനാഥനാകുന്നു." ഇതു സംക്ഷേപപരമായതിനാൽ ഒരു ഭാഗമാകുന്നു.

സംക്ഷേപപരമായതിനും അച്ചടിച്ച് 1¹ കോപ്പും കഴിഞ്ഞ അവാസരത്തിലൊഴുതിയ 'വർത്തമാനപ്പുസ്തകം' എന്ന ഒരു ഗദ്യകൃതി ഈയിടെയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. കർവാട്ടിൽ മാർ യൗസേപ്പ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ റോമ യാത്രയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വിവരണമാണ് അതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ഭാഷാശീതി വളരെ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നു. "ഇതിന്റെശേഷം ബെൽഗിയയിൽ ഉള്ള ബെൽജിയം സ്റ്റേറ്റിൽ എല്ലാവരോടും യാത്രയുണ്ടെല്ലോ! ബെൽജിയത്തിൽ ചിലവഴിക്കുന്നവരുടെ കണക്കും പരസ്യത്തിന്റെ പണവും കൊടുത്തതിന്റെശേഷം പടവിൽ കരേറി അവിടെനിന്നും യാത്രപറമ്പുട്ടിന്റെ ശേഷം ജൈനമായിത്തീർന്നു മൂന്നുമാസം വഴി ഉണ്ടായുള്ള പോയ്ക്കു എന്ന ഈശോയ്ക്കു മാത്രം ചൊല്ലുന്ന മദ്ധ്യേ എത്രയും കഠിനമായൊരു മരതലക്കാറ്റു പുറപ്പെട്ടതിനാൽ മർദ്ദപാട്ടു പോകുവാൻ വാതിലായ്ക്കൊണ്ടു കരറിന പതം വരുമ്പോളും ആ തുറമുഖത്തിൽ കരേറി പാക്കുതന്നെ എന്നുതന്നെപ്പോൾ അവിടെയ്ക്കു കടക്കയും ചെയ്തു." ഇതാണ് വർത്തമാനപ്പുസ്തകത്തിലെ ഗദ്യശീതി. ഈ യാത്രാവിവരണം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു ഒരു കാർത്തുററാണ്ടുകൂടിക്കഴിഞ്ഞ അവാസരത്തിൽ— അതായത് 1844-ൽ—ഉണ്ടായതായിക്കാണുന്ന ഒരു വിളംബരത്തിൽനിന്നു ചില വരികളുംകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു.

മിഷൻ. “പശ്ചാത്താപപ്രതിഷ്ഠയാൽ ഉണ്ടായ മലയാളവും ഈ സംസ്ഥാനം തോന്നിയ നാൾകൾക്ക് ചേരമാൻപെരുമാൾ വംശാവരയും പരിപാലനമെല്ലാം കാലത്തോളം അതിൽ കീഴ് നൂറ്റാണ്ടുപത്രപത്രകലേയ്ക്കും തിരുമുപ്പം അടക്കി ചെമ്മുതലമുറയായിട്ട് ചെമ്മാൽ നടത്തി അനേകം ആയിരം സംവത്സരത്തെ നിടയിലും ഈ രാജ്യം ഇടപെട്ട് ഒരു ശോചനീയം ശപ്തത്തിനും ഇടവന്നിട്ടും ഇല്ല..... സർക്കാർക്കുള്ള നടത്തി കാലം കഴിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നും വെച്ചു നിന്നായിട്ട് ശക്തപ്പെട്ടി കടികൾക്കു സുഖിക്കുമായിട്ട് നടന്നുവരുന്നതിനാൽ ഇപ്പോൾ ഈ കലിമുഗത്താൽ ഹിമ വർത്തമാനം ഇന്നു ഇതുപോലെ പശ്ചാത്താപം ഇല്ലെന്നുള്ള കീർത്തി പൂർണ്ണമായി ഇരിക്കപ്പെട്ടതു സർവ്വപരം പ്രസിദ്ധമായിട്ട് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതല്ലാ ആകുന്നു.”

ഈ നാലു ശ്ലോകങ്ങളും താഴെ താഴെത്തന്നെ തിന്നി നോക്കുന്നപക്ഷം, സർവ്വലോകപ്രശസ്തതയോടു വർത്തമാനപുസ്തകത്തിലേയ്ക്കും ഭാഷയെ പ്രത്യേകമായി കററു പട്ടത്തുണ്ടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അന്നു നാട്ടിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന രീതി അറിയും സിദ്ധിച്ചു എന്നുമാത്രമേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

വീണ്ടും ഒരു പക്ഷതി നൂററാണ്ടു കഴിഞ്ഞു. അന്നും മിഷനറിമാർ മാത്രമേ ശ്ലോകത്തിൽ സാധാരണയായി ഏറ്റവും രചിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ, വിചാരികളിൽനിന്നും ആ ലോലി സർവ്വശികൾ പുറപ്പെട്ടതിനാൽ എന്നുമാത്രം. കൊടുവർത്തം പതിക്കുന്നതും നൂററാണ്ടിന്റെ പുസ്തകമാണല്ലോ ആധുനികമലയാളശ്ലോകത്തിന്റെ ആവിർഭാവകാലം. ഗീവരഗീസ് കത്തോലിക് എന്ന പേരിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന റവ. ലോയ്ക്ക് മാത്തൻ, അന്നു ഭാഷഗദ്യത്തിന്റെ പൊഷണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പലതും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുവരെ പാതിരിമാരുടെ പരിശുദ്ധ മതത്തെയോ

[illegible]

ബ്രക്കുകമ്മിറ്റിയുടെ ആദ്യത്തെ ചരിത്രവും രസാവഹമാണ്. കേരളവർമ്മ ആദ്യം കമ്മിറ്റിയിൽ ഒരു സാമാജികനായിത്തീർന്നപ്പോൾ ചേർന്നത്. അന്നത്തെ അദ്ധ്യക്ഷനും മറ്റും അംഗങ്ങളും മലയാളഭാഷയുടെ ഗന്ധംഗോദാഭമില്ലാത്തവരിലായിരുന്നു. അവരാണ് പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ എഴുത്തുജോലിയും തിരഞ്ഞെടുപ്പും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് അന്നു ഗവണ്മെന്റിനുപോലും അറിയാത്തതായിരുന്നു മറിച്ച് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അന്ന് പാഠപുസ്തകകമ്മിറ്റിയിൽ ചേർന്നതായ കാരണത്താലാണ് വലിയ കോയിത്തമ്പലം ഒരിടത്തു് ഇരുവിധം രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നത്:—

നോട്ടപ്പത്രകൾ വായിക്കുന്നതിനു പള്ളിപ്പാലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് ആദ്യമായി (പ്രഥമമായി) അന്നു. പള്ളിപ്പാലം സ്ഥാപിച്ചു. പക്ഷെ, പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു പുസ്തകമില്ല അതിനാൽ പുസ്തകങ്ങളെ തിന്നായി ഒരു പാക്കുകമ്മിറ്റി എഴുപ്പായി തുടങ്ങി അദ്ധ്യക്ഷനായി മാറാൻ വിമർശനം ഉൾപ്പെടെയുണ്ടാകുന്നതിനാൽ അദ്ധ്യക്ഷിയായതും സ്വാഭാവികമായി പരസ്യം സൂക്ഷ്മമായിരിക്കുന്നതും കൊള്ളിച്ചുവന്നിരുന്ന രാജ്യത്തിനെയും വിട്ടുവിട്ടു. ഒരു പക്ഷെ അദ്ധ്യക്ഷ അദ്ധ്യക്ഷ അറിഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. കിഷിൻ വലിയ സംസ്കൃതവൈകാരികനായിരുന്നുവെങ്കിലും ആദ്യമായി മാത്രമായി ഗവണ്മെന്റും ഉണ്ടായെത്തിച്ചു. രാജ്യത്തിൽ അന്നത്തെ കീഴിയത്തെയും മലയാളത്തിൽ അറിവുള്ളവനായിരുന്നു എന്നാൽ അയാൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിചയം കറവായിരുന്നു. അയാൾ ഹെക്സ് Lying in hospital എന്നായിരുന്നു ആദ്യമായി കിഷിൻ കിഷിൻ എന്നായിരുന്നു മലയാളമായി അന്ന് എഴുതപ്പെട്ടത്. ഇത് അന്നായി പുസ്തകമെഴുതുക; അങ്ങനെയായി ആ വാങ്ങി തിരുത്തുക; എഴുതുക കിഷിൻ എഴുതുക ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റിയാണ് അന്ന് മലയാളപാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ആദ്യപ്പെടുത്തിയത്. അന്ന് അങ്ങനെയായി എഴുതുക സംസ്കൃതവും മേൽ ആദ്യമായി അയാൾ ഇംഗ്ലീഷും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കമ്മിറ്റിയിലെ ഒരു മെമ്പറായി എഴുതുക വിട്ടുവിട്ടു കോളാണെന്ന് ആദ്യ

ഹം ദിവാൻജിയെ അറിയിച്ചു. അന്ന് നാട്ടുവാണിരുന്ന ആയിരംഗതിര നാഥം തിരുനെൽവേലൂർ ആദ്യം കരം സമ്മതപ്പെടുത്തിത്തന്നെങ്കിലും രാജാവിന്റെ അധീനത സ്വന്തമാക്കത്തക്കവിധം കല്പിച്ചു സമ്മതിച്ചു. ഇങ്ങനെയൊരു നാൽപ്പതുകൊണ്ടിവിടെ ചേർന്നു."

ഇങ്ങനെ ഭാഷയിലെ ഗദ്യരീതി കോലക്കോലവും ഉത്തരഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർണ്ണവും, പുസ്തകങ്ങളെഴുതാൻ നിയമിതരായ കലിനാഥൻ മലയാളഭാഷയുടെ ഗന്ധം ചേർപ്പും ഇല്ലാത്തവരും ആയിരുന്നെങ്കിലും, കേരളവർമ്മ വലിയഭക്തായിത്തന്നുതാൻ ആധുനികഗദ്യരീതിയുടെ അടിത്തറ കെട്ടിപ്പുറപ്പെടുത്താൻ ആരാണ് വിന്യസപരതന്ത്രമായിത്തീർത്തത്? ബുദ്ധകമ്മിറ്റിയിലെ അംഗത്തിന്റെയും അദ്ധ്യക്ഷന്റെയും നിലയിലിരുന്നെങ്കിലും ആ മഹാൻ ഔദ്യോഗികവും ഔദ്യോഗികവുമായ പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്തവരും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തിനായി വലിയഭക്തായിത്തന്നുതാൻ അക്കാലത്തെഴുതിയ ഒരു പുസ്തകമാണ് വിജ്ഞാനമഞ്ജരി. "പഠിക്കും ഒന്നുകൊള്ളാമെന്ന പ്രശ്നം അറിവു ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. അറിവുണ്ടാകാതെ പഠിക്കുവാനും ഉണ്ടാകരുത്. ഇതു സ്ത്രീപുരുഷരെയെല്ലാം സംബന്ധമാകുന്നു. എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ പരിജ്ഞാനം പുരുഷന്മാരുടെ പരിജ്ഞാനത്തിന് മുമ്പായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു." വിജ്ഞാനമഞ്ജരിയിലെ ഈ ഗദ്യരീതിയും പുരുഷശാസ്ത്ര അന്തർലോക പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട സംയുക്തവിലാസ ഗദ്യരീതിയും തമ്മിൽ എത്രമാത്രം അന്തരമുണ്ടെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടാകുക.

വലിയഭക്തായിത്തന്നുതാൻ ഗദ്യരീതി സംസ്കൃതപദ ബഹുലമാണെന്നുള്ള ഒരു ധാരണ എങ്ങനെയോ പലരുടെയും ഇടയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം എന്ന ആഖ്യാനികനാണ് ഇതിന് കാരണം. എന്നാൽ ബുദ്ധകമ്മിറ്റിയിൽ ചേർന്ന് ആദ്യമായി മലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുന്നതിന് പ്രേരിതനായ അവസരത്തിലെഴുതിയ ഗദ്യരീതി

മേൽക്കാണിച്ചപ്പോലെ വളരെ സമർത്ഥമായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, അതുകഴിഞ്ഞു പന്ത്രണ്ടാണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം എഴുതിയതുടങ്ങിയ അർദ്ധവനിതയെ ഗദ്യരീതി അല്പം കഠിനമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നിൽ, അതിൽ എന്തെങ്കിലും വേറെ കാരണമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. വിശാലം തിരുനാളിന്റെ പ്രേരണയനുസരിച്ച്, അർദ്ധവർ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതുടങ്ങിയത് 1067-ലാണെന്നു തോന്നുന്നു. അതു പുറത്തിറക്കി അച്ചടിപ്പിക്കാൻ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം വേണ്ടിവന്നു. 1069-ാമാണ്ടിൽ അർദ്ധവർ അച്ചടിപ്പിച്ച അവസരത്തിൽ പരിഭാഷകനെപ്പറ്റിപ്പോന്നിട്ടുള്ള സ്പീഷ്യസായ അവതാരിക വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആ ഭാഷാഭിമാനിയുടെ സഹജമായ ഗദ്യരീതി കഠിനമാക്കിയെന്നു എന്ന് ഒരിക്കലും പഴിക്കുകയില്ല. ഉദാഹരണമായി പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു യോജിച്ച ഭാഷാഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുണ്ടു് അവരെ മുട്ടിച്ചിട്ടിട്ടാകുമെന്നാണ് ഭാഷ അല്പം കഠിനമാക്കിയെന്നു് അദ്ദേഹം തന്റെ ഇരുന്നൂറുവർഷത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെന്നിപ്പോൾ കേൾക്കുന്നവർക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അല്പം മാറ്റം വരുത്തിയതായും അതിന്റെ ഫലമായി അവസാനഭാഗത്തിലെ ഭാഷ പുസ്തകം ലളിതമായിത്തീർന്നതായും അർദ്ധവനിതയെന്ന നാമകം കാണാൻകഴിയും.

കേരളത്തിൽ മെമ്പ്റ്റുള്ളപ്പോൾ മലയാളൻ മുക്തിമുക്തരായിത്തീർന്നപ്പോഴായിട്ടു് കേരളത്തിൽ വെട്ടിക്കൊന്നു സമുദയത്തിൽ ഹൃദയഗാഢമായി വാണാതിരുന്ന ഗദ്യരീതി വർദ്ധിച്ചതായി അദ്ദേഹമായ ഗദ്യരീതിയുടെ മേൽക്കണ്ണുണ്ടായിട്ടു് കാണാം. പന്ത്രണ്ടാണ്ടിൽ അതു് അല്പം സമുദയത്തിൽ അംഗമായിത്തീർന്നതായിരിക്കുന്നു. അതുപോലുള്ളപ്പോൾ ഉന്നത ഗദ്യരീതി വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഉന്നതരും പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മലയാള ഭാഷയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ ഉന്നതരായവർക്കു് ഉപയോഗ്യസമയം ഉണ്ടാകുന്ന അശക്യവുമാണ്.....മറ്റുപോലുള്ള പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം മുമ്പിൽ

ഏതീയ ആശയത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ചിന്താസഞ്ചയപ്രായം എന്നൊരു ശുക്തമായും വർണ്ണനയായിട്ടുണ്ട് എന്ന് മൂപ്പൻ തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതത്തെക്കുറിച്ചു മലയാളഭാഷയുടെ പ്രയോജനം പുസ്തകം വലിയൊരിടത്തു കളയാതെ, അപ്പം കഴിക്കുമ്പോഴുപി വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അത്യാവശ്യം സംസ്കൃതപദപ്രായം കാണാതെ പോകാത്തതുകൊണ്ട്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം വെറും ഒരു ക്ഷീർമതിയല്ലെന്ന്, “അസ്സപ ചുതനിതം ചൈതേ അഭിപ്രായം ചിട്ടു ലബ്ധമാനമായ അംബുജധാരാചിന്താസഞ്ചയത്തിൽനിന്നും അംബുജധാരത്തിൽ വിസ്മയഭരണമായി ബന്ധു കണ്യാശയെപ്പോലെയെങ്കിലും കിരണകണ്ഠങ്ങൾ, വെളിനാദകണ്ഠത്തിന്റെയും ഹിമാലയമഹാതിരിയുടെ മൃഗകളായ മൃഗപരമ്പരകളുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളായ ഹിമസംഹതികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു പ്രകാശിച്ചു” എന്നുള്ള ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലും, “നമുക്കു പാത്രവാരായ എല്ലാവരും പോലെയും ഇല്ലാതെ നമ്മുടെ നിമിഷത്തിൽ ആദ്യം ഇവിടെ കാണുകയുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അദ്ധ്യായം കൈമാറ്റം ആദ്യം ഹിമാലയനമുപോലെയുള്ളവരുടെ പ്രലോകനം അവസാനിച്ചപ്പോൾ അവർ മരിച്ചു എന്നു പറയപ്പെടാറില്ല. അവർ നമ്മുടെ കാഴ്ചയിലും അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രായം കൃത്യമായിട്ടും എന്നും വിവിചരിക്കേണ്ടതല്ലെന്നു കാണുന്നു. അവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം അവരുടെ നിമിഷങ്ങൾ അവർ ജനിക്കുന്നവരെയും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതല്ല അവർ വാസ്തവമായ നാനാഭാവങ്ങൾ” എന്നുള്ള ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലും വാക്യങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലാക്കണം വായിക്കേണ്ടതായ നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള പ്രലോകനങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഈ വാസ്തവം—അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സമാപനമായ ഗദ്യരീതി കവിനായെന്നല്ലെന്ന്—പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അർത്ഥം ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് പലമാതൃകകൾക്കും, സംസ്കൃതഭാഷാസമുദായത്തിൽനിന്നും കൈമാറ്റം ചെയ്തതായി

ലേയ്ക്ക് പെട്ടെന്നു ചാക്കേടിവന്ന അദ്ദേഹത്തെ അക്കാതുരുത്തിൽ കുററപ്പെടുത്തുന്നതു ശരിയല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അന്നത്തെ ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി നല്ലതുപോലെ അഭ്യോചിച്ചുനോക്കിപ്പോകുകയും അക്കാതുരുത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അപരാധിയാക്കുവാൻ.

ഭാഷാഗദ്യരീതിയിൽ തന്റെ പരിശുദ്ധക്കൊണ്ടു വന്ന ചേറ്റ് മാറ്റം വലിയകായിത്തന്നുവെന്നതന്നെ വലിയ മാതിരിയെത്തിന്ന കാരണമായിത്തീർന്നു. നാട്ടുകാരെല്ലാം ആ പുതിയ ഗദ്യരീതിയെ ഒരു ഉത്തമമായതായി സ്വീകരിച്ചതാണു് ഇതിന്നു കാരണം. ആയ്കയാൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ട 'ഗോപാലനാമം' ഈ പുതിയ രീതിയെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ തന്നുവന്ന വളരെ സഹായിച്ചു. തന്റെ സംസ്കൃതപക്ഷപാതിത്വത്തിൽനിന്നു് ഒരുപടി കീഴോട്ടിറങ്ങുന്നതിന്നു് ഇതു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതായിരുന്നില്ല. ആ മഹാൻ അവിധാനകാലത്തു് എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളെ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുന്നതാണു്. എന്നുതന്നെയല്ല, ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ഈ സംഗതി തുറന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാപോഷിണിപത്രയുടെ അപ്രേക്ഷകനെന്ന നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് മെമ്പസരത്തിൽ കോയിത്തന്നുവാൻ ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി:—

മേല്പട്ട വാക്കുകൾക്കു മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന മായാജാപകൾതിരിന്നിന്നും മേലു് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു് പൂർവ്വരൂപ ക്ഷയാനുഭവം മിക്കവാറും അഭ്യൂതമായിട്ടുണ്ടെന്നതിന്നു് നന്നിന്നു നന്നായി കണ്ടാട്ടിനാണെന്നുള്ള ദയയാ ഏകദിനം നിരീക്ഷിച്ചാൽ മാതിരിയെത്തന്നെ അറിയിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ എന്റെ കൃതകളായ പുസ്തകങ്ങളിൽ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗം കുററു ചെയ്തായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള പരാമർശം പ്രായേണ സംസ്കൃതപദിയോഗിയാൽ വിദ്യാനുഭൂതന്മാരിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുവാനായി അൗം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആ ആപദത്തെ എൻ്റെ പ്രാഗല്ഭ്യത്താൽ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചാൽ വാചകത്തിന്നു് അധികകഠിനതയാകുമെന്നൊരു മിശ്രമായ വിചാരം

ഇപ്പോൾ വലക്കു ഉള്ളതാവാൻ ആദ്യ ഏനിക്കു ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാർഥന ഫലം അതിനെ തീരെ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയായാലും പ്രതിപാദ്യമായ വിഷയം വായിക്കുന്നവർക്ക് വിശ്വസ്തവും ദൃഢവും കൂടാതെ സുഗ്രാഹ്യമായി വേർതിരിച്ചും, അങ്ങനെയുള്ള രീതിയിൽ വലക്കു എഴുതണമെന്നുമാവാം പ്രാർഥന ഫലം ദൃഢമായി കരുതാറുള്ളു. എന്നാൽ ശബ്ദസമുച്ചയങ്ങളും വാചകശൃംഗീയവും വാക്യഭൂതിയയും ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ച്, വിഷയവിശദീകരണത്തെക്കുറിച്ചുപിച്ച് പ്രയോജനപ്രദമായവകപ്പെട്ടതെന്ന് ഒരു നന്നല്ലെന്നാണ് എങ്കൽ അഭിപ്രായം. ഗണിതശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെയും വൈദ്യുതപുസ്തകങ്ങളിൽ ഒരു നന്നായിരിക്കും. അനുവിനാശത്തിന്നും ലോകചരിത്രനാശത്തിനുമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന സ്വാമിതൃഗ്ഗന്മങ്ങളിൽ വലക്കത്തിന്നു പദങ്ങൾക്കും പ്രകൃതിയും ഭാഗ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്."

ആധുനികകാലഘട്ടത്തിന്റെ ഭ്രാന്തത്തവും ചരിത്രത്തിനും പരിപാലകനുമായി വരിയുകയായിരുന്നുവെന്നു ആളുകൾ പുകഴ്ത്തുന്നതു ശരിയായ അഭിപ്രായമനുഭവിക്കുന്നവരാണ്. ഇവയെ പലപ്പോഴും ക്രൈസ്തവസഭയിൽനിന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടു.

111

വലിയകോയിത്തറയാർ പുതിയ ഒരു ഗദ്യരീതിയെ സൃഷ്ടിക്കുകയും പിന്നീട് അതു പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. വെങ്കിലും, ആ പരിഷ്കരണം തന്റെ നിർദ്ദേശമായിരുന്നുവെന്നു പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നവെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പട്ടത്തിന്റെ കാര്യത്തിലെന്നോ മറ്റേ ഗദ്യത്തിന്റെ വിഷയത്തിലും അദ്ദേഹം അധികം ആശ്രയിച്ചിരുന്നത് സംസ്കൃതഭാഷയെയാണ്. 'താൻണ്ണാഴത്തവർ വരംകൊടുക്കുന്നു സാധിക്കുമോ?' എന്നു ചോദിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഗദ്യവിഷയത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്ഥിതി. ആ ഭാഷയിൽ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ സ്വഭാവ കാര്യം; ഉള്ളവയിൽ അധികവും 'കുടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത' രീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയുമാകുന്നു.

മാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭാഷയെ ഗദ്യവിഷയത്തിൽ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ട്, കോയിത്തമ്പുരാനും ചില ചിറ്റൂർ അമ്പലങ്ങളെപ്പോലും പറഞ്ഞുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാക്കൾ പലപ്പോഴും സംസ്കൃതവ്യാകരണ നിബന്ധങ്ങളെ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നത് ഇതിന് ഒരു തെളിവാണ്. താൻ തന്റെ സംസ്കൃതപദമേ ഉപയോഗിച്ചതായി പ്രാഗ്വാചനമെഴുതാൻ പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം അദ്വാപി, പ്രായശ്ചി, ഏവമ്യ, യേനകേനപ്രകാരേണ, പുഷ്പപക്ഷിയാ, കിഞ്ചലത്താ എന്നിങ്ങനെ അനേകംതന്നെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു ലിംഗവചനപ്പെറ്റാമതനുസരിച്ചുള്ള വിഷയത്തിലും അദ്ദേഹം സംസ്കൃതഭാഷാനിബന്ധങ്ങളെയാണ് അനുസരിച്ചിരുന്നത്. 'ശ്ലോകകളായ കൃതികൾ' — 'തുല്യകളായ തുല്യപദപരകൾ' — 'മനോഹരമായ മല' എന്നിങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളും. 'പാശ്ചാത്യരും മഹത്തരരും മന്ദിരങ്ങളെക്കൊണ്ടും' എന്നും, 'പാശ്ചാത്യർക്കുപരിചയമായ പച്ചികൊണ്ടും' എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം മയൂരസന്ദേശത്തിൽ തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. ന പുംസകന്യകകൾ കർമ്മഗാനത്തു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ പ്രതിഗ്രാഹികാ പ്രത്യയം വേർന്നു സമ്പ്രദായവും സംസ്കൃതത്തെ നന്തകരിച്ചു സ്വീകരിച്ചതത്രെ. 'ആ പുസ്തകത്തെ എനിക്കു വൃതസ്' (അർദ്ധർ അവതാരിക) എന്നും മറ്റുമാണ് വലിയകോലിത്തമ്പുരാൻ എഴുതിയിരുന്നത്. ഈവക പ്രയോഗങ്ങൾ ആധുനികലിപിയിൽ രേഖാലിപിയാണു വയക്കുന്നത് പക്ഷാഭേദമെന്ന അറിയാമല്ലോ.

അമ്മാവന്റെ ഈ സംസ്കൃതമുദത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു, ഗദ്യരീതിക്കു നന്നായി പരിഷ്കരിച്ചു പുതിയ

വേഷംകെട്ടിച്ചതു് മരുതകനാകുന്നു. പദ്യത്തിന്നു സംസ്കൃത രുചി. നമുക്കു ഗദ്യത്തിന്നു പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ്വദാദിയാണെന്നു് നാമുടമം കണ്ടു. അതന്നു സരിച്ചു് ആ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പലതും പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടെന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമാണു് 'സംഹിതസംഹാരം.' അതിന്റെ അവതരികയിൽ അപ്പുൻതന്മൂലാൻ തരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—“സംസ്കൃതത്തിൽ പദ്യ കവിതാ പ്രധാനവും ശ്ലോകവിതാ അപ്രധാനവുമായതുകൊണ്ടു്. നവോത്ഥാനകാലം കവിതാപ്രധാനവുമായതും പദ്യ ശ്ലോകങ്ങളിൽ തുല്യമായി വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നു് വരികിലും, മലയാളശ്ലോകങ്ങളെ സംസ്കൃതത്തിൽക്കൊണ്ടുവരിച്ചു വരുന്നതിന്നു് മുമ്പേയും അനവശ്യവുമാകുന്നു. മാത്രം, ആചാര്യർ, ശാസ്ത്രം ഇत्याദി വിഷയങ്ങളെ ചിന്തയ്ക്കുവാനായിട്ടുള്ളതായ മലയാളശ്ലോകങ്ങളെ ആമുഖം സംസ്കൃതത്തിൽ പദ്യത്തിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആവുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ സമുദായം. അങ്ങനെയായിരിക്കെ പദ്യങ്ങളെ പരിവർത്തനം ചെയ്തു് സംസ്കൃതത്തിൽക്കു സമ്പന്നമാക്കുവാൻ പരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായാണു് പ്രായം നവം കാണുന്നതു്. പരിശ്രമസമ്പ്രദായത്തിൽ മലയാളശ്ലോകങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുവാൻ പുറവും ശോധിച്ചാണു് ചെയ്തതു്. അങ്ങനെ വിദഗ്ദ്ധനായൊക്കെയും ഗദ്യപ്രയോഗങ്ങളിൽ കവിതാ നയിക്കുകയുള്ളു. ആതന്നു് വിദഗ്ദ്ധനായൊക്കെയും ചേർന്നു് പൊതുതാവുകയുണ്ടു്. നേതാരിച്ചു്, ശോധനയിൽ ആ വരുന്നിവിടെ വരുന്നതും കൂടെയും ചെയ്തും. അങ്ങനെയായി സംസ്കൃതം കവിതാപരിവർത്തനം ഗ്രഹിക്കാൻതന്നെ സാഹിത്യ സമുദായത്തിൽ ആംഗലഭാഷാപക്ഷംപിടിച്ചു് പുറപ്പെട്ടു കാണുമ്പോൾ ആ മഹാൻ മലയാളഭാഷയിൽ മാത്രമേ പക്ഷപാതമുള്ളൂവെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്.”

എത്ര വാസ്തവമായ അഭിപ്രായം! ഭാഷാഭൂഷണം വൃത്തമഞ്ജരിയും നിർമ്മിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഗുണകരൻ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു സംസ്കൃതഭാഷയെയാണ്. അതിൽ ഒരു പോരാളിയും അദ്ദേഹം കണ്ടിട്ടില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അഭിമാനകരമായി ആ ഭാഷാഭിമാനി കരുതുകയുണ്ടാകില്ല. എന്നാൽ ശല്യത്തിന്റെ കാര്യം വന്നപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിനെ ബഹുമാനിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം തയ്യാറായത്. പുസ്തകക്കൊണ്ടുമാത്രം പലതരത്തിലുള്ള ഗദ്യരീതികൾ അദ്ദേഹത്തിന് ആ ഭാഷയിൽ കാണാൻ സാധിച്ചു; ഗദ്യവിഷയത്തിൽ അത്യന്തം ദരിദ്രരായ സംസ്കൃതഭാഷയും ഏറ്റവും സ്വന്തമായ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയും തമ്മിൽ മാറ്റം പകലുണ്ടെന്നുപോലുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു; തനിക്ക് എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് അന്യമായ സംസ്കൃതഭാഷപാഠിതമല്ല. വിരേകജന്യമായ ആ ഗദ്യഭാഷാഭൂമിയാണിത്. അത്യന്യഭാഷപക്ഷിതമെന്ന് ആ വിശ്വാസനാശൻ മനസ്സിലാക്കി; അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമാകട്ടെ, ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായിരുന്നു ഈ മാതൃഭാഷയിൽ കാണുന്ന പലതരത്തിലുള്ള ഗദ്യരീതികൾ ഈ ഭാഷാഭിമാനി അന്നു കാണിച്ച ആ ഉൽപ്പത്തിസ്തപത്തിന്റെ സൽഫലങ്ങളത്രെ. 'പുസ്തകത്തെ അദ്ധ്യക്ഷമാക്കി'യും 'നീചകളായ പ്രവൃത്തികളെ ചെയ്തി'യും ഈ മാതൃഭാഷയിലൊന്നുതന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയുണ്ടെന്നുള്ളതു നമുക്കുപ്രാപ്തം അറിയാമല്ലോ. ഇവക അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്; നിയമരൂപത്തിൽ സാഹിത്യസാഹ്യാഭിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതു രേഖപ്പെടുത്തുകയും കൂടിയുണ്ടായി.

നിങ്ങളുടെ ഗദ്യങ്ങളെഴുതുന്നതാണ് പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നു പൊതുവേയുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ നീക്കിയതും കേരളപാണിനിക്കുമാണ്. ചെറിയ ചെറിയ വാക്യങ്ങളിൽ കാര്യം ശക്തിയായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വേണ്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കിപ്പോകുവാനാണ് ഇന്നത്തെ പേരുകേട്ട എഴുത്തുകാരിൽ മിക്കവരും. അന്നത്തെ എഴുത്തുകാരിന്റെ വാക്യങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യത്തെയും പ്രാഥമ്യത്തെയുമാണ് പ്രധാനമായി നോക്കിയിരുന്നത്. ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം ഈ രീതിയിൽ ഒരു വലിയ മാറ്റംവരുത്തി. ആ പരിവർത്തനത്തിനു മാർഗ്ഗശിഖരമായിത്തീർന്നത് കേരളപാണിനിക്കാകുന്നു. “ഒരു സംഭവം നടന്നതായി വിവരിക്കുവാനല്ലാ കഥയുടെ സമഗ്രരൂപം. സംഭവങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സംഗതിയും അതിനോടുചേർന്ന പല സംഗതികളും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ പ്രധാനസംഗതിക്കു കഥയുടെ മേൽ എന്നു ചേർക്കുവാനും. കാലിദാസന്റെ ശാകുന്തളം നോക്കുക. അതിൽ ശകുന്തളം ഭോതിരം കളഞ്ഞുപോയ സംഗതിയാണ് മേൽ. പ്രതിതിശാസ്ത്രത്തിൽ ഇരുതലകേളം എന്നു പറയുന്ന ബിന്ദുവിന്റെ സ്ഥാനമാണ് കഥയിൽ മേൽത്തിരയ്ക്കുന്നത്. മറ്റു സംഗതികളെല്ലാം ആ ഒരു സംഗതിയെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. കഥയുടെ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിൽ പലപ്പോഴും മേൽ ഉപകരിക്കും. ക്ഷമപാപൻ താൻ നിർമ്മിച്ച ശകുന്തളയുടെ കഥയ്ക്കു് ‘അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം’ എന്നു പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതു് ഭോതിരം കളഞ്ഞ ഒരു കഥയാണല്ലോ.” (സാഹിത്യസാരം) ഈ ന്യായത്തിന്നു എത്ര സമർപ്പം പ്രസന്നവുമായിരിക്കണം!

ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ അനുകൂലമായ വളർച്ചയിൽ കേരളകാലിദാസനും കേരളപാണിനിക്കുമുള്ള സ്ഥാനം എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു് ഇപ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടു് ആവു

നികഗദ്യരീതിയെ സംബന്ധിച്ചിങ്ങേതാളും അവർക്ക് എത്ര മാത്രം ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടെന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഭാഷയിലെ പദ്യസാഹിത്യശാഖയെ സംബന്ധിച്ചു ഇവർ പ്രശംസാർഹമായി വല്ലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് ഇനി നോക്കാനുള്ളത്. അത് അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കാം.

അദ്ധ്യായം 5

പദ്യസാഹിത്യം

വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ചാലുകാലത്തു ഭാഷാ പദ്യസാഹിത്യം ആശാസ്യമായ ഒരു നിലയിലെത്തിയിരുന്നില്ല. വെണ്ടുങ്ങി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അന്ന് ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗാർദ്ധമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും പറയത്തക്ക കൃതികളൊന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, എഴുതിയവയുടെ ശരിയായ പ്രചാരം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അപ്പോഴേക്കും ചിലർ ചില കവിതകൾ എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു കവിതാഭിനിഷ്ഠ ഒരു ഐക്യപ്രയത്നം പുതുക്കുമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചേരകുട്ട കവികളെല്ലാം അട്ടക്കഥകളിൽ ഉദിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നു. എന്തൊക്കിലും ഒരാട്ടക്കഥ എഴുതിയാൽ മാത്രമേ കവിയാകുമുള്ള എന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ വിശ്വാസം. ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു പണ്ഡിതാഗ്രേസരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:—

ശങ്കരാജം 1034-ചാങ്ങിനിടയ്ക്കു മലയാളകവിതയുടെ സ്ഥിതി അവിടെയിലും സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതരീതിയെ അ

കളെ മുഴുവൻ ഒരുപാലെ ആകർഷിച്ചു. ആ നാടകം അന്നു കേരളീയരെ എത്രമാത്രമാണ് കവർച്ചിച്ചതെന്നുള്ളതിനു കൈയ്യകണക്കുമില്ല. വണ്ടികാര്യം വളരുകയും കൂടി അതിലെ ജ്യോതിഷം റ്റുഭിസമാകിയിരുന്നു. നടൻ നാരായണപിള്ളയുടെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യം ഭാഷാശാക്തളത്തിന്റെ പ്രചാരത്തെ ശതഗുണീഭവിപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി ഭാഷാനാടകങ്ങളുടെ സംഖ്യ അതിർപ്പാതെ വർദ്ധിച്ചു. ജ്യോതിഷം, 'നാടകാന്തര കവിത' എന്ന ചൊല്ലു 'നാടകാദര കവിത' എന്ന മാനദണ്ഡം കൂടി വന്നുകൂടുകയും ചെയ്തു. മുൻപി രാജകുറുപ്പിന്റെ ചരണസ്ഥൻ സഭയും രംഗപ്രാവശ്യംചെയ്ത് നാടകവിജ്ഞാപനം നാട്ടിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചിരുന്നിട്ടെന്നുവരികിൽ നാടകസാഹിത്യം വളരെവളരെ പരിഷ്കൃതമാകുകയും അത്രമാത്രം വഴിപിടിച്ച അനുകരണത്തിലേ പലം പ്രേരകമായിത്തീർന്നുവെന്നും ആ ഭാഷാശാക്തളം ജനങ്ങൾക്കു അഭിവൃദ്ധി നൽകിയിട്ടു.

ഭാഷയിൽ പൂർവ്വമായി ആവിർഭവിച്ച നാടകമാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് മന്ത്രമു, ശാക്തളം പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചത്; തർജ്ജിമുള്ള വിവരണവും ഇതിന് ഒരു കാരണമായിരുന്നു. മൂലാത്മത്തിന് ഏതെങ്കിലും കൂടാതെ ശബ്ദാലങ്കാരവിന്യസത്തിൽ മെച്ചംവരുത്താൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള നാടകങ്ങൾ ഭാഷാശാക്തളത്തെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാടകം അഭിനയത്തേയെന്നല്ലോ പ്രധാനമായി ലക്ഷ്യംകൊണ്ടത്. പാട്ടുകളിൽ സംഗീതവും വരുത്താൻ സാധിച്ചാൽമാത്രമേ അഭിനയം പൂർണ്ണമാവൂ എന്ന് കലാശിക്ഷയുള്ള സാധാരണ പാട്ടുകാരുള്ളവർക്കുതന്നെ ഈ സംഗീതരസം ഉൽക്കണ്ഠയാലുകയാണെങ്കിൽ അതിനായിട്ടു ഫലിപ്പിക്കേണ്ട നാടകങ്ങളുടെ കഥ പറയേണ്ടതി.

ല്ലല്ലോ. ഈ തത്വം വേണ്ടതുപോലെ മനസ്സിലാക്കി ഉചിതങ്ങളായ പാടങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അർത്ഥത്തിന് ഒട്ടും കോട്ടാതെ പരിഭാഷിച്ചു തിരിച്ചുകൊടുക്കണം അഭിജ്ഞാനശാഖനും പ്രശ്നിക്കിയെ കവിനായുമുൾപ്പെടെ പ്രശസ്ത പാത്രിയർച്ചയ്ക്ക്. അനുകരണപ്രാബല്യമായ അനന്തശാമികർ കാണുന്നതിന് പ്രചോദിപ്പിക്കാതെ കാര്യത്തെ മാത്രം നോക്കി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു പരാജയത്തെ വരികേണ്ടിവന്നു. ശാകുന്തളിനാടകം പലതും തർക്കമെത്തിട്ടുണ്ട്. പൊതുവേ പെരുക്കൾക്കണക്കിൽ ശബ്ദാത്മക്കളുടെ സമയസമയ സമ്മേളനവിഷയത്തിൽ അവരിലാക്കേണ്ടുന്ന കോയിത്തന്നുപോലെ കവച്ചുവെണ്ണൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുല്ല. ഒരു ശ്ലോകം ഉൾപ്പെട്ട് ഈ വാസ്തവം തെളിയിക്കാം:—

മൂലം.

സാന്നിദ്ധ്യരഹിതം ശബ്ദാത്മകാപി നമു
മചിന്തചി മരിച്ചശാർപ്പര്യ ലഭ്യം തന്നെന്ത
ഇയ്യചികാണാത്തൊ പ്പൊലന്നാപി തന്നി
കാർവ്വ ഹി ധ്യേയത്താ ഭാഗ്യം നാകരീ നാ?

തത്ത്വം.

ഹൃദ്യബ്ദത്തിൽ ആത്മസ്വ കാവാ
വായൽ പതിഞ്ഞിരിപ്പോ?
ചെല്ലുന്നിടത്തു കൂട്ടായ പരിചിത
ക്കകം കറുത്തുനില്പോ?
പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പല്ലം മിട്ട
ഭൂമിയിൽ പാർത്തോ?
നല്ല കരകുന്നിന്നടുത്തോ-
ചെല്ലുന്നതുമ്പോ?

കൈത വാ.

കരിഞ്ഞിട്ടുവെണ്ണ കലയലരിൽ കാക്കിക്കരാം;
കുറുത്താണത്തക്കവി കറവിനാലോ വിശുദ്ധിന്?
പ്രകാശം പലക്കണ്ണു കേവലിയുമാളേനെയിപച്ചിന്;
പ്രകൃത്യാ ചേലുവന്നുവെടവിനടകൊണ്ടതെന്തുതാൻ?

കാഴ്ചയാലയം.

കലയലരികൾക്കു ശാശ്വതം മുഹൂർത്തം;
മരിക്കിടുന്നാരിലുടനന്തമാലോവടി;
അധികസുഖഗയാലിത്തം, നിയമിയ്യുവത്താൻ;
മറ്റൊരുമിതരൂപ ഭൂതയായ്ക്കിടയ്ക്കതും.

ദിവ്യമഹാമുഖം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള.

തെളെണ്ണയെക്കുറയ്ക്കായ് മുഴുവനും
ചേരും കരിമ്പയപ്പും?
കുടലകലർന്നു മിഥാപ്രവിത്താഴകം
കേവലം കലയലരിയും;
പ്രസാദാലിതി മഹാമഹാമുഖം
ബീ വല്ലഭാചാര്യരും;
മകുടാലയമുഖം മഹാമഹാമുഖം
മഹാമഹാമുഖം.

കലയാ കലയാകാം.

ഈ നാലു തർജ്ജിമകളിൽ മൂന്നതിനോട് അധികം
യോജിക്കുന്നതും സാധിതസുഖം കലർന്നതുമായ ഒന്നും ആദ്യ
തേജസ്സാണെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഭാഷാശാ
കരങ്ങളെത്ത ജയിക്കുന്നതെന്നുള്ള മനോഹൃദ്യമായ ഉദ്ദേശ്യ
തേജാപ്രകാശവുമായ മനസ്സിലെത്തി മലയാളശാകരങ്ങളെ
ഴുതിയ കേരളാചാരികളോടൊന്നും അക്കാട്ടുത്തിൽ സാധു
ത്രികരായ വിഷയം തോന്നാൻ സാധിച്ചില്ല.

അദ്ധ്യക്ഷനായവനായതും
മേൽനോട്ടത്തിൽ
മഹാമഹാമുഖം
അദ്ധ്യക്ഷനായവനായതും

തോമസ് പ്രാദേശം മേയിൽ ചെ-
 മ്പിപ്പാക്കുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 ന്നാശ്വത്തുണ്ടാകും ചെൽ പട്ടയം
 ചെലവേ അലക്കുകയേ?

തോമസ് പ്രാദേശം മേയിൽ ചെ-
 മ്പിപ്പാക്കുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 താന്നാ നാശ്വത്തുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 മ്പിപ്പാക്കുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 താന്നാ നാശ്വത്തുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 മ്പിപ്പാക്കുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 താന്നാ നാശ്വത്തുണ്ടാകുന്ന ചെ-
 മ്പിപ്പാക്കുണ്ടാകുന്ന ചെ-

എന്നിങ്ങനെ ശ്രവണശക്തിയിൽത്തന്നെ ചെവികൾക്കും
 നല്ലതന്നെ അനവധി പട്ടയം വലിയകോയിത്തന്നു
 ന്റെ ശാക്തവ്യത്തിലുള്ള. ശക്തിയർ തർക്കിക്കപ്പെടുന്ന
 വിഷയത്തിലും അദ്ദേഹം കാണിച്ച പാട്വം അനവധി
 യാതൊന്നായിത്തന്നെ. ദാഷാസ്തവ്യങ്ങളും സ്വകാര്യപാലക
 ള്ളിത്തങ്ങളും അനവധി നാടകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ
 ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിലുള്ള ഇക്കാലത്തുപോലും, നീമം മാത്ര
 മുള്ളെന്നോ ഉത്തരപാത്രങ്ങളെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തെ
 വകപ്പെടുത്താതെ എല്ലാവരുടെ സംഭാഷണവും ഒരേരീതി
 യിലുള്ള ദാഷയിൽ വാർത്തവിടുകയാണു് നമ്മുടെ കവികൾ
 ചെയ്യുന്നതു്. നീമം മാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം, ദാഷയെ
 സംബന്ധിച്ചും നീമം മാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും മനസ്സിലാക്കുന്ന
 ത്തിന് വേണ്ട ശൈത്യം അധികമേയ്ക്കും ഉള്ളതായി
 കാണുന്നില്ല. കോയിത്തന്നു്, നാടകം, ചെവൻ, പോലീ
 സ്, കാരൻ, മതപരവരരുടെ സംഭാഷണം വളരെ തന്മയ
 ത്വത്തോടെയുണ്ടാണു് തർക്കിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മലയാള
 ദാഷയിൽ ആദ്യമായി ആവിർഭവിച്ച അധികാരസംശയ
 ന്നും മലയാളികളെ അത്ര അധികം ആകർഷിച്ചതിനുള്ള

കാരണങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാക്കട്ടെ.

ഇതൊക്കെ ശരിയാക്കുന്നതിലും ആ നാടകത്തിലെ മില പദ്യങ്ങൾ കടിച്ചുവാൽക്കു മാത്രമേ വിധം സംസ്കൃത പദപാത്രങ്ങളായിട്ടു പ്രയോജനപ്പെടുന്നുള്ള വാസ്തവം മറച്ചു വെക്കുന്നതല്ല.

ശ്രീ കദാമ്പ്യർ വിജ്ഞാപ്യ
ശിശിരപിപിതി സംഭവമാണുവ
വശികരിക്ക പരപരിഗ്രഹ
ദരികചികരണവിദ്യയാ ഉദ്ദിതാ *

ഈ പദ്യം മലയാളമാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ആരാണ് വിശ്വസിക്കുക? ഡോക്ടറായ ഒരു മലയാളിക്ക് എങ്ങനെയാണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാവുക? ഇതുപോലെ സംസ്കൃത മലയാളവും സംസ്കൃതപ്രത്യയമാണെന്നുള്ള പക്ഷം നിറഞ്ഞവയുമായ പദ്യങ്ങൾ കേരളകാവ്യദാസന്റെ ഭാഷാശാലകളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുക.

“എന്റെ ഭാഷയും മനസ്സുതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ കവനംചെയ്തു പരിമലിച്ചു; ആ ഭാഷ അധികം സ്വാധീനപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ രഞ്ചിതമായി സംസ്കൃതപദ്യ യോഗങ്ങൾ അപ്പം ചെട്ടുവീടവിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനെക്കാൾ സമ്മതിക്കണം” എന്നു നാടകത്തിന്റെ ആമുഖപത്രാസത്തിൽ കവനത്തെപ്പറ്റി തന്റെ ഉന്നയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു മുഖ്യ. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഈ രാജ്യവേലാതെ നല്ല മലയാളത്തിൽ ശാലാമലം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് പുറം

* കദാമ്പ ശിശിരപിപിതി വിജ്ഞാപ്യ;
കാലഭാ ദിനനാശാലാലാലാ;
പരപരിഗ്രഹമാണുവശാലാലാ;
പരിഹരിച്ചുവാണു ലിഖിതം.

(മലയാളശാലകളും)

പ്പെട്ടവരിൽ ആദ്യത്തെ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പദ്യങ്ങൾക്കു മുമ്പേയ്ക്കു പോലെ സാഹിത്യസുഖം വരുത്താൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. കേരളകാളിദാസന്റെ തർജ്ജിമയ്ക്കുള്ള ഗാംഭീര്യവും സാഹസ്യവും മറ്റു തർജ്ജിമകളിൽ സാധ്യമായിരിക്കാത്തതല്ലെന്നുള്ളതും വസ്തുതയല്ല. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പ്രാമുഖ്യപരിഹാരമാണ് പ്രസ്തുത പരിഭാഷയെന്നുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

പു. ആർ. രാജരാജവർമ്മ പാഠപുസ്തകകമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന കാലത്തു വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം പ്രസാധകന്മാർ കമ്മിറ്റിക്കാക്കിയെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഭാഷാമിശ്രിതമായി കഠിനമായിരുന്നതും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു കമ്മിറ്റി അതു തള്ളിക്കളഞ്ഞു. പുതിയ മലയാളവ്യാകരണമായ കേരളപാണിനീയത്തിലെ നിരുചങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായ പല പ്രാധാന്യങ്ങളും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിലുണ്ടെന്നും അവ വിദ്യാർത്ഥികളെ വഴിപിഴപ്പിക്കുമെന്നും അതുകൊണ്ട് അവ തിരുത്തിയോല പ്രാതെ പുസ്തകം അംഗീകരിക്കുന്നതിന്നു നിവൃത്തിയില്ലെന്നുമാണ് കമ്മിറ്റിയുടെ നിർദ്ദേശമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കേരളകാളിദാസൻ പുസ്തകത്തിൽ വേണ്ട ഭേദഗതികളെല്ലാം വരുത്തുന്നതിന്നു ഭാഗ്യവശമെന്നെന്നു ചുരുക്കപ്പെട്ടതിന്നു അതനുസരിച്ച് അഭിജ്ഞാന മല ഭേദഗതികൾ ഉൾക്കൊള്ളി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ് കേരളഭാഷാശാകുന്തളം. അതു് അടുത്തകൊല്ലം തന്നെ പാഠപുസ്തകാധിതീയകളായു ചെയ്തു.

ഈ പരിഷ്കാരം മികച്ചതു രസിച്ചില്ല. അവർ തിരശ്ശീലയുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു് ആക്ഷേപശേഷം വെളിച്ചമുളളി. സാരമുൾ തിരശ്ശീല പോലെന്നും അഭിജ്ഞാനശാകു

നളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രാസംപോലും ചിലെടത്തു് എട്ടു തുകളുണ്ടെതിട്ടുണ്ടെന്നുമുള്ളതായിരുന്നു കേരളീയഭാഷാശാക്തളത്തെപ്പറ്റി പുറപ്പെട്ട പ്രധാനമായ ആക്ഷേപങ്ങൾ. കേ. സി. കേശവപിള്ളയും കേരളപാണിനിയുംകൂടി കേരളീയർക്കു ചിരപരിചിതങ്ങളും സാധാരണവാക്യപോലും ഏദിസ്ഥങ്ങളായ പഴയ പദ്യങ്ങളെല്ലാം മാറ്റിയതു് ഒട്ടും ഉചിതമായിട്ടില്ലെന്നുള്ള ഒരു അപഖ്യാതി നാംമുമ്പൻ പകുന്നു. ഇതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിമാനം തലയുയർത്തി. നവീനരചിക്കുന്നസരിപ്പും, ഏന്നാൽ തന്റെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെയും, ശാകന്തളത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനത്തിന്റെ ഫലമായി പുറപ്പെട്ടതാണു് ഇന്നു നാം കാണുന്ന 'ഭൂമിപ്രവാളശാകന്തളം'. ലോകരചിയനസരിപ്പു്, അഥവാ, കലശലിയനസരിപ്പു്, കവിതയെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു കേളുകാളിമാസൻ സ്ഥാനമായിരുന്നു എന്നുണ്ടല്ലോ ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു്.

അമ്മകൾക്കും അന്ധരായവർക്കും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുള്ള രാഷ്ട്രപരിഭാഷകളാകുന്നു. നീലകണ്ഠദിക്ഷിതരുടെ കൃതിയായ അന്ധരായവർക്കും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു കാവ്യമത്രെ. ഇതു മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി 'പ്രീതിയാക്ഷരപ്രാസം' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

തേറ്റു തുപ്പുവെക്ക കിടക്ക പല, ചി-
 തെത്തുചൊഴു, ചൊരേരമ്പിന്നെ-
 മൊട്ടുചിപ്പുപണി കൊല്ലുപണിതിന്നെ,
 വാഴമെഴുതിട്ട വാഴ്കിപ്പു,

ആളുകൾക്കു പുറത്തു പോയിയവർ

പേരുകെട്ടുടന്നുനിൽക്കും

കാളുദ്രാധിപാദാല ചാർത്തയ-

തിങ്കൾ തീവ്രത കമിപ്പോതാ?

എന്നു തുടങ്ങിയ ശബ്ദാത്മകമായ ഒരു പദ്യങ്ങൾ ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ലാതെ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികമൊന്നും പറയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ചരിത്രനായകന്റെ കവിതാഭാവവും അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകാണുന്നതു മ.യു.സ.ദേശം'ത്തിലാകുന്നു.

ഇപ്പോഴത്തെപ്പോഴും വിശ്വാസത്തിനാലും നഷ്ടം-

പിഷ്ടതാപാലോചനാലും മാനസാന്തരത്തിനാലും

കുഴപ്പപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്,

ആവി.കാ.പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവർ

സംവിധാനായ് ഗുഹനെയെന്നുതന്നെയോ ചെയ്യാനും

ഭാവിശ്വരൂപപിണ്ഡനശകനവും ഭഗവദ്പാദനവുമായ ഒരു മയൂരത്തെ കോവിലകെട്ടിൽ കണ്ടു് തന്റെ പ്രാണപ്രയസിക്കുള്ള ഒരു സന്ദേശം പറഞ്ഞു് ആ മയൂരത്തെ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നതായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് മയൂരസന്ദേശം. സ്വന്തം അനുഭവത്തെ ആസ്പദമാക്കി നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു കൃതിക്കു്, ദൈവവും സമാല്പമാത്രാസ്പദമായ കൃതികളെക്കാൾ തന്മയത്വം ഉണ്ടാവുക സാധാരണമാണു്. ആ രസികത്വവും തന്മയത്വവും മയൂരസന്ദേശത്തിൽ ആദ്യം മുതൽ അവസാനംവരെ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്.

മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിൽ ഇണപറമ്പുപ്രാമുഖ്യം നോക്കിയാൽ ഇന്നും മുന്നിട്ടുനില്ക്കു

ന്നത് ഈ മയൂരസന്ദേശംതന്നെയാണു്. അക്രിഷ്ടസന്ദേശമുള്ള അനേകം പട്ടങ്ങൾ പ്രസ്തുത കാവ്യത്തെ വിശേഷിച്ചും മേതസ്സമാകർഷകമാക്കിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അന്നത്തെ ആ 'ഇഷ്ടപ്രാണശരീരവിജ്ഞാഗ'മാണല്ലോ ഈ വിശിഷ്ടമായ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്നതെന്നാലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്നു് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരജാവു് ഒരു വലിയ ഉപകാരമുണ്ടു് ചെയ്തതെന്നുപോലും പറയാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നു. മയൂരസന്ദേശം വായിച്ചു മതിമറന്നുപോയ ഒ. ചന്ദ്രനേനാൻ ആ വിശിഷ്ടകാവ്യത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പതിപ്പുസ്വന്തം ചെലവിൽ അച്ചടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിന്റെ പീഠികയിൽ ആ സമഗ്രമുഖൻ പറയുകയാണു്:—

“അതിലളിതമായി അത്യന്തം ചന്ദ്രമാമായിരിക്കുന്ന ഈ മയൂരസന്ദേശനിപ്രവാചകപുരുഷത്തിൽ എന്തിക്കുള്ള അഭിപ്രായം വശമല്ലതിന്റെ വ്യാപാരങ്ങൾ വെപ്രകാശമല്ലാത്ത തത്വങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിപദിക്കുന്നതിൽ ഒന്നാണു്, അപ്രാപ്യം ബാസന്തികൾ അടുത്തുള്ളതിൽ ഈ പുസ്തകത്തെ ഇതിവിധം അച്ചടിക്കുവാനുണ്ടാണു്. ഈ ചന്ദ്രനേനാണു് അതിപ്രവാചകന്റെ ഉത്തമ ഭഗിയുള്ള അച്ചടിയിൽ തന്നെയും വായിക്കേണ്ടതു്. ഭഗവദ്ഗീതയിലെ ഒരു യുദ്ധരീതിയെ നാട്യരീതിയാക്കി മാറ്റിയതിന്നു താഴെതിൽ കൊണ്ടുവന്നതു് അവർക്കു് യോഗ്യമായവിധത്തിലുള്ള വസ്തുതകളെല്ലാം അലങ്കരിച്ചതെന്നു് അല്ലാ.”

സാമഗ്രീയാഗ്രേയരനായിരുന്ന ചന്ദ്രനേനാൻ മയൂരസന്ദേശത്തെ ഈവിധം മൂലകകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതു വെറും പക്ഷം മാത്രമല്ലാതെകൊണ്ടല്ലെന്നു് ആ കൃതി ശിരശിലയിലും വായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. സാഹിത്യനിരൂപണവിഷയത്തിൽ മുമ്പുനോക്കത്തെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കേരളപാണിനി പ്രസ്തുത കൃതിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇങ്ങനെയാണു്:—“കേളിമാസകൃതിയോ, താരതമ്യം പരീക്ഷിക്കത്തക്ക യോഗ്യത സ്വന്തമായിട്ടുണ്ടു്

ജൂതരുടെ ഒരു കാവ്യത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന ഭാഗ്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാകുന്നു. മയൂരസന്ദേശത്തിന് ഈ യോഗ്യത സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനോമല്ല, ഇടാനീണ്ടെന്നുവരായ കാവ്യരസികന്മാരിൽ ഒന്നാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു പ്രാധാന്യകാരണകൂടി പ്രകടമായി സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മയൂരസന്ദേശത്തിനു മേഘസന്ദേശത്തേക്കാൾ ഒരു മാറ്റം കൂടുകയില്ലയോ എന്നു ഞാൻ എന്റെ തർക്കം. പ്രാചീനകാളിദാസൻ ശബ്ദമംഗിയിൽ വേഗം മനസ്സുവെച്ചിട്ടില്ല. നവീനകാളിദാസന്റെ സൂക്ഷ്മികളിലാകട്ടെ, ശബ്ദമോ അതിർമോ സരസതമെന്ന് ഒരുവനും പരിഭ്രൂട്ടിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല." മയൂരസന്ദേശത്തിന് ഇതിലധികമായ ഒരു പ്രശംസ ഇനി കിട്ടാനില്ല. ഇരുപനപക്ഷപാതയനുഭവമായ വാഗ്ദോഷത്തിൽനിന്നു ഈ അഭിപ്രായം പുറപ്പെട്ടതെന്നു ഉദാഹരണങ്ങളോടെപ്പൊഴും തെളിയിക്കാൻ വാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല.

മയൂരസന്ദേശത്തിൽ ഒരു മഹദ്യോഗ്യൻ മാർഗ്ഗമൊരു സന്ദേശംചൊന്നു സാധി ചെയ്ത യാത്രയുണ്ടെന്നു ചൊന്നു; സന്ദേശംവെണ്ടു വന്നുപക്ഷേ മന്ദിരകാളിദാസൻ തന്റെ കിരീടമൊഴുകാത്തപരിമ പ്രാണനും കൈമാറിത്തന്നിട്ടു?

എന്നു ദൂതകൃത്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിലും,

പാലിക്കുന്നായ് ദമ്പതുമിലം ദൂതവേ ചാത്തനായ്-
ശാലിതട്ടം കവിതകളുകൾ കണ്ടു കല്പന മേയ്ക്കാ
വിവിധകാവ്യകൃതികളിൽ നിന്നു കാഴ്ചയായ് ചെപ്പിടന്നോ,
പാലിക്കുട്ടിൻ തിരുക്കുന്തിരൊന്നിച്ചായായ് ഭക്താസനം.

എന്നു തൽക്കാലാചിതം പ്രവർത്തിക്കുന്നപദേശിക്കുന്നതിലും,

കൂടിച്ചെന്നിപ്പോയവർ കളിത്തട്ടൻ നിന്നാറ്റിനിറ്റ-
നേടിക്കളിയിൽ പട്ടത്തൊട്ടു നിന്നിരിക്കുന്നതൊക്കെ
മാടിച്ചെന്നിച്ചത്തൊട്ടും പീലിയുണ്ടാകയാൽ
പേടിച്ചൊട്ടും പടി പേടിക്കിത്തൊന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു.

എന്നു്, ദ്രോഹിപ്പാൻവരുന്ന കളിപ്പട്ടണു അകറ്റുവാൻ വഴിപറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിലും മറ്റും കവി കാണിച്ചിട്ടുള്ള അനൗപമമായ മനോധർമ്മം സന്ദൃഢോദ്യമങ്ങൾ സൃതരാം സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സൗഹൃദ പര്യാപ്തമാകുന്നു.

പണ്ടു മൂന്നു തവണ കൃഷിയായാണു കണ്ടെത്തേയും
വണ്ടു വണ്ടു തരമൊട്ടു കളിക്കുന്ന കളുണ്ഡമേയും
തണ്ടുകെട്ടിത്തരമൊട്ടു മറിക്കുന്ന വണ്ടുണ്ടാട്ടേയും
കണ്ടുകൊണ്ടുവെച്ചുകിടത്താൻ നിറമുൾക്കൊണ്ടു വേദക

വഞ്ചിപ്പോയിക്കൊണ്ടു നിവകുമാർച്ചാണുണ്ടാവാകും
വഞ്ചിപ്പോ വഞ്ചി വിവരങ്ങളുവേണ്ടതാണുനി,
വഞ്ചിപ്പോ വഞ്ചി വിവരങ്ങളുവേണ്ടതാണുനി,
വഞ്ചിപ്പോ വഞ്ചി വിവരങ്ങളുവേണ്ടതാണുനി.

എന്നിങ്ങനെ താഴെത്തന്നിരിക്കാണെന്ന നഗ്നിമേല്പാല അതിന്നു സുസ്ഥിരമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ലളിതകോമളപദ്യ ബലം,

കുറ്റിപ്പാതിപ്പാതി കറുത്തുവെച്ചു പൂവിടും
സുസ്ഥിരമിട കിടന്നുവെച്ചുവെച്ചു നിന്നുവെച്ചു
വസ്ത്രം വീ കിടന്നുവെച്ചുവെച്ചു കറുത്തുവെച്ചു
വസ്ത്രം വീ കിടന്നുവെച്ചുവെച്ചു കറുത്തുവെച്ചു

എന്നത്യാദി ധ്വനിപ്രധാനങ്ങളായ സൗന്ദര്യകാണ്ഡം ഈ സന്ദേശത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ദാഹാവിഷയകമായി മറ്റൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽതന്നെയും, വലിയ കോയിത്തമ്പലാന്റെ കവിയശസ്തനെ എങ്ങെന്നെയും നിലനിർത്തുന്നതിന്നു് ഈ മയൂരസന്ദേശം ധാരാളം പര്യാപ്തമാണു്. പ്രസ്തുത കാവ്യരത്നം ഭാഷാപദ്യസാഹിത്യലോകത്തിൽ വരുന്നതിട്ടുള്ള സമുലപരിവർത്തനം അത്രമാത്രം മഹത്തരമത്രെ!

ഭിത്തിയാക്കുവാൻ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായം സാഹിത്യലോകത്തിൽ വലിയ കോളിളക്കം ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്ന കാലത്ത്, അക്കാലത്തെ പിൽക്കാലത്തോളം പ്രാസംപക്ഷപാതികളെ മുന്നോട്ടേക്കു തള്ളിവിടുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കോളപാണിനി, കോളകാളിദാസനെ കൊണ്ട് പ്രാസനിർബ്ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു കവിത എഴുതിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ആ വിഷയം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. മരുമകന്റെ നിർബ്ബന്ധമനുസരിച്ച് ആ ശിഷ്യനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടിമാത്രം കോളവാദം എഴുതിയ ഒരു ലേഖകാവ്യമാണ് 'കോളവേഷം'.

പ്രാസപ്രായശ്ചിത്തമനുഭവേദ്യം നവം
കാവ്യം ചാതുര്യവതിഭംഗം ഉദയകിരണം
ശിഷ്യാഗുഹ്യതരചമുച്ഛിപാലം ഹാസി-
നീരൂപായാഗമധായാതം കഥിച്ചിടത്തേ.

എന്നു കവിതയെന്നു തുടങ്ങിയ ഇരുന്നൂറുവരികളുള്ള 'ഒരു ഗ്രാമീണകുടുംബജീവിതമാണ്' ഓരവയോഗത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. വാനനക്കാൽ പല ഗുണഭോജങ്ങളും സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ കവി കഥാസരസമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

സമസ്തവിധം ശരിയായ ശരീരസുഖം
സ്വേദപ്രവേശനം കൊണ്ടു മരണമിതം;
അനലിപ്പിതനു ഭവം മേന്മയായ് ശിരസ്സിൽ;
നാലഞ്ചു മണലിയ തപി വട്ടനീക്കം.

തന്നെക്കുറിച്ച് ചുറ്റും പ്രതിപത്തിപ്പൂൺ
തനപശിമയത്തായയായൊക്കിച്ചുതളി
മേനിറ്റുകിട്ടിയൊരു ചാമ്പുലായാകരുത്-
തായാളവർക്കു വശനായി വശായി കണ്ണം!

എന്നു തുടങ്ങിയ ലളിതകോമളങ്ങളായ അനേകം പദ്യങ്ങൾ ഓരവയോഗത്തിലുണ്ട്. പ്രാസനിർബ്ബന്ധമില്ലാത്ത

ഒരു കവിതയെഴുതണമെന്നുള്ള അഗ്നിനേയന്റെ അപേക്ഷ
യനുസരിച്ചു നിർമ്മിച്ച കൃതിയായിരുന്നിട്ടും,

കൊണ്ടുപാത്രമായൊന്നെഴുപതുതൂപ്പ്-
മുഴയലിരുന്നവിടെയെന്നവിട്ടിലെങ്കിൽ,
രണ്ടായിരം സന്തതകാണുവെന്നതു സാക്ഷ്യം-
മുണ്ടാണെന്നുവെച്ചുതന്നുകൊണ്ടു്.

ഈതുന്നിന്നവിടെവന്നവർ കൈപാത്രം
നേരത്തെയുപയോഗിച്ച കത്തികിട്ടുവാൻ
ചാഞ്ഞുവാനു വല കിട്ടിപ്പോയ്, പ്രകാശം-
പോയെന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ടിതുകൊണ്ടുകൊണ്ട്

എന്നിങ്ങനെ കേരളകാളിദാസൻ സമുദായ പ്രാസരൂപി
യുതപം ദൈവമോഹത്തിലും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാ
തിരുന്നിട്ടില്ല. കൃതിയുടെ അവസാനത്തിൽ,

പ്രാസനിർബ്ബന്ധമില്ലാതെ
നിർമ്മിച്ചേൽ കാവ്യമിങ്ങനെ
കവിപുഷ്പവരി നോക്കി-
തൊട്ടാമതെങ്കിൽ ഗ്രാമീണവിൻ.

എന്നു് ഒരു ഉദാഹരണമെന്നു നീലയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താ
വിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയാ
തിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

കേരളവർഗ്ഗ വലിയുകോയിത്തന്നുരാന്റെ സംസ്കൃത
പക്ഷിപാതിതപം ശത്രുത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവ
സാനമായപ്പോൾ അപ്പോൾ കുറഞ്ഞതായി നാം കണ്ടു. പക്ഷ
ത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അ മദവയും അതുതന്നെയായിരുന്നു.

താർക്കതന്റെ കലകളെപ്പോലെയും
ചോദ്യം കേൾക്കുക കോണ്ടിയിട്ടയിൽ
ന.തായ് വിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടുപോന്നുവെങ്കിൽ
നൽകട്ടെയെന്നുവെങ്കിൽ വികാശമാനം.

(കൊമ്പയാഗം)

നാലഞ്ചു ഭാഷകൾ ഭക്തിയനു വൃഥാ പഠിച്ചേൽ;
പാലത്തിന്നുപോഴിയുപായ് പാലനാർകളിടയൻ;
കാലം ചതിച്ചു കരുണാകര! അധിപിതു-
ഷാലഞ്ചുപന്; കവിധർമ്മത്തി കത്തുരഹാർക.

(ശ്രീപദ്മനാഭശങ്കരം.)

അവസാനകാലത്തെ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതപദ പ്രയോഗം വളരെ കുറച്ചു കാണുന്നുള്ളൂ. വലിയകോമ്പി അമ്പുമാന്റെ 10 കൊല്ലത്തെ ചെവിതാപരിഭ്രമം ഭാഷാ പദ്യസാഹിത്യത്തെ ഏതെല്ലാത്തരത്തിൽ പരിച്ഛേദിച്ചു വെന്നു് ഇപ്പോൾ നമുക്കു ഗതസ്സിലായല്ലോ.

II

കേരളപാണിനിയുടെ പ്രസിദ്ധമാലയൊഴിച്ചുള്ള കവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുള്ള പരിഭാഷകളാകുന്നു. ഈ പരിഭാഷകളെ ക്രമവ്യക്തമാക്കുവാനും ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളെന്നും ഉണ്ടായി തിരിക്കാം. 'ഭാഗവതമാണു്' അദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി തത്ത്വമെഴുതുക. അതിൽ പരിഭാഷകൻ പ്രശംസനീയമായ വിജയം സിദ്ധിച്ചതായി പറയാമോ എന്നു സംശയമാണു്.

മാണാണു കൃഷ്ണയത്നകൾ നിന്ന-
കൈനക്കുഷ്ഠക്കാനിൻ
ദ്രവ്യം തെളിയുന്ന കണ്മിഴിയുളി.
തേരുപ്രീതി കാട്ടിടമ്പ
അണഞ്ഞുഴയാടിം പൊടിമണ-
ക്കെട്ടിലാമളിൽ നീ
ചെറിയൊരു ചരിഞ്ഞുചെന്നു കയറി
പ്പോണം വെച്ചുപുതാൻ.

വെട്ടുപുഴഗാക്കിമാർകളിടയു-
കൈനാനിരുന്നിട്ടുളൻ
ശേഷിക്കും മേലൊഴിഞ്ഞു തരസാ
ളം കടമിടവെ

ചെമ്പിറംകുറി വർക്കിനാട്ടുകിൽ
തുറച്ചൊരുതടവിലും
കുറും കല്ലുകടന്ന വിസ്തൃതമിൽ
കേട്ടു നീ നമ്മാ.

എന്ന മട്ടിലുള്ള ചട്ടങ്ങൾ മേലടുത്തിൽ ധാരാളം കാണാം. കവിതാഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ പരിഭാഷകൻ ശുദ്ധപതിക്കായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, പ്രസ്തുത കൃതി ഇങ്ങനെ യായിത്തീർന്നത്. സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളുമായ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാതെ കവിതയെഴുതുന്നതാണ് ഭാഷയ്ക്കു ചേർന്ന സമ്പ്രദായമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരനായിരുന്ന കേരളപാണിനി. കഴിഞ്ഞതും ചതുർഥമാളം ഭാഷയും മാത്രം ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. മേലുകെട്ടുള്ള അവാസരത്തിൽത്തന്നെ ഇതു പ്രായോഗികമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യയകലകൾ ഉപയുക്തമാക്കുക പരിഭാഷാപരിശുദ്ധവും, കവിത മേൽകഴിഞ്ഞതരത്തിലാകാൻ ഒരു കാരണമായതായിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയ കമ്പകത്തെ കൃതിയാണു് മേലുകെട്ടെന്നുള്ളതും വിസ്തരിക്കത്തക്കതു്. പ്രസ്തുത പരിഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച കവികളെക്കുറിച്ചു വാഗ്വിജ്ഞാനകോശത്തിൽ അതിന്റെ മേലും ചിലർന്നു പറഞ്ഞു:—

[illegible]

കുതന്തകനാലോ സാധാരണയിൽ ഞാൻ സാധിതം മെൽപ്പിടയെങ്കിലും ചായയിൽ എറിക്കെ" ഇതു പ്രധാന കവിതാസംഗ്രഹം. അതിനാൽ ഈ കൃതിയിൽ വല ചൈതന്യവും വനിതികാരണമാർഗ്ഗം സമ്മതിക്കുന്നു; അത്രതന്നെയല്ല, ഒരു ചൈതന്യം വാചകരീതിയുടെ തന്ത്രവിവരണം എന്ന ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ കവിതാമുദ്രപ്രസിദ്ധീകരണനയം ഒരു അംഗം ആയിത്തീർന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിലിരിക്കുന്നു."

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മോപ്പാത്തിലെ പദ്യങ്ങളെല്ലാം തീരെ ഗുഹ്യങ്ങളാണെന്നും തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതല്ല.

നീ ശൈല്യം ഭക്തവെ വഴിയിൽ
 നോക്കൂ കർമ്മം കവിത-
 ശുഭം കണ്ടു മാനസത്തിൽ ഭക്ത-
 ബിന്ദുണോണാപ്പിട
 സ്വകീയം കവിതയെന്നു വെച്ചു
 ശുഭം കണ്ടു മാനസത്തിൽ
 കർമ്മം കവിതയെന്നു വെച്ചു
 കണ്ടു മാനസത്തിൽ

കുറുപ്പിനെക്കുറിച്ചു കിടപ്പുകാരെ കഴുപ്പു-
 യുദ്ധ പ്രതികരണങ്ങൾ;
 നഗരവാർഷിക സിദ്ധാശ്വതിയുടെ
 വാർഷിക സങ്കീർണ്ണം;
 മൃഗംനിന്നിറങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള മൃഗ-
 ശാലയുടെ മുഴങ്ങിയതിൽ
 സമ്പന്ന സിനിമയുടെ മറ്റൊരു
 സ്വാഭാവിക സമ്പന്നം.

എന്നിങ്ങനെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ നമുക്കുവേണ്ടുന്ന പദ്ധതിയും ഈ പ്രതിബദ്ധത ക്ഷണമായി.

മോലപ്പുത്ത് അടുത്തുവന്നതിന്റെ ആദ്യത്തെ ദാഹാക
വിതയായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിൽ അല്പാധിപ മെവ
കലുത്തുവെക്കുന്ന വന്നുപോയിട്ടുള്ളവരുമായി, കാല

കൂമത്തിൽ ആ സാഹിത്യപ്രണയിയുടെ കവിതാരീതി മറ്റൊരു വ്യക്തമായ കരുതയെത്തിയതെക്കുറവുണ്ണു ഗുണപ്രയോഗമായി തീർന്നു. ഭാഷാകുമാരനും വെത്തിലെ രീതി ഇതിന് ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു്. തർജ്ജമയായെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നാത്തവിധം ആകൃതാദ്രം സ്വതന്ത്രമായ ഒരു കവിതാശൈലിയാണു് ആ കൃതിയിൽ അധികം സ്ഥലങ്ങളിലും കാണുന്നതു്.

വേൽ പ്രാദി കേകിയിവാനു -

നേക്കു സഖാവും ലേഖനമായി

പിന്നാകിയെടുത്തുവെക്കുന്നവർ ഞങ്ങൾ

പിന്നെ വെക്കുകയെന്നു തുടങ്ങി

കണ്ണാടികളിൽനിന്നു, തല്ലി മുറിച്ചു,

കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ വീണ്ടും തകർന്നു,

വെക്കുകയെന്നു തീർത്തു നാടി -

മുട്ടിയിരിക്കുന്ന നവീനവർഷം.

നീക്കത്തോടെ പാലത്തുവെക്കുന്നവർ -

മുറയ്ക്കുകയും പാലത്തുവെക്കുകയും

മുറയ്ക്കുകയും തിരികെ തുറന്നു വെക്കുകയും

മുറയ്ക്കുകയും തിരികെ തുറന്നു വെക്കുകയും

മുറയ്ക്കുകയും തുറന്നു വെക്കുകയും തുറന്നു വെക്കുകയും

ലേഖനം തുറന്നു വെക്കുകയും തുറന്നു വെക്കുകയും

തൊഴിലുറക്കുന്നതിനും തുറന്നു വെക്കുന്നതിനും

മുറയ്ക്കുകയും തുറന്നു വെക്കുകയും തുറന്നു വെക്കുകയും

ഇവയെ പട്ടികയിൽ താഴെ കാണിക്കുന്നു. ആരാണ് പറയുക? മൂലത്തിന്റെ സാരം മറ്റൊരു ശൈലി മനസ്സിലാക്കി, പക്ഷെ പാലത്തുവെക്കുകയും പാലത്തുവെക്കുകയും ഉത്തമമായ സങ്കീർണ്ണം; അതായത് വെക്കുകയെന്നതിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും മറ്റും താഴെ കാണിക്കുന്ന ഒരു കവിത ഇത്രയും സ്വതന്ത്രവും മറ്റൊരു ശൈലിയിൽ എഴുതാൻ സാധിക്കുമോ?

താൻ എഴുതിത്തള്ളുന്നതെല്ലാം ദോഷരഹിതവും ഗുണ
 ക്രമീകൃതവുമാണെന്നുള്ള മിഥ്യാബോധം കേരളപാണിനി
 ങ്ങായിരുന്നില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല, മറുപുരുഷന്റെ കൃതികളു
 ടെന്നേരേ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപകരു
 ണ്ണി സ്വന്തം കൃതികളിൽ അന്യത മ കൈക്കൊണ്ടിരുന്നതി
 ്ല. അതിനാൽ മെകൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകത്തിന്
 പുതിയ ഒരു പതിപ്പു വേണ്ടിവന്നാൽ, വളരെ പ്രാധിക്യം,
 വല്ല പരിഷ്കാരവും വരുത്തേണ്ടതുണ്ടോ എന്നു പരിശോധി
 ച്ചിരുന്നുശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം അതു പ്രസ്സിൽ എടു
 ച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. കരാമസംഭവം
 പ്രമാണസ്തത്തിലെ 12-ാമത്തെ പദ്യം,

கக்காநிபத் கதிரிபவந் கசுலுமபு
பசிஷாதிது துறையிசுமபு
ஸுமதி,நிப கசுலுமபு
கசுலுமபு கசுலுமபு

[illegible]

കുതിരിവ, തപാട്ടുവകുതം മരുതപത
 പ്രതിപത്തിയായ്തു ചന്ദ്രമേനമനുസേ;
 അതിചിന്തിതസ്തപാപമാന തോർത്തനാം
 തരിയായതായ് ന ഗണയത്യസാധവി.

എന്നിങ്ങനെയുള്ള കടിച്ചുപൊട്ടാത്ത സംസ്കൃതമയ
 ഞ്ഞായ കേരളകാവ്യപദ്യങ്ങളുള്ള,

അവതരണയാട്ട കൈയ്യ-പൊക്കി ചോല്ലാട്ടാനുകീ-
 ള്ള ചരം നിള ചിമിദാരുതന്നെ ചൊല്ലിക്കുഞ്ഞനാർ;
 യുവതിവരിവു ചതച്ചു നീളിതൊന്നി-
 ള്ളവളെയും നെടുത്തുകൊണ്ടു വാണുമാറി.

ജാബനാനൽകുരി ചിന്തു മോന ചാവ-
 മാഞ്ചട്ടാചാലു ചാലകാലാലാലാണു;
 നിർവക്ത്രാതിനെയും തരിയായതില്ല
 തർവൽകുരിച്ചെ ചിയത്ത ചുരുങ്ങണം.

എന്നവ്രപത്തിൽ സാധാരണമൊഴിവു മലയാളീകരണമെത്ര
 ടി മനസ്സിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടും തർവകീമചയ്യതിൽ കേരള
 പാണിനി അഭിനയനാഹ്വനാണെന്നുള്ളതു തീർച്ചയെന്നു.
 എന്നാൽ, 'ചെല്ലാമ്പഴത്തിലാ മേന്മയൊക്കെ' എന്നോ പായൽ
 പതിഞ്ഞിടിലും' എന്ന പദ്യത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതും
 കമലാലരിൽ ഞ്ഞാറികമലാ' എന്നും,

പാറകളെ ചാലം ശങ്കരമേലു ചാ
 ചാവട്ടെലികയാ മന-
 സ്സുകലം ഗുഹിതമെഴുത്തു-
 ണം വിശ്വാമലയിടങ്ങു;
 ശോകമീഴശ്ശാണുവാസിതേരി-
 യാചെരിശ്ശാലിമാനം
 ഞ്ഞാ കലം ഗുഹിതമെഴുത്തുവിശാ-
 വിശ്വമെഴുതിനൊപ്പത്തു?

എന്ന പദ്യത്തെ,

[illegible]

എന്നും തർക്കിച്ചെഴുതിയ ഒരു വാതിൽക്കുറുപ്പം, അവയിൽ
 ഏതൊരു കുറവുള്ളതാണെന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആദ്യ
 പട്ടണത്തിലുള്ള സമ്പത്തും സോഷ്യലിസത്തിനും
 മെക്കാനിക്കൽ പട്ടണത്തിലുള്ള സമ്പത്തും തിരു.
 സാമ്രാജ്യത്തിനും,

ഇത്തരം ഒരു കോർഡിനേഷൻ;
കൈയൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുക; കൂട്ടായ്മയ്ക്ക്
പ്രാധാന്യം നൽകുക; വിശദീകരിക്കുക; തത്വ-
പരമായ ചർച്ചകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുക.

എന്ന തുടങ്ങിയ മലയാളശാകാവാളപദ്യങ്ങൾ സന്ദർശനം ഇന്നുമായ് ഔചിത്യവിശേഷംകൊണ്ടു് ഭേദമില്ലാത്തതെന്ന തർക്കമുണ്ടു സച്ചിദാനന്ദൻ തർക്കിച്ചതും സച്ചിദാനന്ദൻ അതിശയിക്കുന്നൊന്നെന്നുള്ളതും സമയമിടയിലായിട്ടു നിവൃത്തിയില്ല. ചുരുക്കിച്ചറഞ്ഞതാൽ അപ്പോഴത്തെ അഭിജ്ഞാനശാങ്കരന്റെ പോലെതന്നെ മിക്ക മിക്ക മലയാളശാകാവാളപദ്യങ്ങളെക്കൂടി സമീപമായിത്തന്നെയും അറിയുന്നതു്. കൊള്ള സംസ്കൃതം അധികം പ്രമുഖിച്ചുവെങ്കിൽ, മഹറാഷ്ട്ര മലയാളത്തിൽ വേഷംതിരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രമുഖമായി എന്നുള്ളതേ വ്യത്യാസമുള്ളു.

മറ്റു നാടുകൾക്കിടയിലും കേരളപ്രാണിനിമിത്തം താല്പര്യമുള്ള സാമൂഹ്യ നല്ലപാലെ കാണുന്നുണ്ട്.

അതിന്റെ പരിഭാഷാശീതി കവിവാക്യത്തിൽതന്നെ ഇവിടെ പകർത്താം:—

“.....മുഖത്തിൽ എഴുത്താന്റെ സമുത്തരായണോദ്ധാ
ലേഴെ സ്വതന്ത്രചോരണമാണ് ഞാൻ ഈ കൃതിയിൽ അംഗീകരി
ച്ചത് നന്നെയും ഭരതയാത്രയും ചുരുട്ടിച്ചുതുകൊണ്ട് ആപ്തധാരണം
ചെയ്തപ്പോൾ എഴുതാത്താൻ. മറ്റൊരു ആപ്തതാ നാലുകുത്തിൽ *
ഭാസന്റെ അനുഭവിച്ചുവെന്ന്, പക്ഷേ അതേ ദേശത്തിൽത്തന്നെ
ചെയ്തിട്ടില്ല. ജനകപുത്രത്തിൽ പ്രാതൽചെയ്ത കറുപ്പും കറുപ്പുചെയ്ത
കുട്ടിയും. യിതിക്കും; ഹരിതത്തിൽ വെളിവാകുന്നതും; സോ
റിയായി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കഥ ഗതിയിലും ഗോപിപുത്രത്തിലും ചൊല്ലാം
ചെയ്തതും മറ്റും സമീപിക്കും, നാലുകുത്തിലും ചൊല്ലാം സമീപിക്കും
ലേ സ്വതന്ത്ര ചോരണമായിട്ടുണ്ട്. നാലുകുട്ടിയും മറ്റും
കുട്ടിയും നാലുകുട്ടിയും വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഉപേ
യിനിയിലെ ചുട്ടുരട്ടിക്കുട്ടിയും ചുട്ടുരട്ടിക്കുട്ടിയും നാലുകുട്ടിയും മറ്റും
സമീപിക്കും അതിന്റെ സ്വതന്ത്ര ഈ ചോരണത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്താം
അതേ സ്വതന്ത്രതയും ഉപേയിനിയിലും ഉപേയിനിയിൽ കേടതിയും കേടതി
വിചാരണയും ഞാൻ ഈ ചോരണത്തിൽതന്നെയും നാലുകുട്ടിയും
കായ അതേ ചോരണത്തിലും ചോരണത്തിലും കാണുന്നതിൽ കവിന്റെ
വ്യവഹാരപ്രകാരമുള്ളതും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ
കോർട്ട്, ചോരണത്തിൽ, സമീപിക്കും മറ്റും ഉപേയിനിയിൽ
ഉപേയിനിയിൽ ഉപേയിനിയിൽതന്നെ ചെയ്തും.”

മെലിന്ത്യയിൽത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തും ഈ സ്വതന്ത്രതയും
അതേ നാലുകുട്ടിയും എഴുതാത്തും എഴുതാത്തതും ചോരണത്തിൽ
ചോരണ സ്വതന്ത്രതയെക്കുറിച്ചുവെക്കുന്നതും.

നാലുകുട്ടിയിൽ നീലപത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സീമയോളം
യിൽ സംവദിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രതയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും
അത് നാലുകുട്ടിയുടെ ഭാഗത്തുപരിഭാഷയിൽ അംഗീക
രിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ചോരണത്തിൽ ആ മീതിയെ
ഒന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചു. അത് മറ്റൊരു, ആശയവും അത്

* ഭാസന്റെ കൃതിയായി കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള ചോരണത്തിൽ
അതിൽ നാലുകുട്ടിയെ അനുവദിക്കുന്ന ചോരണത്തിൽ കാണുന്നതും.

ഇരുശർത്തൻ തൂക്കെടുത്തതിൽ വിശ്വാ-
 രാവാൽ പിറന്നിരുശൽ-
 പേരോളം കുടിശരി നീക്കി നീവിടെ
 വക്കായ് നാക്കു വന്നു
 പേരോളം ചെറുശ്ശെന്റെ വല-
 കേകയായി വാണിട്ടു
 യേശുക്രിസ്തു ചെന്നുവന്നതും-
 നാശിസ്തപ്പെട്ടിതും

വേദവും മറ്റതിൽ പ്രഭാവത്താൽ
 യേശുജാൻ മുഖമുറപ്പി ചെറുശ്ശെ
 വായുവേൽ നരവേനേക്കും-
 മാതൃജാതാഗ്ന സന്നദ്ധമിരിക്കും.

ജാതായുതന്നിന്നതായതെ
 ജാതാക്കൾ ചെറുശ്ശെ മുഖമുറപ്പി
 വേദത്താൽ വരുന്നാൻ കരുണയാൻ
 വേദമെല്ലാകേറുന്നെടു ദിവ്യം.

എന്നു തൂക്കത്തിൽ പട്ടെക്കും പ്രസാദമൊലയിലുള്ളവ
 വാണം. പഴയ കരുവിൽ വാങ്ങുന്നെത്ത ഇത്തരം വെറും
 പ്രാർത്ഥനകൾ മാത്രമല്ല.

ഇത്തരം ലോകത്തിൽ കഴയും ലോകം-
 കേരളം നീട്ടിക്കൊണ്ടി
 വീരതവിടവന്നെൻ നീവിടക്കെഴിത്തും
 പുത്രനാക്കിക്കൊട്ടി പ്പിയാക്കൊ
 കത്തുകൊത്തതും കതിർകൊല്ലം കാല-
 ചെറുതെ കാണിക്കും ചെറുതെ

എന്നു തൂക്കത്തിൽ മനോഹരമായ മഹാനാസരകമാറ്റം ക
 ഉറയുന്ന മാതൃക്കും പ്രസാദമൊലയിൽ കാണുന്നതും.

പുസ്തകമാലയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിലും
 ഒരു ലഘുകാവ്യമെന്ന നിലയിൽ പ്രാധാന്യമേറിയതാണെന്നു
 കേണ കൃതിയാണു് മലയാളിലാസം. സമഗ്രപദ്യരചനയിൽ

യെ വഴിയിട്ടുകൊണ്ടുപുതിയ ഏതാനും പട്ടണങ്ങൾ
ചെറുനായകൻ മലയവിലാസം എന്ന പേരുകൊടുത്തു
കൂടി. ഈ കൃതി കേരളപാണിനിയുടെ ഭാവനാശക്തിയെ
തെളിയിക്കുന്ന ഒരു നന്നായതും കാവ്യചക്രവർത്തി.

സമാധാനത്തിനുള്ള സാധനമായി
 ബാലന്റി. ട്വന്റി ഒന്ന് കോട്ടിയിലാണ്
 സൈനികവൃദ്ധനായ ചെങ്കുത്തായിയെ
 വധിച്ചിട്ടുണ്ടോ വ്യക്തമാക്കുക?

നിന്നുള്ളതാണ്. നിങ്ങളുടെ കൈകൾ
 പലപ്പോഴും മടുത്തുവന്നുവെന്ന്
 കരുതുന്നു. ആദ്യം ഏതെങ്കിലും
 ചെറിയതായി തുടങ്ങുക. അത്
 എങ്ങനെ ചെയ്യാം? അത്
 എങ്ങനെ ചെയ്യാം? അത്
 എങ്ങനെ ചെയ്യാം? അത്

നമ്മുടെ ജാതാക്കൾ ഒരു വിപ്ലവത്തിനാണ്
പൊതുവേണ്ട അധ്യക്ഷിതം വഹിക്കുക;
പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചായിട്ട് കൂടി ചിന്ത,
കുറേയേറെയായിട്ടുണ്ടാകണം കാര്യങ്ങൾ.

അതിച്ചുപോയും കടവചിരിക്കാത്തു,
കിട്ടി കൈ കട്ടകൂപ്പിയിരുന്ന,
കുട്ടിച്ചുവാഴത്തോളം കറന്നുയർത്തു -
ലസാര്യനും വിജയ സാര്യനുമായി.

ജനാധിപത്യം തോട്ടിൻ കുന്നത്തുപുറം
കുന്നൻ മീനയമ്മയിൽനിന്നാണ്
മിണിമന്ത്രി മന്ത്രിയുടെ പത്നിയെക്കുറി
പ്പുള്ള പെരുപ്പംകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

മരയവിലാസത്തിലെ മിഥ പദ്യങ്ങളാണിവ. ഭാഷാർത്ഥി, കല്പനാശക്തി, ഭാവനാശക്തി മുതലായ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രസ്തുത കൃതി എത്രമാത്രം ഉയർന്ന നിലയിലാണെന്നില്ലെന്നതാണ് ഈ പദ്യങ്ങൾ വളിച്ചു പറയുന്നത്. ഈ മനോഹരമായ പദ്യതവണകൾ മലയാളത്തിൽ അധികം കാണുകയാണോ തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാശീതിയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകി

മെന്താണു പറയേണ്ടതില്ല. 'മലയാളികളുടെ കവി' എന്നു കേരളപ്രാണിനിന്നു പുറം ചിലർ പറയുന്നത് സർവ്വലളിതമായ ഏതാലും ഭാഷാശീതികൊണ്ടാണെന്നുള്ളതു എല്ലാ വർഷംറിയും.

മാതൃഭൂമിന്റെ പല നന്മകൾ വളരെ പാഷാകവിതാശരണിനെ ഭാഗ്യമെന്നു പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്രയൊരു മലയാളി പരണമൊന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു വരികയില്ല. 'മണിപ്രവാളകവിതയെ കടലാചിതം' പരിപൂർണ്ണമായിട്ടു മലയാളകവിതയാക്കി മാറ്റുന്ന വിഷയത്തിൽ മനോഹരമായി ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ള മഹാകവിമാരുടെ ഇടയിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അവി-യും അവികാശിയാണെന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂർ പറയുന്നതിനോടു സഹൃദയമാണുവെന്നും തോന്നിക്കുന്നതിക്കുമി- കവിതയെപ്പറ്റി പഠിപ്പിച്ചു;

പരമപരിപൂർണ്ണവൈഭവം
 ഭാഷാഭാഷാഭാഷാ;
 വൃത്തം പൂർണ്ണവായ്കിലോ വിഭവം.
 മൃദം നിരംഗമം യഥാ;
 യഥാഭാഷാ യഥാഭാഷാ; സംസ്കൃതപദം-
 കർമ്മമുദ്ധമം നിരം
 മൃദം പരമപരം മൃദം യഥാഭാഷാ;
 ശ്ലോകം ചാലുയ്കണം.

എന്ന ശീതിയല്ലാ,

അന്യഭാഷാഭാഷാഭാഷാ; വിഭവം-
 ഭാഷാഭാഷാഭാഷാ;
 മൃദം പരമപരം മൃദം യഥാഭാഷാ;
 യഥാഭാഷാ യഥാഭാഷാ;
 മൃദം പരമപരം മൃദം യഥാഭാഷാ;
 മൃദം പരമപരം മൃദം യഥാഭാഷാ;
 മൃദം പരമപരം മൃദം യഥാഭാഷാ;
 മൃദം പരമപരം മൃദം യഥാഭാഷാ;

എന്ന പ്രമാണമാണ് രാജരാജവർമ്മ അംഗീകരിച്ചിരുന്നത്. ഇതിന്റെ പ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി ആ ദാഷാധിപാനി ചെല്ലു പരിശ്രമം സാഹിത്യലോകത്തിൽ “രാജരാജവർമ്മ പ്രസ്ഥാനം” എന്ന ഒരു പുതിയ പണ്ഡാവിനെ വെട്ടുത്തറ ന്നു. ആദ്യകാലത്തു ചില എതിരുകളോടൊക്കെ ഉചിതമായി എതിർപ്പും, ഇന്നു ചലയാളകവിത അധികവും ഈ പണ്ഡ വിൽക്കൂടിയാണ് സഞ്ചരിച്ചുകാണുന്നതെന്നുള്ളതു വിസ്മയിപ്പിക്കത്തക്കതല്ല.

അദ്ധ്യായം 6.

ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ

മനോവർമ്മാഭിജ്ഞാനതത്വന കാവ്യങ്ങൾ എല്ലാ ദാഷാധിപന്മാർക്കും അത്യാവശ്യമാകുന്നതിനും, വിജയനഗരസമ്രാജ്ഞിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടിയുപയോഗം ചെയ്ത ഒരു ദാഷാധിപൻ പണ്ഡാധാരം താമസമാക്കി പരിപാലിച്ചു മാതിരി എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ദാഷാധിപന്മാരുടെ വിന്റെ കാവ്യശാഖയെന്ന കൃത്യവും ശുദ്ധവുമായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു, ശാസ്ത്രശാഖ എന്തുമാത്രം ശുദ്ധതരമായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു നമുക്ക് എങ്കിലും ഉറപ്പിക്കാം. ചാലൂക്യരും, അലങ്കാരം, വൃത്തം മുതലായി ദാഷാധിപന്മാർ സാഹിത്യത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവരായി ചലയാളത്തിൽ അന്നു പറയത്തക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നാകുമായിരുന്നില്ല.

ഒരു രാജപുത്ര വ്യാകരണം എത്രമാത്രം ആവശ്യമാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയാനില്ല. സാധാരണക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തൊളം അത്താതു നാട്ടുകാർക്കു വ്യാകരണം

പേക്ഷ വരുന്നത് അപൂർവ്വമാണെന്നും, അക്ഷരം ഉച്ചരിക്കാനായ ഹിംസാമുതൽ പൈതൃകാദികൾക്കുവരുന്ന മാതൃകാപരമായ രൂപരേഖകളെപ്പറ്റിയും തന്നെ പരിചയംകൊണ്ടു സ്വയംഭവ കൈവശപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതും പറയുന്നത് ശരിയാണ്. 'എന്നാൽ ഇന്നു തെറ്റു', ഇന്നു ശരി, എന്നു വിധിക്കു, പതിവു ആശയങ്ങളെ ആവശ്യംപോലെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് മാറ്റമില്ലാത്ത, പഴയ മാറ്റമില്ലാത്ത തരവാദിപണ്ഡിതരും മെതിച്ചുപോയതും, പരമ്പരയിലുള്ളതും കൈമാറ്റംകൊണ്ടു നൽകിയതും, പുസ്തകങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നിയമപരമായ അനാലിസിസ് വ്യാഖ്യാനം വാതിലിപ്പാൻ വേണ്ട എന്തിനും ചെലവു, ഇത്തരം വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടല്ലാത്ത സാധിക്കുമ്പോൾ; എന്നുവെച്ചു, വ്യാഖ്യാനമില്ലാത്ത പഴയ രചനകളിൽ രാജ്യംപോലെയാകുന്നു. അതേ, മലയാളഭാഷയുടെ അനാലിസിസ്, ഭേദവിധി നോക്കിയാൽ 'അതേ'യെന്നായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ.

ഇന്നു, ഗാന്ധിജി, പീറ്റർ മതലായ വിദഗ്ദ്ധരും ഗവൺമെന്റുകൾക്കും, കോൺഗ്രസ്സിനെയും, പാർലമെന്റും മതലായ സ്വയംഭവം അതിനുമപ്പുറമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചർച്ചയിലും എന്നുള്ളതു ഇവിടെ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നാകുന്ന വ്യക്തിഗതമായിട്ടുള്ളതായ നിലയിൽ ചർച്ചയ്ക്കു മാത്രമുള്ളതല്ലാത്ത നിലയിലുള്ളതല്ല. ഒരു കേന്ദ്രം ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാണ്. മലയാളം പലിശയെ ആവശ്യപ്പെടുന്ന പലിശയെക്കുറിച്ചാണ് വ്യാഖ്യാനം നടത്തിയത്; ഗാന്ധിജിയെക്കുറിച്ചും കൂടുതലും, മോദിയെക്കുറിച്ചും ലഭ്യമായ നാമമാത്രവ്യാഖ്യാനമായിരുന്നു; മലയാളഭാഷ 'സംസ്കൃതമിതി'യിൽനിന്നുണ്ടായ അഭിപ്രായം വെച്ചുകൊണ്ടാണ് കോൺഗ്രസ്സിനെയും കേരളകൗമുദി

മെഴുതിയതു്; ഗീവർണ്ണീസ്കത്തനാമെഴുതിയ 'മലയാള
യുടെ വ്യാകരണം' ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നുസരിച്ചു് അക്ഷരം
(Comma), സോഡിനി (Semicolon), ഭിത്തിക (Colon),
ഉദ്ധരണി (Quotation), ഡാഷ് (Dash), വലയം (Bracket),
കോപ്പം (Squarebracket) മുതലായ ചില ചിഹ്നങ്ങളും
ഉപയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മലയാളികൾക്കു ചുറ്റുംക
ലാപിത്തീർപ്പാചെയ്കയും മറ്റു വിഷയങ്ങൾ അതും നാലു
ണ്ണു ചുക്കേട്ടിട്ടുള്ളതെ അവിടെ പഠനത്തക്കമോടിയില്ല. ആ
ത്തിൽ ഒക്കും പ്രബല്യത്തിന്റെ മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം
തന്നെയാക്കിയില്ല; അക്കാലത്തു പാഠശാലകളിൽ പഠി
പ്പിച്ചിരുന്ന വ്യാകരണവും അതുതന്നെയാക്കിയില്ല.

പേരുപോണിനി വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു
തന്നെ വ്യാകരണവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ഗ്രൗധ പതിപ്പിച്ചി
രുന്നു. പ്രബല്യത്തിന്റെ വ്യാകരണമാണു് അന്നു് അദ്ദേഹ
ത്തിനു പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. വല്ല സംശയവും തോന്നി
യാൽ അതു പരിഹരിക്കാൻ മറ്റും വ്യാകരണവിഷയ
ത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായ ഒക്കാനും സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു
പ്രാമുഖ്യം അന്നത്തെ സ്കൂൾമാർക്കു. ഇക്കേറെ വിഷയ
ത്തിന്റെ കാലിനുമ്പോൾ, പ്രതിപാദനരീതിയുടെ അജ്ഞ
യും, അപരിചിതതയും നിമിത്തം വ്യാകരണപാഠ്യ
യം ഒരു വിശുദ്ധവേദമായിട്ടാണു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഗണി
ച്ചിരുന്നതു്. ഇവക കാരണങ്ങളാൽ ഭാഷയ്ക്കു യോജിച്ച
ഒരു പുതിയ വ്യാകരണം എഴുതണമെന്നതു് വിചാരം
അക്കാലത്തുതന്നെ രാജരാജവർമ്മാവിന്റെ മനസ്സിൽ
സ്ഥലംപാടിയിരുന്നു. ആ വിചാരം ഒടുവിൽ പ്രവൃത്തി
രൂപത്തിൽ പരിണമിച്ചതാണു് 'കേരളപോണിനീയം.' ഈ
കൃതി ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അവസരത്തിൽ ഗുണക
രായാർ മുഖവുരയിൽ ഇക്കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

1071-ൽ കേരളപാണിനീയം പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അമ്മരിയും നിന്നു ചില വർഷങ്ങൾക്കു പുറപ്പെട്ടു. സാഹിത്യകരൻ എം ശേഷമിരിപ്പട്ട എം. എ. അമ്മരപോഷിണിമാസികയിൽ എഴുതിയ അതിദീർഘമായ നിരൂപണമാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതെ അറിയുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലെ പാണിനീയസൂത്രങ്ങളെ അനുസരിച്ച് കേരളപാണിനീയം എഴുതാൻ എം. എ. അമ്മരപോഷിണിമാസികയിൽ എഴുതിയ അതിദീർഘമായ നിരൂപണമാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതെ അറിയുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലെ പാണിനീയസൂത്രങ്ങളെ അനുസരിച്ച് കേരളപാണിനീയം എഴുതാൻ എം. എ. അമ്മരപോഷിണിമാസികയിൽ എഴുതിയ അതിദീർഘമായ നിരൂപണമാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതെ അറിയുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലെ പാണിനീയസൂത്രങ്ങളെ അനുസരിച്ച് കേരളപാണിനീയം എഴുതാൻ എം. എ. അമ്മരപോഷിണിമാസികയിൽ എഴുതിയ അതിദീർഘമായ നിരൂപണമാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതെ അറിയുന്നത്.

പ്രമാണ വർഷം വന്നത് സംവത്സരം മേയ് 1071-ൽ
ചിട്ടയും സംവത്സരം സംവത്സരം വർഷം.

കാലഗ്രഹണത്തിന് ഈ പുതിയരീതി അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണ്. ഇതുപോലെത്തന്നെ

പല പരിസ്ഥിതികളിലും കേരളപാണിനിയത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മുന്തിയൊരളം, “പാണിനിയം”യുടെ പഴയ കത്തിൽ ഇട്ട വാക്കുകളായ കേരളപാണിനിയത്തിലും ചില അനവധിതരം സംഭവിച്ചുപോയിരുന്നു; ആവക നൂതനകൾക്കു കൂടി യഥാശക്തി പ്രതിവിധി ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഈ പതിപ്പിലും ചില സംഭവങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും മാറ്റമില്ല, വേഷത്തിലും വിഷയത്തിലും കൂടി കേരളപാണിനിയത്തിന്റെ ഈ പുതിയ ചുട്ടത്തിൽ പറയത്തക്ക ഭേദഗതികൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതായതും യോഗ്യതയും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു “കേരളപാണിനിയം” എന്ന പേരുമായി ശേഷിക്കുകയും എന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെയൊഴിച്ചുപോയ പറയത്തക്കവിധം ആ പരിസ്ഥിതികളും അതായതും സമുദായവും സമുദായപരമായവയെന്നും പരിസ്ഥിതി കേരളപാണിനിയത്തേക്കാൾ വിലയേറിയതോ പ്രയോജനകരമോ ആയ ഒരു വ്യക്തതഗ്രന്ഥം അതിന് മുമ്പോ പിന്നോ മുമ്പാകെയോ സമുദായിച്ചിട്ടില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അതിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതും ഭാഷയുടെ ഉപയോഗം അഭിപ്രായം മതലായവയെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതും സമുദായപരമായ പീഠിക വായിച്ചാൽ അദ്വൈതത്തിന് ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിലുള്ളതായിരുന്നതായും എത്രയും അനുഗമമായിരുന്ന എന്നു വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും.

കേരളപാണിനിയംകൊണ്ട് പഴയമാറ്റം കെട്ടിപ്പറയുന്ന തന്നെ തരക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടവരാണ് പ്രമുഖവ്യക്തരും, മുമ്പാകെയുള്ളതും, ശബ്ദശാസ്ത്രം എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു പ്രാഥമിക കൃതികളിലെ വിശദീകരണങ്ങൾക്കു വേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു; ശബ്ദശാസ്ത്രം മറ്റൊരു കൃതിയുടെ ലക്ഷ്യം

യിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പരിചയമുള്ള ആളുകൾ വൃത്തം, അലങ്കാരം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച നിരൂപങ്ങൾ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു പകർത്തി കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. മലയാളംമാത്രം അറിയാവുന്ന ഒരാൾക്ക്—അയാൾക്ക് ആ ഭാഷയിൽ എത്ര അഗാധമായ തത്വജ്ഞാമയം ഉണ്ടെന്നാലും—കേൾപ്പുറത്തെ ശാസ്ത്രീയനിരൂപങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ യാതൊരു സൗകര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നു രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ഭാഷാങ്ങൾ നേരിട്ടിരുന്നു. ഒന്ന്, സംസ്കൃതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാത്ത മലയാളഭാഷയ്ക്കു മാത്രം യോജിച്ചതായി വ്യവൃത്തവും ഉണ്ടോ എന്നു് ആരും ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല; അതുകൊണ്ട് കിളിപ്പാട്ടു്, തുള്ളപ്പാട്ടു്, വഞ്ചിപ്പാട്ടു്, പാണി മുതലായ പ്രാവിധ്യത്തങ്ങൾ ചേരും നീരുമുളിപ്പിച്ചതെ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു. രണ്ടു്, സംസ്കൃതത്തിലെ അലങ്കാരങ്ങളിൽ മലയാളത്തിനു യോജിക്കാത്ത ഒന്നിലും കൂടി അനാവിശ്വാതമികൾ ഇരുമ്പിട്ടു പഠിക്കേണ്ടി വന്നു.

ഇവയെല്ലാം കേൾക്കുമ്പോൾ ആദ്യകാലത്തു് കേൾപ്പാക്കുന്ന നിഷം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. കേരളത്തിലെ മേറ്റാൾ അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രാധ്വ പാതിപ്പിച്ചുകഴി. ജാസ്സിയിലുള്ള വേണം നോട്ടു മുൻപ്രതി തയ്യാറാക്കുന്നപക്ഷം, അതു തനിക്കും വിവരമുണ്ടാകുകയും അതു് ഉപയോഗകരമായതിനാലാണു് അതു് മറ്റൊരാൾക്കു് പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തെന്നു് ആർക്കു് സിദ്ധിക്കുമില്ല. ഇതിന്റെ ഫലമായാ പാലാത്തരത്തിൽ ദാഷാസ്വാർത്ഥതയെ സംശയിച്ചു മുമ്പു് അദ്ദേഹ നിരീക്ഷിച്ചാണു് ഭാഷാപ്രാണനും, വ്യാകരണാദികൾ, പാലാത്തരനും. ഭാഷാപ്രാണനത്തിന്റെ മുമ്പാകെ പ്രാധ്വ കർത്താവു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

പ്രതിവേദനവും കോട്ടയ്ക്കിൽ നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യാൻ അതിന് ഏതൊ ചുമതലപ്പെടുത്തിയതാകട്ടെ പാലാത്തരത്തിൽ അപ്രകാരം

പ്രസ്തുത കൃതി അലങ്കാരഗുണത്തിന്റെ ഏതാനും പ്രകാ-
 ഷങ്ങളെ മാത്രമേ സ്പർശിക്കുന്നുള്ളൂ. സമഗ്രമായ ഒരു അല-
 ങ്കാരഗുണം ഭാഷയിൽ ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടതായിട്ടാണി-
 രിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഭാഷാപ്രയോഗം ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചു
 നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുവോ, നവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം
 അതു സമഗ്രമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ അർത്ഥമുണ്ടാകുന്ന-
 തോന്നുന്നില്ല; എന്തൊരുമുപ്പു, ഭാഷാപ്രയോഗം ആവിർഭവി-
 ച്ചിട്ട് ഇന്നേഴും കൂട്ടത്തെയുപേക്ഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും, അതി-
 നേക്കാൾ സംപൂർണ്ണമായ മനോരമമാണെന്നു ഇന്നവ-
 രെ മലയാളഭാഷയിൽ ഉപാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ശോച്യാർത്ഥം
 ലങ്കാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അർത്ഥമെന്നുവാണ്
 ഇന്നും മലയാളത്തിലെ പ്രാണഗുണമായിരിക്കേണ്ടതെന്നും
 ഉള്ള വാസ്തവം ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂചന
 യവ്യമാകുന്നു.

വൃത്തമനുരയികൊണ്ടും ഭാഷയും വലിയ പ്രയത്നം
 സ്വീകരിച്ചാണ്. ചെന്നുവന്നുത്തൊട്ടുനീ പ്രതിപാദിക്കു-
 ന്നവയാധി മലയാളത്തിൽ വേറൊരു വിധ കൃതികളിലെ-
 യിട്ടുണ്ടാകിലും, അവയൊന്നും വൃത്തം ഉപയോഗിച്ചാലു-
 പരിചിത്തമല്ല. കായ്കളാണെന്നതിന് നാത്യവശം ഉപേക്ഷി-
 ക്കുന്ന പ്രതിപാദനത്തിന് ലക്ഷണമായിട്ടുള്ളതല്ല
 കാര്യമില്ലെന്നു പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു-
 വന്നു. പ്രയോഗകരമായൊന്നായിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തി-
 ലെ ആദ്യത്തെ കൃതികളെ വളരെ വളരെ പല നാടക-
 തത്വമില്ലെന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പ്രയത്നമില്ലെന്നു
 ഒരു വല്ല ഭാഷാപ്രയോഗവും ശോഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കിടന്നു-
 ന്നെ, അതു വൃത്തമനുരയ്ക്ക് ഒരു കുറവായി കണക്കാക്കു-
 ന്നതില്ല. പുതിയ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു മാർഗ്ഗം

നേരം കോതക്കുളത്തോടു പിരിയുന്നത് ആരും കാണാൻ
 വിട്ടു. എന്നാൽ 2000 പുഴുതലത്തിൽ പറയുന്ന സാഹസിക
 സാമ്രാജ്യവാദത്തെ തന്റെ സംസ്കൃതകൃതികളിൽ
 ആവക വാസ്തവമല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കിയെടുത്തതിനാൽ സമീക
 രിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ സാഹസികവാദികൾ എങ്ങനെ മറുപ
 റിക്ക?

ഇക്കാരണത്താലാണ് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായത്. മ. ശാസ്ത്രവേദകോശത്തിനായിരുന്ന ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥശേഖരം നിർമ്മിക്കാൻ ഉപയോക്താക്കൾ വളരെ മുന്നോട്ടു കടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സാമൂഹികനീതിക്കായിട്ടും ഉപയോക്താക്കളിൽ സാമാന്യമായ പരിചയമുള്ളവർക്കും പരസമാധാനം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടും മുന്നിലാകാൻ സാധിക്കത്തക്കവിധം അതുതന്നെ ലക്ഷ്യമായ പ്രസന്നമായ രീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നും, ഈ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥശേഖരം അനിവാര്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു.

സംസ്കൃതവ്യാക്കരണനിയമങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മണിപീഠിക, കേരളചാണി ന്യമുകൾക്കു തുല്യമായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണു്. അതുമാത്രം ഉപ യോഗിക്കുകയ്ക്കു പരമ്പരക്കുവെണ്ടു് പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നാഗരാജമുതലുള്ള വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായനക്കുവാനു് നിവൃത്തിയില്ലാത്തവയ്ക്കു് മണിപീഠിക വളരെ ഉപകാരപ്രദ മാണ്. എന്തു് ഒരു ചുരുക്കു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് എന്തു ന്തോ വാസ്തവമാണു്; സംസ്കൃതം നല്ലുപാലെ പഠിക്കാത്ത വയ്ക്കു് മണിപീഠികകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല; സംസ്കൃതം പഠിച്ചവർ മണിപീഠികയെ അശ്രദ്ധിക്കുമായി ള്ളു്. ഇതാണു് ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിയ.

ശബരിമലയിൽ എത്തിയവരുടെ പരിചരണത്തിനായി ഒരു സാമൂഹികശബരിമലയ്ക്ക് തയ്യാറാക്കണമെന്നും

ഒരു ഭാഷയിലും പതിവില്ല. ഇതിനുംപുറമെ വാർത്തയുടെ ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ളതുപോലെ വ്യാഖ്യാനം സംഭവത്തിലുള്ള സ്വതന്ത്രതയും ഇത്തരമെ കഴിയിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, ഉപഗ്രഹാദിവിജ്ഞാനം കഴിയിടകളിൽനിന്നു കടന്നു സാധാരണമാകുന്നതുപോലെ പല ഭാഷകളിൽ ഇപ്രകാരത്തിലുള്ളതെ യഥാസ്ഥിതിയിൽ പലതുമുണ്ടെന്നതു കടന്നു സാധ്യമായിട്ടുണ്ടു കാണുന്നു.”

സാമൂഹികപദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്ന വിചാരികൻ ഈ അഭിപ്രായപരംകൂടി അറിവയിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഈ പ്രമാണമാനുസരിച്ച് അന്നു അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച പദങ്ങൾക്കു ബാഹ്യനാഗ്നത്തിലും പ്രയോജനപരവും കിട്ടിക്കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കും, ആ കരുവിൽ ഇന്നു പ്രവേശിക്കുന്ന പദങ്ങളും മലയാളഭാഷയ്ക്കു സ്വീകാര്യമായിട്ടല്ലാതെ വരാൻ വരിയില്ല.

അദ്ധ്യായം 7.

പ്രോത്സാഹനം

നമ്മുടെ രാജ്യ പാർവ്വതനായകന്മാരും സാഹിത്യ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രഭുക്കളു യഥാവിധി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും, അമ്മാവനാണു് അക്കാലത്തിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നിരുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല; അതിന്നു രാജ കുമാരന്മാരുണ്ടു്: ഒന്നാമതു്, മമ്മകൻ ഒരു കവി എന്നതിന്നു കാര്യം ശാസ്ത്രകാർക്കു അഥവാ നിരൂപകൻ എന്ന സ്ഥാനത്തെയാണു് കൂടുതലായി അർപ്പിക്കുന്നത്. കേരളപാണിനീയം, ഭാഷാപ്രയത്നം, സാഹിത്യസാഹ്യം മുതലായ കൃതികളിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്പന്നപാതവും നിഷ്പന്നവുമായ നിരൂപകത്വം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇക്കരനെ

എതു തിര്യക്കും നിരൂപകളെയും വായിക്കുകയും അതോടുകൂടി
 ഓരോരുത്തരും, ഗുണഭോജനങ്ങളെ വിവേചിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന
 കൂടിത്തന്നെക്കൊണ്ടും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് അനുകൂലങ്ങളും
 പ്രശംസാപരങ്ങളുമായ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ കൊടുക്കാൻ
 സാധിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. കേരളപാണിനിയുടെ ഈ
 സ്വഭാവം ആട്ടുകരായ നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നതി
 നാൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ എന്നു പേരുള്ളവരെല്ലാം സർ
 ട്രിഫിക്കററിയോ അവതാരികയോ ആയി അദ്ദേഹത്തെ
 സമീപിക്കാൻ ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. രാജാമത്ത്, മരുമക
 ണൻ കാലായുസ്സോടുകൂടി അമ്മാവന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന
 തിരുനക്കൂർ ഗുണങ്ങളുടെ സഞ്ചയ വളരെ വർദ്ധിച്ചിരുന്നു.
 അതുകൊണ്ടു്, അന്നു ഭാഗ്യതമമായവരെക്കാൾ പ്രോത്സാ
 ഹിപ്പിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. അപ്പോഴുകേവലം പുറത്തി
 രങ്ങുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കൊന്നും നല്ല സർട്ട്രിഫിക്കററു് കൊ
 ടുക്കാതിരുന്നതിന്നു് ഈ കാരണവും അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരി
 പ്പിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ അഭിനന്ദനത്തെ അതി
 രുന്ന കൃതികളെ അദ്ദേഹം ചേതകളും പ്രശംസിക്കുകയും
 അവയ്ക്കു സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളോ അവതാരികയോ എന്തുവ
 ന്നമെങ്കിലും എഴുതിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെന്നുള്ള
 തിന്നു കാരണമാണെന്നു നല്ലവിമതലാഭ കൃതികൾതന്നെ
 ഉത്തരോദാഹരണങ്ങളാകുന്നു.

നിരൂപണത്തിന്നു വിഷയമാകുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ
 സംബന്ധിച്ചതന്നെ, ഗുണഭോജനങ്ങളെ പ്രശംസിക്കുന്നതോ
 കൊപ്പമായി വിവർത്തിപ്പാൻ തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങളെ ഉദ്യ
 മമായായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല.
 നമ്മിനെയ ചേതകളും പ്രശംസിക്കുന്ന അവതാരികയുടെ
 ഒരു ഭാഗത്തുതന്നെയാണു്, “എന്നാൽ അതികൂറ്റനയിൽ
 ഇതുത്തോളം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതോളം ശബ്ദസ്യ
 തത്തെ സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ ചിലതു് ഒഴിവാ

[illegible]

ബ്രഹ്മതവിഷയത്തിൽ കേരളപാണിനിയെ സംബന്ധിച്ച പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിൽ വിശേഷം, സ്വന്തം കൃതികളുടെ കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം ഇത്തരത്തിലുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ രചിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു പറയാവുന്നതുമാണ്. അദ്ദേഹം സംഭവത്തിനു പുതിയപതിപ്പു വേണ്ടിയിരുന്ന അവസരത്തിലുള്ളതും ആ ഭാഷാഭിജ്ഞി പഴയ പാട്ടുകളെ ഒന്നുകൂടി മൂലത്തോടൊത്തു നോക്കി പരിഷ്കരിച്ചുവെച്ചിരിക്കാം. ആ കൃതിയിൽ കലാമൗഢ്യത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ശ്ലോകം മൂന്നു പ്രാവശ്യം രൂപം മാറി. ആ മൂന്നു പരിഭാഷകളും താഴെ ഉൾപ്പെടുന്നു:—

മൗഢ്യം ദൈവമയനാശ വക്രമിതിൻ
മൗഢ്യം മൗഢ്യ മൗഢ്യ മൗഢ്യമയനാശമൗഢ്യം,
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
(അദ്വൈതം)

മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
(അദ്വൈതം)

മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം മൗഢ്യം
(മൂന്നാമത്തെത്)

ഒറ്റവിധത്തെ രൂപ നാമത്തിന് അദ്ദേഹം ചെന്നു കാണാൻ സകലമായി തോന്നുന്നതു ; അവിടെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗൂഢമായ നിരൂപണതന്ത്രം വിശദമായ ഭാഷാഭിജ്ഞനും തെളിവാകാമെന്നതു്. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചസ്പത്യത്തെ ഇവിടെ വേർതിരിക്കാം:—

ഭാഷപ്രഖ്യാപനവെടുപ്പുതീർന്നു പുറമേ, അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിയും ഇക്കാലത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു പ്രേരക ശക്തിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ അന്നത്തെ നില വളരെ ദോഷമായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞതുവല്ലോ. ഏഴുതൊട്ടുതെൻ കിളിപ്പാട്ടുകളും കുറെ ആട്ടക്കഥകളും ഏതാനും ഇളളലുപമപ്പാതെ ഭാഷയിൽ പറയത്തക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല; ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതാൻ കഴിവോ യെക്കലോ ഉള്ളവരായിട്ടും അധികമായുണ്ടായിരുന്നില്ല. വലിയകോമിത്തമ്പുരാന്റെ സഹായത്താലും സാഹിത്യപ്രണയവും, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം എന്ന പരിമിതമായ പരിധിക്കുള്ളിൽ മെഴുത്തു, പ്രോത്സാഹനം എന്ന വിശാലമായ സരണിയിൽക്കൂടി നെയ്തെടുത്തിട്ട് ഇരിക്കേണ്ടതാണ് പ്രധാന കാരണങ്ങൾ.

അദ്ദേശത്തിന്റെ വാട്കലുമാരോ മോശലുമാരോ ആയ പ്രോത്സാഹനമൂലം അതേയും തമ്പുരാനും മുമ്പാകെ എന്ന് അർത്ഥമുള്ള പ്രവേശിച്ച സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറച്ചൊന്നുമില്ല. അക്കാലത്തു പുറപ്പെട്ടിരുന്ന എഴുത്തുകളിൽ ഒരു വലിയ ശ്രീപക്ഷം കോമിത്തമ്പുരാന്റെ സാഹസ്യപര്യടങ്ങളും പ്രതിമവർണ്ണനയും തീർന്നു. ചോലശാസനമായ കൃതികൾക്കുപുറം വളരെ പ്രോത്സാഹനശക്തിയായ സർട്ടിഫിക്കറുകൾക്കുമാണ് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരുന്നത്; അതിപ്രയത്നമില്ലാതെ എഴുതുന്നവർക്കുവേണ്ടി വേർതിരിച്ചതിനാൽ, അവയെല്ലാം സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ എഴുതുന്നവർക്കുവേണ്ടിയാണ് അത് സൂക്ഷ്മമായ സൂചകമായാരു ഒരു ചോലിയല്ലെന്ന് അനുഭവസമയംകാണാം. ഭാഷയുടെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തികോമിത്തമ്പുരാന്റെയായിരുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നതു തെക്കും ശരിയായിരിക്കുമല്ല. ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ കുറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടാക്കുക; ആദ്യകാലം ഭാഷാലിപിനാശമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുറെക്കൂടെയും

കാലക്രമത്തിൽ നീങ്ങിക്കൊള്ളും' എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം. തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു പ്രകൃതിയെ സാഹിത്യസമീക്ഷത്തിൽ ചരിത്രനായകൻ ചെറു അച്ഛൻ കണ്ണുനംഗമരതിലെ ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായാൽ, ഗുഹാനിരൂപണരംബസമഗ്രമായി അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്ന ആശയം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് ഏകദേശം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയൊരു പറഞ്ഞത്:—

[illegible][illegible]

ഒരു കാര്യം തീർച്ചയെന്നു ഗ്രാമപരിഷ്കാലനവും ഗ്രാമപ്രശ്നസഭയും ഏതൊരു ഉപദിക്കുമായ ഒരു പത്ത്യാലാ

യ്ക്കു് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നതു്. പ്രശംസാവിഷയത്തിൽ ചിലപ്പോൾ സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയെ വേദനപ്പെടുത്തിയുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് തെളിവുകളുണ്ടു്. ഈ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം നിഷ്പക്ഷമായ പാഴ്വചനം മൗഢ്യം അദ്ദേഹത്തിന് സമാധാനത്തെ നല്കിയിരുന്നു്. “പ്രസ്താവം ധാരാളം വായിക്കാനിടവരുന്നതു് സന്തോഷകരമെന്നു പക്ഷേ, അവയെല്ലാം ഒക്കെ നല്ല സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എഴുതിക്കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതു് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തീരുന്നു” എന്നു കോയിത്തമ്പുരാൻ കാണ്മതിൽ വെഗിസമുദ്ദിമയായ ഒരു കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടു്, ഇന്നുപരിഭാസനാകുന്താമെന്നു പാശ്ചാത്യസമൂഹം ഉപേക്ഷിക്കാതെ ഒരു ദോഷിയാക്കിട്ടു് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നതന്നു വ്യക്തമാകുന്നുമില്ല. മാതൃഭാഷാപണ്ഡിത മലയാളത്തിലെ ഗുണമേന്മയും കഴുങ്ങിയ മനസ്സാപയുണ്ടൊരു മനുഷ്യനു്, ഒരു വെളിച്ചത്തു നിക്ഷേപം മനോവേദന സാമിശ്ചയം കൈയ്യെടുക്കുന്നതു്, ഗുണശാലമായ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയ്ക്കു് തന്റെ ഒരു മുതലവനാണെന്നു് ആ ചാനൻ തീരുമാനിച്ചതു്. ഈ പ്രോത്സാഹനം പല അവസരങ്ങളിലും അവനൊന്നിലായിട്ടു പ്രാപിച്ചിരുന്നതു് ശ്രദ്ധേയം എന്നു ഇന്നു പലരും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിയ്ക്കു്. എന്നാൽ അന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിൽ അന്നത്തെപ്പോലുള്ള പ്രവൃത്തികൾ അത്രാവശ്യമായിരുന്നുവെന്നു “കർമ്മമുള്ളതെന്തിനാവാം” ചോരതന്നെ കൊതുക്കുനു പെരുതുക” എന്ന രീതിയിലുള്ള ദോഷമുദ്ര ഏി അദ്ദേഹം സമ്പിരിച്ചിരുന്നുവെന്നുവരികിൽ, ഓക്കോ വിയുടെ ഭണ്ഡാരം ഇന്നു കാണുന്ന പരിപാഠിയെപ്പോലും പ്രാപിക്കയില്ലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഇത്രയും കൈക്കൽ താണു്. പ്രിയവേദനം ഇക്കണകൂടക്കു് ആഗ്രഹവത്സവനായ ആ സാമിതീഭാഷൻറെ മോശപ്പെട്ടതായ പ്രോത്സാ

ഹനമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, കേരളത്തിൽ ഇന്ന് ഇത്രയേറെ കാവ്യങ്ങളോ ആഖ്യാനികളോ ഗദ്യകാരന്മാരോ പദ്യകാരന്മാരോ പത്രങ്ങളോ രാഷ്ട്രികകളോ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുവെന്നു ഏതളളതു് സശയവാഹമെന്നു.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ 1080-ൽ പരിത്രനാപകന്റെ ഗ്രന്ഥപരിശോധകത്വത്തെപ്പറ്റി രിട്ടെന്തു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് ഇദ്യകാരമാണു്:—

ഗ്രന്ഥപരിശോധകന്റെ നിലയിൽ നോക്കുകയുണ്ടെങ്കിൽ, കഴിഞ്ഞ അൻപതു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായ്കുന്ന മലയാളപുസ്തകങ്ങളിൽ ആയിരം പുസ്തകങ്ങളും അവിടുത്തെ പരിശോധനയ്ക്കുപാത്രം അഭിപ്രായത്തുപുതുക്കിയെങ്കിലും അപ്പോതെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതു് പരമവിലാസകനും അരുൺ, എഡിറ്റററിയും, പുത്ര അനുജങ്ങളും അദ്യകളും, പ്രായത്തിൽ പുസ്തകം എഴുതി അയച്ചാലും അവിടുന്ന് അതു് എന്തെല്ലാമൊന്നായി പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ഇത്രയേറെനായിരിക്കുന്നു ഇതു് കേവലം പേരിനുവേണ്ടി പരിശോധനയായിരിക്കയില്ല. ഉദാഹരണത്തിൽ ഞാൻ ഇതിടെ നമുക്കു അനുജനായ പെരുന്തമ്പുരാൻ (കുമാരിമാർ) അയച്ചതിനെപ്പറ്റി മറിച്ചു വരെയിശ്ശിതി നാലഞ്ചു പണ്ഡിതന്മാരെ കാണിച്ചു; അവർ എല്ലാവരും നോമ്പാലയ ഗ്രന്ഥം പാഠവും വിശിഷ്ടമാണെന്നും അതിൽ മറ്റൊന്നും കിട്ടത്തുവാനാ യകതാവാമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു; പരിശീലാണു് ആ പുസ്തകം വലിയൊക്കായിത്തമ്പുരാൻ തിരുത്തുപ്പിമ്പ കരംവിട്ടുണ്ടെന്ന് മാനുവന്നതു്. ഓരോ ചുറ്റാകവും അവിടുത്തെ നാമ്പകനും വായിച്ചു്, പാഠവും പെരുന്തിങ്കിൽ ഒരു കാണിച്ചു്, അതിൽ അസ്പഷ്ടതയുണ്ടെന്നു തോന്നിയ ഭാഗത്തിൽ അതു് വശീകരിച്ചു്—എന്താ പക്ഷ അതിൽ ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ചുവെന്നോ അതൊക്കെയും വരുത്തി—എന്നാ നാമ്പാ ദിവസത്തിനുള്ളിൽ എങ്ങാ തിരിയെ എഴുതിച്ചു ഇതുതന്നെയാണു്, അതു പുസ്തകം കൈയിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ അവിടുത്തെ പെരുന്തമ്പുരാൻ അതുപ്രകാരമെടുത്തുണ്ടാക്കി പലരും അനുജനാപനും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ,

[illegible]

കൂട്ട പരിഭാഷാപ്രസ്ഥാനം ആദ്യമായി മലയാളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതും പിന്നീട് അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചതും നമ്മുടെ ചരിത്രനായകന്മാരുടെ ഭരണമല്ല.

വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, സന്യാസ്തസംഗ്രഹം മുതലായി പാഠശാലകളുടെ ആവശ്യത്തിനായി കേരളകാളിഭാസ നെഴുതിയ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലെ ചില കൃതികളെ അനുകരിച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. അക്ബറും മറ്റുള്ള സിന്ധുസംഗ്രഹവും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നുള്ള ശേഖരങ്ങളിലാകണമെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അക്ബർ എന്ന ആഖ്യാതിക ഭരണപരിപാടിയായിരുന്നെങ്കിലും പരമ്പരയായും മാത്രമല്ല, ചില ചരിത്രാഖ്യാതികളുടെ ആവിർഭാവത്തിനാലുടി കണ്ടുണ്ടായിത്തീർന്നു. അന്യപദപദശതകം, അക്ഷരശതകം, ശോകാശ്വതാടകം എന്നീ മൂന്നു കൃതികളും സന്യാസത്തിന്റെ നൂറു ഇഷ്ടകൃതികളാണ്. ഇവയെ അനുകരിച്ച് അറബ് എഴുത്തുകാരെങ്കിലും സന്യാസത്തിന്റെ മലയാളത്തിന്റെയും തർജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ടതെന്നുള്ളതിന് തെളിവുണ്ടാകുന്നു. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശോകാശ്വതാടകം കൂടാതെ ചില പ്രസിദ്ധമായ തർജ്ജിമകളായും പദ്യരചനകളായും അറബി ഭാഷയിൽ ഉണ്ടാക്കിയതും കേവലം ഈ സംസ്കൃതം അനുസരിച്ചു കേവലം പ്രസിദ്ധനാക്കപ്പെട്ടതായും മലയാളത്തിലേയ്ക്കും തർജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ടതിനുള്ള കാരണം വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശോകാശ്വതാടകം ശിക്ഷയായാകുന്നു.

മമ്മൂലൻ വെട്ടിച്ചുറന്ന ഈ പരിഭാഷാസങ്കല്പം മമ്മൂലൻ പരിഷ്കരിച്ച സമാനത്വമാശ്വതാടകത്തിൽ ഇതു കേരളപാണിനിയുടെ കൃതികളിലധികവും സന്യാസത്തിൽനിന്നുള്ള തർജ്ജിമകളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കാളിദാസന്റെ ഒരു നാടകം അമ്മാവൻ തഞ്ചിമലയ്ക്കു തിന്നെത്തുടന്ന്, മമ്മക്കൻ ആ കവിയുടെ രണ്ടു നാടകങ്ങളും രണ്ടു കാവ്യങ്ങളും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തി. തഞ്ചിമയുടെ കാര്യത്തിൽ മാതൃലനം ഭാഗിനേയനും ഒരേരീതിയല്ല അംഗീകരിച്ചിരുന്നത്. കേരളവർമ്മ ശബ്ദസുഖസമാനേത്തിനുവേണ്ടി ആശയത്തിൽ ചില ചിട്ടുറ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചിരുന്നു. രാജരാജവർമ്മാവാകട്ടെ, ആശയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നത്. 'ശാനോഷാത്തു വളൻ' (പുറം 98) എന്നിത്യാദിയായ കേരളകാളിദാസപദ്യത്തിലുള്ള 'നാഗരികാംഗനാരസികനാം' എന്ന പ്രകൃത്യാവിശേഷണം സംസ്കൃതത്തിലെ ശാകന്തളത്തിൽ ഗുഡ്യാന്തരമാണ്; എങ്കിലും അല്ല സന്ദർഭത്തിന് വളരെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. ഇങ്ങനെ തെളിയിക്കുന്ന ഒരു ഗവരത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുന്നതിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ഒട്ടും മടി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കേരളപാണിനിയാകട്ടെ, ഇക്കാലത്തിൽ വിമുഖനായിരുന്നു. മേൽകാണിച്ച പദ്യത്തെ,

സ്തംഭകമയറിയാതെ കാർഷികാണുൾ-

ക്കരികിൽ വളന്നാൾ രോമരാജാജ്ഞേ?

രണ്ടു കളിവചസ്സു തോഴുവ, ഞൻ:

കരുത്തനായതു കായ്കായ് വേണം.

എന്നിങ്ങനെ മൂലപദ്യത്തിന് യോജിച്ച രീതിയിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃതത്തിലെ ആശയം ഭാഷയിൽ പകർത്തേണ്ട മുതൽക്കു മാത്രമേ പരിഭാഷകളുണ്ടു എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. മൂലത്തിനോട് അധികം യോജിച്ച തഞ്ചിമ മമ്മക്കന്റെതാണെന്നിപ്പം, പാൽപായസത്തിൽ പഞ്ചസാര എന്നപോലെ, അർത്ഥമമ്മക്കാരോടത്താട് ശബ്ദംഗി

യും ക്രിക്കലെന്നാലുള്ള ഒരു പ്രത്യേകസുഖം അമാവാന്റെ തലമുടിയിലാണ് അധികമായി അനുഭവപ്പെടുന്നത്; എന്നാൽ ഈ ശബ്ദ സുഖം അമാവാന്റെ എല്ലാ പശ്ചാത്തലം ഒരുപോലെ കാണുന്നില്ലെന്നും മൂലത്തിന് യോജിച്ച തലമുടി എന്ന നമ്പം എല്ലാ സമയവും പ്രായോഗികമാകാൻ മരുമകൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ള വാസ്തവം പറയപ്പെട്ടുത്തക്കതല്ല.

മണിയും പ്രവാളവും കൂട്ടിച്ചേർന്ന വിഷയത്തിലും മാതൃമന്ദം ഭാഗിനേയനും പിന്നാലിപ്രായക്കാലായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വഴുപ്പിന്റെ പ്രത്യയങ്ങൾക്കുള്ള പദങ്ങൾ അതുപോലെ മലയമ്പുത്തിലേയ്ക്കു കടംവാങ്ങുന്നതിന്നു കേരളകാലിമാസൻ ഒട്ടും മടിയില്ലെന്നിട്ടു. സാരാ ഭവനത്തിലിവിടെ പരിണാമം—പനിമതിലേഖനം വിശ്വാകർമ്മത്തിനാലും എന്നാലും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു വലിയ കോയിത്തറയായ സാരാ സന്തോഷം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടു. മണിപ്രവാളങ്ങളിൽ മണിസന്തോഷത്തായ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ തന്നിട്ടു സംസ്കൃതപദങ്ങളായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു സിദ്ധാന്തംകൂടി അദ്ദേഹത്തിനാലായിരുന്നുവെന്നു എന്താണോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത വായിച്ചാൽ, മരുമകന്റെ അഭിപ്രായം ഇതിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കുന്നതായിരുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വഴികൾക്കെന്നു കൊണ്ടു വിശേഷമായിട്ടു; എന്നാൽ, അവ മലയാള പ്രത്യയങ്ങളായിരിക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ളതും മലയാള പദങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ആവാശ്യം നിവൃത്തിയാക്കുന്നതായും ഉചിതം. ഇതായിരുന്നു കേരളപാണിനിയുടെ അഭിപ്രായം. സന്തോഷത്തിലുള്ള ഈ നിരൂപണസരിച്ചാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ സമയങ്ങളിലും ഇതു ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടു്; എന്നാൽ, സംസ്കൃതപദങ്ങളെ കഴിയുന്നതും അകറ്റുന്നതിനുള്ളതിനായിട്ടുള്ളതും നിരന്തരപ

കിശോരനുമായിത്തീർന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു ഗൗരവവും സൗന്ദര്യവും തീരെ ഇല്ലാത്തതോടൊപ്പം ട്രൈബൽസൗകൃതി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ചാരം സുഖാവഹം മരസ്സിലെഴുത്തുതന്നെ'— 'ചാരംകൊല്ലുവാൻമുഖത്തിലുറവാരം വെള്ളാവാലിൽ തട്ടിയുകൊൾ'— 'ചാരവായ കുമ്പിഴിടണിക്കൊണ്ടാട്ടമെപ്പോയെ' എന്നു മറ്റുള്ള ചെറുങ്ങൾ നോക്കുക. സമ്പ്രദായത്തെ 'എഴുത്തുതന്നെ' എന്നും കർമ്മത്തിനെ 'കൊൾ' എന്നും കടാക്ഷഭാഗിയെ 'കുമ്പിഴിടണിക്കൊണ്ടാട്ടമെപ്പോയെ' എന്നും മറ്റും പറയേണ്ടിവന്നതു്, എത്രയലിയ ഭാഷാഭിമാനമൊക്കെയാണെന്നും, അതിനന്തർഭാഗത്തെ പൗരസ്ത്യ നിവൃത്തിയില്ല

ഭാഷയ്ക്കു തൽവികാരം പലതായിപ്പോയി. ചിലർ ഭാഷാപരിഷ്കാരികളായ പ്രധാനം കുറ്റിക്കുന്നു. മന.ചിലർ വൃത്താന്തവൃത്താന്തരോപേ തൽവി ശരിയാക്കു എന്നു ശഠിക്കുന്നു; കേരളപാണിനിക്കു് ഈവക നിർവ്വചനങ്ങളൊന്നു മില്ലായിരുന്നു. മലകൃതിയിലവ അത്ഭുതത്തിന് എറ്റക്കുറച്ചിൽകൂടാതെ പരിഷ്കരണ നിവൃത്തിക്കുണ്ടെന്നുമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്നു നിർവ്വചനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ശബ്ദാലങ്കാരത്തിന്നുവേണ്ടി അത്ഭുതത്തെ ബലികഴിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിന്നു തീരെ ഇല്ലായിരുന്നില്ല. തന്റെ കവിതയ്ക്കു ശബ്ദംഗി ചേർക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്; എന്നാൽ അത്ഭുതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കേരളപാണിനിയുടെ കവിതയിൽ എന്തെങ്കിലും കടന്നുപറയുവാൻ ദോഷമെങ്കൂടുകൾക്കുപേലം സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്.

തൽവികാരംകൊണ്ടുപോൾ മലയാളഭാഷയുടെ ശൈലികൾ വോളിച്ചവിധം ആശയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിലെ 'മാനസസം' മലയാളത്തിൽ അല്ലവയുടെലയാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു്

ഉണ്ട് മൂലൻ ചന്ദ്രൻ ചിത്രകൾ-
 കടൽപ്പുറിക്കുളങ്ങര തെല്ലവടത്തൻ
 ചൊരിയുന്നിടത്തു ചൊരിയുന്ന
 നടുക്കി നേരെ നയനങ്ങൾമുറുത്തു.

ഉന്നിതകുറുമ്പിനെയും നേരിയതെല്ലത്തി-
 കുന്നിന്നു മഞ്ഞുകുറുമ്പിനെയും തെല്ലം;
 ചൊരിയുന്ന നയകളിൽ ചൊരിയുന്ന നയകൾ
 ചന്ദ്രൻ ചൊരിയുന്ന നയകൾ.

(പുതിയ തരം)

‘വ്യാപാരയാഗാധ വിശ്വാസനാനി’ എന്ന മൂലത്തിന് അക്ഷരംപ്രതിയുള്ള ശരിതരം ‘നടത്തി നേരെ നയനങ്ങൾ മൂന്നും’ എന്നുള്ളതുതന്നെയാണു്; ആ പദ്യത്തിന് ചിതീയാക്ഷരപ്രാസവുമാണു്. ഇതിനെയാകയാണു് തിരിയും, സ്ത്രീയുടെ ‘ചൊരിയുന്ന നയനങ്ങൾ നടത്തിനതിനെ’ മൂലം ‘ചൊരിയുന്ന നയനങ്ങൾ നടത്തിനതിനെ’ ഒരു സാധാരണ അർത്ഥം ഇല്ലാത്ത ‘നടത്തി’ എന്ന പദത്തിന് ആ സന്ദർഭത്തിലുള്ള അർത്ഥപ്രാപ്തി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്. മിക്കവാറും പദ്യത്തിലും, സ്ത്രീയുടെ നോക്കിയാൽ ഇതുപോലെ മില അനന്തവിശ്വാസത്തോടുകൂടി കാണാൻ കഴിയാം. പ്രാസകൊടുപ്പോ മൂലത്തോടു് അക്ഷരംപ്രതിയുള്ള യോജിപ്പോ മാത്രം തർക്കമയ ആസാദ്യമാക്കിത്തീർന്നതല്ലെന്നും ശ്രദ്ധാസൂചനയും അർത്ഥഗ്രാഹണസൗകര്യവും സാധാരണ മലയാളികൾ യോജിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതുമാണു് പരിഭാഷയെ സാധാരണഗ്രാഹകന്മാർക്കിടയിൽനിന്നു കവിതാധർമ്മമെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ളതും. ഈ തത്വം നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം കേരളപാണിനി തർക്കമുള്ള പുറപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ആസാദ്യതയോടെനിന്നിട്ടുള്ളതു്. മില ദിക്കിൽ ഓരോ സംഭവംപോലും അദ്ദേഹം വ്യക്തം കാണുന്നതാണു്.

“എല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടൊരുവസ്തുപോലും തണ്ടാർമകൻ ഹന്ത ചെല്ലുന്നേയോ?” എന്നോർത്തു സമാധാനിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. അപ്പോഴും എന്തെന്നോർത്തിരുന്നാലും അമ്മാവൻ വെട്ടിയെന്നതും മരുമകൻ പരിഷ്കരിച്ചതുമാവ പരിമാഷാപയതി മറയാളുമാഹാസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തെ വളരെ വളരെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടുപക്ഷമില്ല; മറുഭൂമി വിഷയങ്ങളിലെന്നപോലെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനും മറ്റു മർദ്ദകളായിത്തീർന്ന ഈ സാഹിത്യനായകന്മാരെ മലയാളികൾ എന്നെന്നും കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കാതിരിക്കുമില്ല.

II വ്യാഖ്യാനം.

ടിപ്പുണി, കീഴ്, വിവരണം, വ്യാഖ്യാനം, ഭാഷ്യം എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതപദവികൃത്തിൽ പല അർത്ഥപ്രതിപാദനരീതികളുണ്ടു്; അവയിൽ ഒരേനീതും ഉദാഹരണങ്ങളും സൂചകങ്ങളുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ വ്യാഖ്യാനരീതി ഈ അർത്ഥകാലപ്രമാണമാണു് ആവിർഭവിച്ചതു്; അതും സംസ്കൃതകൃതികൾക്കു മലയാളത്തിൽ അർത്ഥവിവരണംചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളായിരുന്നു മാത്രമേ പഴയ മലയാളത്തിലെ കാവ്യങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനമുള്ളൂന്നതു് അന്നുവശ്യമായ ഒരു ലോലിപാണെന്നുപ്രകീരണപാശ്ച പണ്ടുള്ളവർ കരുതിയിരുന്നിരിക്കാം. വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പരമവും പ്രകാരത സമാധാനമാർഗ്ഗം വായിച്ചുകൊണ്ടു് സംഗ്രഹിക്കുന്ന കൃതികൾ മലയാളത്തിൽ പണ്ടു ചൊരിയുന്നില്ലെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല; സാസ്തര്യം പാലകൾക്കെന്നതിൽ, ആധുനികകൃതികളേക്കാൾ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു പ്രാചീനകൃതികൾതന്നെയാകുന്നു. ആട്ടംകഥകൾ, മനുമഥകൾ മുതലായവ ഇന്നുതാ ഹരണമാണു്. ആവക കൃതികളിൽ പലതിനും ഇനിയും നല്ല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതായിരുന്നെന്നായിരിക്ക

ന്നത്. ഇപ്പോൾ ചില ചമ്പുക്കൾക്കും ആട്ടക്കുരകൾക്കും മറ്റും ഏതാനും നല്ല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെല്ലാം മാർഗ്ഗശിന്ധാചിന്തയ്ക്ക് അർത്ഥപരമായിത്തന്നെ “കാന്താരതാരക”മത്രെ.

ഉത്തരയിമ്പതിയരക്കു നാലുപതിനും ആട്ടക്കുരകൾക്കും ചമ്പുക്കൾക്കും ഏകദേശം ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണു് ഉണ്ടാകത്തക്കതെങ്കിലും ആട്ടക്കുരകളിലെ ചമ്പുക്കളിൽത്തന്നെ നല്ലതായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളായ പ്രാബല്യമാണു്; ഇവയിൽത്തന്നെത്തന്നെ പരമാവധിയും സമ്യക്തവ്യക്തതയും അതിൽ കാണുന്നു. “നാലപിന്ദരണീവവിധിപന്ത്രത്തിരിപ്പുറ്റുന്നി” എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളിലും വാചികർ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത പദാന്തരവും കമ്പിസഹായവും നിരന്തരരൂപത്തോടു പ്പോലും അതിക്രമിപ്പിച്ചതാണു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കൃതിക്കു വ്യാഖ്യാനം എന്താണു് ആവശ്യമാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

വ്യാഖ്യാനമെന്ന പേരുപറഞ്ഞാൽ ഇന്നു ചിലർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, കമ്പിസഹായങ്ങൾക്കു് അർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ പലപ്പോൾ മാത്രമല്ല കാരണപരതരങ്ങളിൽ ചെല്ലിപ്പോകുന്നു. പക്ഷേ അങ്ങനെയുള്ള വിശദമായ വിവരണങ്ങൾക്കു് ആശയം വെളിപ്പെടുത്തി, കമ്പിസഹായം ഇന്നതായിരിക്കാമെന്നു, കാരണപരതാരകം യുക്തമുണ്ടെന്നുവെന്നുവെക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അതു് ഒരു ഭാഷാ വ്യാഖ്യാനമല്ല; അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഭാഷാശിക്ഷകൾക്കു് ഉപാധനമാണായിട്ടു ചിലയിടങ്ങളിലുണ്ടെന്നതാണു്. കാന്താരതാരകത്തിന്റെ സമാനവർത്തമാനം നല്ലപരിതം വാസ്തവ്യതയില്ലെന്ന ഒരുവാക്കു് ആ കൃതിയെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരു സംശയവും ശേഷിക്കുന്നതല്ല; എന്നാലുള്ളു, അപ്പോഴുകു വരിഞ്ഞൊന്നുപോന്നതെന്നതാണതിനാൽ അഭിപ്രായത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതുമാണു്. അങ്ങനെയുള്ള വ്യാഖ്യാനംകൂടി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു്,

III വാസനയെപ്പറ്റി.

ജന്മാന്തരസംസ്കാരജന്യമായ ഒരു ശക്തിവിദഗ്ദ്ധത്തെ യാതൊ വാസനയെന്നു പറയുന്നതു്. ആദ്യകരമുൾ കലകളിൽ സിദ്ധിക്കുന്ന ഒന്നെപ്പറ്റും ഈ വാസനയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിതയ്ക്കും വാസന അത്യാവശ്യമാകുന്നു. പൗരസ്ത്യ ദാലകാരികന്മാരിൽ മിക്കവരും ഇതു സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഹിമാലയവർഷം വാസനയെ അംഗീകരിക്കുന്നവരല്ല; പക്ഷെ പുനർജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത അവർ വാസന എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം പറയുമ്പോൾ പൗരസ്ത്യ വർഗ്ഗത്തിന്നു് അപമാനമാകുന്നു എന്നുള്ളതു്. വാസനയെന്നു പറയുന്നതു് ഒരുതരം സമ്പന്നവിശേഷമാണെന്നു് അവർ സ്ഥാപിക്കുന്നു; അതു കലാരത്നജന്യമാണെന്നുള്ള കാര്യം മറ്റൊരു അർത്ഥം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

കവിതാവിഷയത്തിൽ വാസനയ്ക്കു വലിയ കൈയൊന്നു മിക്കവാറും വാടിക്കുന്ന മനോരമ പ്രകാരമു്. അദ്വൈത അഭിപ്രായത്തിൽ സ്ഥിരപരിശുദ്ധാത്മാൗ കവിതയുടെ സ്വീകരം. അതൊ, വാസനയ്ക്കു അവർ കല്പിക്കുന്ന അർത്ഥം സ്ഥിരം പരിശുദ്ധം എന്നാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ സഞ്ചയത്തിൽ അപ്രപഞ്ചപരമാത്മാൗ കണ്ടുവരുന്നതു്. കേരളകാളിമാനൻ ഈ അപ്രപഞ്ചകാരിയ്ക്കുപട്ട കൊടുത്തിരുന്നു. സ്ഥിരമായി പരിശുദ്ധിക്കുന്നപക്ഷം ആർക്കും കവഞ്ചാടിത്തീരാൻ സാധിക്കുമെന്നാവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. വൃൽപദത്തിങ്കലു അദ്വാപരത്തിന്നാവാൻ കേരളകാളിമാനൻ കവിതാവിഷയത്തിൽ പ്രധാനം കല്പിക്കുന്നതു്. ഭാഷാപോഷിണിനുള്ള ഒരു യോഗത്തിൽനിന്നു് സന്ദർഭശാൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി:—

“.....വാസനയുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ കവിതയ്ക്കു മേന്മ ഇല്ലെന്നു കയിപ്പുറം വിചാരിക്കുന്നുതു് രേഖ ശരിയല്ലെന്നാൽ ഏതൊ വഴിയെ ഏതൊ വാസനയുണ്ടാൽ തന്നെയും വ്യവസായംകൊണ്ടല്ലാതെ ഒന്നും

ശക്തിയും പ്രതിഭയും മറ്റൊരാളെന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവരെല്ലാം നിരന്തരമായ പ്രവൃത്തിത്തേയും കൂടി ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാകുന്നു. “കവിതാം അപ്പം കുറവായിരുന്നാലും പരിശ്രമശീലവുമായും (നല്ല കവിതകൾക്കു്)” വിദ്യാലയങ്ങളിലും സഭാസംഗീതത്തിലും കഴിയും” എന്നു ഒന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം അടിപ്രായങ്ങളെയാണ്, വാഗ്ദാനകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അധികം ആശിച്ചിരുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇക്കാഴ്ചയിൽ കേരളപാണിനിയുടെ അടിപ്രായം എന്തായിരുന്നുവെന്നു് നിശ്ചയിക്കാൻ സിദ്ധത്തില്ല. ‘വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും പ്രധാനം മിക്കവാറും കേരള കവിത മെട്ടാൻകൂടി പലയിട്ടു് എന്നുവരാം’ എന്നു കേരളപാണിനിയുടെ ഉദ്ധരണിയും ‘വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ കവിത പലതും വശ്യമാകുന്നതുപോലെ’ എന്നു മറ്റൊരു പേരു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു്. അതിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം വാഗ്ദാന പ്രധാനം ചെയ്തിരുന്നതൊഴിച്ചെന്നു് ഓർമ്മയുണ്ടെന്നു് ഏതാകുമായിരിക്കണം; എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കുകയാണെന്നു്, അദ്ദേഹത്തിൽ വല്ലതുകൊണ്ടും രചന പ്രാമാണ്യം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു്.

• കൃഷ്ണ കവിതപാലി മുതലായ ഒന്നു വിഷയഗാത്രിക വിഷയഗാത്രിക.

പ്രേരകമായിരുന്നിരിക്കാം. രണ്ടായാലും ആ സമ്പ്രദായം എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിനു വളരെമുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നു കരുതുന്നു. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമില്ലാതെ കവിതയെഴുതുന്നത് ഒരു വലിയ പോരായ്മയായിട്ടാണ് അന്നത്തെ ആളുകൾ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. എഴുത്തച്ഛന്റെയും നമ്പ്യാരുടെയും കവിതകൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ അവർ ഇക്കാലത്തിൽ വളരെ നിർബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു കാണാം. പരസ്പരം കുന്ന അവരുടെ കവിതാപട്ടികകളിൽ വല്ല മേക്കിപ്പം മൂലയിലും തപ്പിനാക്കിയാൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വരികൾ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമില്ലാത്തവയായി കാണാനുണ്ടാകിയതായ് ഒരു വ്യത്യസ്തമായി മാത്രമേ ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ചമ്പു കാവ്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ സ്ഥാവര്യങ്ങളായവയ്ക്ക് ചെറുകൂപം വേണമെന്നുള്ള നിർബന്ധം അന്നില്ലായിരുന്നു.

പുണ്യപ്രാർത്ഥന പുസ്തകാനന്തം
കാണായ് ചൊല്ലുന്നതു ഗുണമെന്നാണു്

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ അന്നു് അന്ധധാരണമായിരുന്നില്ല. ഒരു വസ്തുവിൽപെട്ട അക്ഷരങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുന്നതും ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമായിട്ടുതന്നെയാണു് ഗണിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ,

മുരളപാണിഞ്ഞു കേരളത്തിൽ
ചൊല്ലെത്തിത്തൊലിച്ചൊഴുത്തുവെച്ചു

എന്നിത്യാദിയായ ചട്ടങ്ങളും പ്രാസനിർബന്ധപരിധിക്കുള്ളിൽതന്നെ സസൂക്ഷം വിചാരിച്ചിരുന്നു. പ്രാസത്തിനു വേണ്ടി അംഗീകരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ സവർണ്ണയുക്തമായോ പോര, സജാതീയയുക്തവുമായിട്ടുള്ളവയായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു ധാരണ ഇക്കാലത്തു ചിലരുടെ ഇടയിൽ കടന്നുകൂടി. ഈ നിയമപ്രകാരം,

അയാൾക്കു നവകാളുചെന്നു തിരിച്ചു-
 കോളുചെന്നുവന്നു തന്നെയായി നില്ക്കും,
 ചോയ്ക്കൽ പിട്ടുചുട്ടിയായെന്നു സ്പുഷ്ട-
 നായ്ക്കാനു വെദിയും ദേവിയുമാണോ.

എന്ന തുടങ്ങിയ ചട്ടങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ പ്രതിയാക്ഷര പ്രാബല്യവുമായിട്ടാണ് അക്കാലത്തു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

എന്നാൽ കേരളവർദ്ധിനകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലമായപ്പോൾ ഈ നിലയ്ക്ക് അല്പമായ വ്യത്യാസം വന്നു. ചരിത്രമാക്കുപ്രാസത്തിന് സ്വീകരിക്കുന്ന അലങ്കാരം സാഹിത്യങ്ങളോ സ്ഥലത്തിരുപ്പുകളോ മാറ്റമായാൽ പാരമ്പര്യം അവയ്ക്ക് സ്വാഭാവികതയെക്കുറിച്ചു ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഈ അഭിപ്രായം പ്രാമാണ്യമാണെന്ന് ആ പണ്ഡിതന്മാർക്കു മുമ്പ് സ്വന്തം കവിതകൾവഴിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന കയ്യെഴുത്തു പലരും ഈ നിയമത്തെ സ്വീകരിച്ചു. അന്നു മുതൽ ഈ പരിഷ്കാരം കേരളീയകവികളുടെ ഇടയിൽ വേരൂന്നിത്തുടങ്ങി. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്,

കുട്ടിത്തലവനായ പെട്ടിയിട്ടു ചന്ദനം
പൊട്ടിപ്പറക്കി, വെടി ചാണകത്തു പാലം
മുട്ടിക്കെട്ടുന്നിടത്തുനിന്നു താമര
കുട്ടി തലവനായ പെട്ടിയിട്ടു ചന്ദനം

നമ്മൾ ജനിക്കുമ്പോൾ, നീന്തുകിടന്നുപോകുന്നവർ പോലെയാണ്, പക്ഷെ വെള്ളത്തിൽ പെട്ടെന്ന് മുക്കപ്പെട്ടവർ. നമ്മൾ ജനിക്കുമ്പോൾ, നീന്തുകിടന്നുപോകുന്നവർ പോലെയാണ്, പക്ഷെ വെള്ളത്തിൽ പെട്ടെന്ന് മുക്കപ്പെട്ടവർ.

“...പ്രാസം പലവിധമാകുന്നു. അതിൽ ഇപ്പോൾ ഭാഷാകവികൾ മുഖ്യമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പ്രാസം സ്വരപാദത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ അക്ഷരത്തിലാണ് ഈ അക്ഷരത്തിന് പ്രാസവിധമായതിൽ പാഞ്ചമത്തിന്റേ സ്വരപാദത്തിലോ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും അധികമായ ഒരു അക്ഷരപാദത്തെ ചേർത്താണ്. അതിനാൽ അതിനെ ഈ പ്രാസം ചേർന്നതെന്ന് വേർതിരിക്കുന്ന നിർദ്വന്ദ്വം കോഡം, അതുകൊണ്ടുതന്നെ പദായത്തിലായിരിക്കുന്നു. അതിനോടടുത്തുവന്നതിന്റെ ലിപ്യം കോണ്ടിറ്റോറിയാൽ മതിയായിരുന്നു. അസംബന്ധമായി ശബ്ദങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുക, അപ്രത്യക്ഷങ്ങളെ ചേർക്കുക മുതലായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടികളാണുണ്ടാകുന്നത് ഈ നിർദ്വന്ദ്വം വെളിയപ്പെടുന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ കാരണമായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ നാലാമതിലുള്ളതും പ്രായോഗികമായി കൂടി കോഡിട്ട്, നാലാമതിൽ അക്ഷരമുള്ള ഒരു സമീപിക്കുന്നു ഇങ്ങനെ വെളിയപ്പെടുന്ന മിട്ടുനമ്പരും ശബ്ദങ്ങളും അക്ഷരങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളായ ഈ കവിതകളിലെല്ലാം ചെലിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള പ്രാസവിദ്യയ്ക്ക് ഇതാണെന്നും നല്ലതുകൊണ്ടിരിക്കും ആഗ്രഹം ചെയ്യാനുള്ള ആവേശമുണ്ടെന്നും...”

ഈ ദൈവനാമകൂടിയായപ്പോൾ എതിരായിരുകൾ പലതരം ഉണ്ടായിരുന്നു. മേൽപറഞ്ഞതിൽ ദൈവനാമകൂടിയും സംസ്കൃതം ഉപയോഗിച്ചും ഉപയോഗിച്ചും ഉപയോഗിച്ചും ഉപയോഗിച്ചും ഉപയോഗിച്ചും അതാവശ്യമായതന്നെ സംഭവിച്ചു. മേൽപറഞ്ഞ ദൈവനാമകൂടിയും പലതരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ ഒരു ലേഖകൻ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ കേരളവർമ്മ, രാമവർമ്മ, കൊച്ചുണ്ണി എന്നുമാത്രം, കണ്ടെത്തിയതായാൽ, സി. അനന്തപ്രസാദ്, പുന്നമറ്റം നമ്പി, ചാത്തുകുട്ടിമന്നാരിയർ, നടുവത്തുപുറം നമ്പി, മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ കണ്ടെത്തിയ രാമവർമ്മ, പുന്നമറ്റംനമ്പി, സി. അനന്തപ്രസാദ് എന്നിവർ പ്രതിപലിച്ച് കേരളവർമ്മ, നടുവത്തുപുറംനമ്പി, കണ്ടെത്തിയതായാൽ എന്നിവർ പ്രാസത്തെ അനുകൂലിച്ചും അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞുവെച്ചു. മന്നാരിയർ

പ്പെട്ടത്. ഇങ്ങനെ മൂന്നാലുതവണ പദ്യങ്ങളെഴുതിക്കു
ണ്ടപ്പോൾ കടത്തന്നാട്ട് ഉദയവർത്തന്മാരൻ, രാജരാജവ
ർമ്മാവിനെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ചെറുതളമനോരമയിൽ
ഇങ്ങനെ ഏഴിതി:—

ഏതും സംസ്കൃതഭാഷതണിമറിവാർ.
ആശാസ്തരിശ്ശീന്ദിനാ
ദേവിട്ടായതിലും അയിച്ചു രാജ്യം
ധീമൻ, സദയ, സർക്കുവ
ഇത്രയും ചെയാത്തതിൽ മനോരമ
ചെമ്മുത്ത ചോങ്ങത്തായ-
ബീദ്പ്പാൾ മീൽതുകൊണ്ടു ചിത്താതിലി-
മെത്തുണ്ടു ബോങ്ങത്തായ.

ഇതിന്നു രാജരാജവർമ്മാവിന്റെ മറുപടി ഇപ്രകാരമാ
യിരുന്നു:—

കേരളാഭയാലു കൈകളികവികൾ
മുട്ടന്നു മുചരാജനാ
നാളെല്ലാം കവിതാസംഗ്രഹികവി-
മനോരമമനോരമിനാ
ആദോപമാഭട്ടത്തിട്ടും തിരകളേ-
മുട്ടിമെട്ടാളിമെട്ടാലു
പാടിപ്പുണ നിനച്ചു അതിതിനിമി-
മുടിക്കുമ്മീട്ടുൻ പരം
ജീതം, ദീർഘത, ദീർഘങ്ങൾ ചെല്ലം
മുട്ടന്നു മെട്ടാണാ-
കളിക്കളിയി മെട്ടാലു മെട്ടാണാ-
മീതിത്തളിമീതിലും
മൂന്നു ഗാഥതളവെട്ടാളികൾ
കൊല്ലുന്ന ചെട്ടാണാ-
പുത്തിൽ കഴയുന്ന അന്നാലകൾ
പ്രാസം മുട്ടാണാ.

ഇതിൽ അധോമേഖലകൊണ്ട് അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഗവും മനുഷരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അമിപ്രായത്തിലെ “പ്രാസരണമുദാഹരണവിതരണ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്” എന്ന ഭാഗവൽക്കരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ്, ചിതറാക്കുതൊഴിലാളിപ്രയോഗ വിഷയത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നല്ല ചോദ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മനോരമയിലെ കവിതാപാഠത്തിൽ നാലുവരികളും സജാതീയചിതറാക്കുതൊഴിലാളി ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയെക്കുറിച്ച്; എന്നാൽ, എഴുതിയിട്ടുള്ളവയിലധികവും പ്രാസരണമിപ്രായത്തിലായിരുന്നു. അതിനാൽ നവതലത്തിൽനിന്നും മനോരമയിലായി.

വായന തികവുള്ള ചോദ്യം
പ്രാസരണവിതരണവിതരണമോ?
മനോരമയിലായിരുന്നു—
മനോരമയിൽ ഉപയോഗിച്ചു.

എന്ന് ഒരു ഉദാഹരണം ചോദിച്ചതിന് മറുപടിയായി, താൻ പ്രാസരണ ഉപയോഗിക്കാത്തതും പ്രാസരണവിതരണമോ? മനോരമയിലായിരുന്നു.

മനോരമയിലെ ചോദ്യങ്ങൾ—
തെളിയിക്കുന്ന വായന വിതരണമോ?
മനോരമയിൽ ഉപയോഗിച്ചു
മനോരമയിൽ ഉപയോഗിച്ചു.

എന്നതുകൊണ്ട് പലപ്പോഴും സജാതീയചിതറാക്കുതൊഴിലാളി ഉപയോഗിക്കാൻ അടയാളപ്പെടുത്തി സാധിച്ചിട്ടുള്ള 1067-ലെ കഥയാണിത് ഇപ്പോഴുള്ളത്.

കൊല്ലം മനോരമയിലായിരുന്നു; പ്രാസരണവിതരണമോ? കവിതാപാഠത്തിൽ

കൊണ്ടാണ് "ഭാഗിനേയന്റെ മേലനുരോധം പുറത്തുവന്നത്". അദ്ദേഹത്തിന് രാജാവായ പ്രാസവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ എതിരാളികളായിത്തീർന്നു. പ്രാസപക്ഷപാതികൾ മേലനുരോധം പരിമേധിക്കാൻ നേരെ മാത്രം ആശങ്കപരപ്പെട്ടു പ്രയോഗിച്ചുകൂടി. ശക്തിയുള്ളതായി മുമ്പനുരോധത്തെപ്പോലെ പ്രാസാലംകൃതമായ ഒരു കാവ്യം അദ്ദേഹം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നുമാത്രം ചിലർ തുറന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേരളപാണിനിയുടെ നിരക്കു രചിച്ചിട്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയാനില്ല. 1077-ൽ വെള്ളാട്ട് ഭാഷാകൃഷ്ണത്തിൽ ഒരു ഫലഭൂതാശ്വാസി അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്ന ശോഭിപ്പിക്കുന്ന നോക്കുക:—

“പിതൃയാജ്ഞപ്രാണമന്തോ വാജാകവിഭരോ തത്വമുദയ കവിതാ
 വചിതസ്ത്വം” എന്ന തിരുമുഖ്യമെന്ന വിചാരിച്ചുവെന്നു. വേറെ ഒരു
 കാര്യം. എന്തുതന്നെ ഉപദേശിച്ചു. ദിവിതയാജ്ഞപ്രാണമിത്യക്രിൽ
 മറ്റൊരു മുറ്റത്തു ഒരു പ്രാണമന്തം എഴുതിയത് അവർ മറിക്കണ്ടിട്ടു. ഈ
 നക്ഷത്രങ്ങളെല്ലെ കേൾക്കുന്നവർക്കു കവിതകളൊന്നു കേൾക്കുന്നില്ലെന്ന
 ആക്ഷേപം ഉണ്ടെന്നാകാം കോലത്തിലും തുടങ്ങി താമസം ചെയ്തതാകാം.
 ചിലർ യതികളെപ്പോലെ സിദ്ധന്മാരെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു; കേവലിപ്പർ
 നായകമൂലം ശിഷ്യന്മാരുടെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്തായാലും കോലാനന്ദം
 വന്നപ്പോൾ തന്നെ ഈ പ്രാണമന്തം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയെന്നു നിരീക്ഷിക്കാം.
 പ്രാണമന്തം കേൾക്കുകയിതിൽ “മന്തം” എന്നൊരു പദം ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകാം.
 “...എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ചാലം താൽ പ്രാണമന്തം വന്നു. ഉണ്ടായിരുന്ന
 നാളായിട്ടും എല്ലാവരും ചാലത്തു വന്നുവെന്ന് മനോരമം പട്ടുകാര്യം
 ക്കു പ്രാണമന്തം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കേൾക്കുകയും സമാധാനം.
 വന്നപ്പോൾ ചാലത്തു ഈ പ്രാണമന്തം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള
 മറ്റൊരു പരിതാപത്താലാണ് ഉപരിയെ നോക്കി വിചാരിച്ചത്...”

കിഴിപ്പട്ട ഭരണാധിപൻ പ്രസിഡൻ്റ് ആയിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് അധികാരം കയ്യാളുന്നതിനായി ആദ്യമായി കവിതകൾ ജനിച്ചുകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഭരണാധിപൻ സർക്കാർ പ്രസിഡൻ്റ് ആയിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് അധികാരം കയ്യാളുന്നതിനായി ആദ്യമായി കവിതകൾ ജനിച്ചുകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഭരണാധിപൻ സർക്കാർ പ്രസിഡൻ്റ് ആയിട്ടുള്ളതാണ്.

ചെങ്കുളം. 1077-ൽ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം അതിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ ഇഴവിടം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

എന്റെ ആദ്യസംവാദത്തിനായ കേരളീയപ്രവാചകന്മാരുടെയും
അനന്തരം അകൃഷിയായ ഓരോകാണിപ്രവാചകന്മാരും ചിരിയകൾ
പ്രസാദത്തിൽ വ്യാജനാടകങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കൾ ചെയ്തതും ഉടനടി
പ്രകടനമാണത്രെ നിർദ്വേഷത്തെ അനുകൂല പട്ടണത്തിൽ ശരിയായി
കൊണ്ടു വരാതിട്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും സമ്പന്നികമായി ഞങ്ങൾ
നിർദ്വേഷത്തെ അതിൽ രണ്ടിലും അനുയമിച്ച് വിട്ടുപോയിരുന്നില്ല. അത്
ഉദാഹരിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, അശക്തകൈസര്യത്തിൽ എന്തു
പറയുന്നതിൽ ആത്മരഹസ്യം സമ്പന്നീകരണത്തിൽ ഹോയർ അതു
കണ്ടിട്ടുപോയപ്പോൾ പലർക്കും ചിരിയകൾ പ്രസാദമാണത്രെ ആ
ണിയായെന്നുള്ളതെല്ലാം ശരിയായതാണെങ്കിൽ എന്താ പ്രിയശിഷ്യനായ
ശിരീഷയുടെ പ്രകാശമാണ് എം. ജി. എം. ആർ. എ. എസ്. കോയി
ത്തുറൻ മാനുവൽ സാമ്പന്നീകരണവും കേരളാമാതൃസഭയും ചെച്ച് സമു
ദായപ്രായാഹ്നം ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതും ചിരിയകൾ പ്രസാദമാണി
ട്ടുള്ള എന്റെ അനന്തരമായ നിർദ്വേഷത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാതെത്തന്ന
തെ സമാധാനവും വിജയിക്കുന്നതല്ലെങ്കിൽ എന്ത് ഒരു പരീക്ഷിക്കു
വാനായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ മണ്ണുപാമ്പന്മാർ എന്തു സ്വതന്ത്ര്യത്തിനെ അകല
ത്തുണ്ടാക്കിയത്. എന്താണ് ഒരു സ്വതന്ത്ര്യകാലത്തിൽ ഹോയർ ചെയ്
തതെന്ന് ഒരു മാനുവൽ സാമ്പന്നീകരണത്തിൽ ചെല്ലുന്നത് ചിരിയകൾ പ്രസാദിന
യായ നിർദ്വേഷം സമ്പന്നീകമായി എടുത്തുപോയതാണത്രെ എന്ന്
പരീക്ഷിക്കാൻ ഈ ആത്മരഹസ്യപ്രവാചകരിൽ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള
തും അതായതെന്ന സഫലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതോടും
സമാനമായ സമുദായപ്രായാഹ്നം ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നാണ്
എന്റെ വിശ്വാസം.

[illegible]

കൂടി ചെയ്തപ്പോൾ ഇതിന്റെ ആവശ്യകത നന്നുകൂടി വ്യക്തി
 യു. ഇതു സംബന്ധിച്ച സമരം അക്കാലത്തിന്റെ മുമ്പിൽവെ
 മ്പ്പുതന്നെ തുടങ്ങണമെന്നും മരുമകൻ അതിയായ മോഹമു
 ള്ളായിരുന്നു. താമസിയാതെ അതിന് ഒരു വശമുണ്ടായി.
 1083-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു കോളേജ് ലഘുവു സമരം
 ത്തിന്റെ വാർഷികദിനം കൊണ്ടുണ്ടായ പലപ്പോഴും വന്നു. സമര
 ത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ, അന്ന് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന
 ശ്രീമാൻ പി. അനന്തൻപിള്ള എം. എ. ആയിരുന്നു.
 യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായി വലിയ കോമിത്തന്റുരാണെ
 ക്ഷണിക്കണമെന്നും താമസിയാതെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതി
 ന്നു മുമ്പിലത്തെ കൊല്ലത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നത്
 അദ്ദേഹംതന്നെയാകയാൽ ആ കൊല്ലം അദ്ദേഹത്തെത്ത
 ന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നതു ഭംഗിയായെന്നോ എന്നു കാര്യങ്ങൾ സംശ
 യിച്ചു; പക്ഷേ “അക്കാലത്തെ ക്ഷണിക്കുന്ന കാര്യം ഞാനെ
 ന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു ശിക്ഷണ സമാധാനിപ്പിക്കുവാ
 ണ് ചെയ്തു.

യോഗത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളൊക്കെ ഭംഗിയായി ചെയ്ത
 യും പ്രാസംഗികനായി ഒരു പി. കേശവപിള്ളയെ നിശ്ച
 യിക്കുകയുണ്ടായി. “ഭാഷാകവിത” എന്നുള്ളതായിരുന്നു
 പ്രാസംഗവിഷയം. പക്ഷേ, തലമുക്കുകൊണ്ട് ഊഹിക്കാ
 വുന്നതായിരുന്നില്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. “ഭാഷാകവിത
 എന്ന തലവനാകും ഭാഷാകവിത നാതിവിശാലമായ
 ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പരിശോധന ചെയ്തതിനുള്ളിൽ
 എന്താണു ഉപന്യാസിക്കാൻ പാകുന്നത്” എന്നൊരു ജി
 ജ്ഞാസ ചോദ്യമായ സമസ്യയെക്കുറിച്ചാണു അർത്ഥം.
 എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ പരമ്പരാഗതമായ അംശങ്ങ
 ലെല്ലാം വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഉപന്യാസം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാ
 നിപ്പോൾ ഒരുക്കിയിട്ടുള്ളതും ഭാഷാകവിതയെ സംബന്ധിച്ചു
 വകുപ്പുവെന്ന് എന്നിട്ടും തോന്നിയിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയം

ഞെ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതുവെന്നും മനക്രൂറ്റി അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ” എന്നുള്ള മലയാളയോക്താക്കളി ആരംഭിച്ചു സഭീർഹമായ ആ ഉപന്യാസത്തിൽ ചിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനു പ്രതികൂലമായി അനവധി യുക്തികളെ വിശദീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. ഉപന്യാസം വായിച്ചയുടൻതന്നെപ്പോരുതെന്നു, ഭാഗീനേയൻ തന്നെ ചരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന മനസ്സിലായി. എങ്കിലും, “ആയതിനാൽ ഈ ചിതീയാക്ഷരപ്രാസവും അതിന്റെ ഐക്യരൂപവുമാണ്” ശ്ലോകങ്ങളുടെ പീഠിതസമ്പ്രദായം എന്നുള്ള വിചാരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച്, സദാചാര്യമായും മനോഹരമായും മാത്രം പ്രാസാദിശബ്ദകാരങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനും, സമ്യക്പ്രധാനമായി അത്ഭുതമുല്പാദനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതിനും നല്ലതെക്കവികൾ ഇനിയെങ്കിലും ഇനിയുന്നപക്ഷം, മലയാളഭാഷയുടെ ശുക്തരൂപം ദൃഢപ്പെടുത്തുന്ന പ്രതിജ്ഞചെയ്യാവുന്നതാണ്” എന്നുള്ള ഉപന്യാസത്തിലെ അവിസാനവാക്യംവരെ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉപസംഹാരപ്രസംഗങ്ങളായപ്പോൾ അഭ്യർത്ഥന്റെ ക്ഷോഭം പ്രത്യക്ഷമായി. ഒരു സംഹാരമുക്തിയെപ്പോലെ എഴുന്നേറ്റുനിന്നുകൊണ്ട് ഉപന്യാസത്തിലെ ഓരോ അംശത്തെയും അദ്ദേഹം പ്രത്യേകനോട് വണയിച്ചു.

ഇതിനശേഷമാണ് പ്രത്യക്ഷമായ “പ്രാസയുദ്ധം” ആരംഭിച്ചത്. മഹാകവി ഉള്ളൂർ പ്രാസത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന കക്ഷിഭാഷയുടെ പ്രധാനിയായി അർപ്പണത്തിനിടയിൽ വാസ്തവം പാലകയാണെന്നതിൽ രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കുതമ്മിൽ കമ്പളാഗത്തെ സംഭവസിദ്ധിക്കുതോളം വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചിതീയാക്ഷരപ്രാസമില്ലെന്നുള്ള ഒരോരക്കാരണമെന്നുകൊണ്ട് കവിതയെ അപലപിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ആഭിപ്രായം, അന്ത്യപ്രാസം,

അക്കൗണ്ടും വിട്ടു വൃത്തരഹിതം സ്വീകരിച്ചാൽ ഒരു കേരളപ്പീഠ വരവെണ്ണിയുടെ വേല: കേട്ടിപ്പാൽ തേങ്ങനതുവാലെയുള്ള അസ്വസ്ഥതനിടയാക്കും.

ചെങ്കുത്താടിത്തൊട്ടും പിതൃഭരണചരമം പരിഷ്കരിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തിൽ കലയാട്ടത്തിൽ ചിലർ സ്വന്തംസ്വഭാവമുപകരിച്ചു യോഗ്യതയോടെ വേണം സ്വീകരിച്ചാൽ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിനാൽ, അവരുടെ കവിത്വമിതിയില്ല. പുതിയ സിനിമകൾ ആരംഭിക്കുന്നത് കാലഗതിക്ക് ഉചിതംതന്നെയെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതിനും വിരുദ്ധമല്ല. സാധാരണ ഉപാലമിരുന്നതു രസിയായതും കേട്ടിയുണ്ടായും അതിനെ വൃത്തിയാക്കി അഭാസിക്കണമെന്നു കേട്ടിയായതിൽ പരിധിക്ക് എന്റെ നൂറു വായ കേട്ടുപോൾ ദിനീയാണുപോകുന്നതിൽ സ്വന്തംസ്വഭാവത്തെ പുറം ചെയ്താൽ തുടങ്ങിയതു് ചെങ്കുത്താടിത്തൊട്ടും പരിഷ്കരിക്കുവാൻ പരിഷ്കാരത്തിൽ പ്രകടപ്പെടുന്നതും അവർ നിർദ്ദയം ഉപേക്ഷിച്ചുതന്നുള്ളതു്. ചെങ്കുത്താടിത്തൊട്ടും ഈ പ്രാസം രസിക്കുന്നതും അവർ അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചു കേട്ടിയെന്നു ഉപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യട്ടെ.....”

ഇവയ്ക്കും മേൽനിന്നും കേട്ടിപ്പാൽ വിധത്തിൽ എഴുതിയ ഈ വിധിയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ അവാധാനിപ്പെട്ട അമ്മയോടുകൂടി പ്രാസനിർമ്മൂലമില്ലാത്ത കവിത പരിഹാസപ്പെടുന്നതു് ധാരണ പരക്കെ പരക്കെ വാൽ എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. “പ്രാസപ്രാസഗതിയെക്കൊണ്ടുപിടിച്ചു നവ്യം കാവ്യം ചെങ്കുത്താടിത്തൊട്ടും” പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതായ ശിഷ്യാഗ്രന്ഥന്റെ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു് വലിയകോയിത്തമ്പലം താതിന് എത്രയോ മനസ്സുള്ള “ദൈവയോഗം” എഴുതിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു; പ്രാസത്തിനുവേണ്ടി ധീരധീരം പോരാടിയ മേൽപ്പട്ടികൾക്കും മറ്റും പിന്നീട് ആ വഴിയെ സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നില നമുക്കു ലഭ്യവെങ്കിലും നി.പ്രമുഖപ്പെടുന്നതു്. ചെങ്കുത്താടിത്തൊട്ടും അത്യന്തമുഖപ്പെട്ട മറ്റു മറ്റൊരുവരുടെ” എന്നുള്ള പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായിട്ടുള്ള ഉദാഹരണവും കേൾവീയവും, ഒരുവിധം

നോക്കിയാൽ, ഈ പ്രാസസമരത്തിന്റെ സൽഫലമല്ലാതെ
 ഒന്നുവേണം പറയുവാൻ.

കേരളപാണിനി പ്രാസരഹിത തീർന്നതിനെ വിമർശിച്ച് എഴുതിയ
 ഒരു കവിതയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു് മരിക്കുവാൻ ശരിയല്ല. എന്തുകൊ
 ഞെന്നാൽ, അദ്ദേഹം ചില കൃതികളിൽ പ്രാസം പ്രയോഗി
 ക്കാൻ ഇടയെടുത്തതായും കാണുന്നുണ്ട്. അതു് സ്വാഭാ
 ത്രികമായി ഫലിക്കാത്തതു് അശക്തികൊണ്ടും അനാസ്ഥ
 കൊണ്ടും എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. അശ
 ക്തികൊണ്ടാണെന്നു പറയുന്നതവിശിഷ്ടം ഭൂതമുൾ പര
 ഗാത്മം. പ്രാസവഴക്കിന്റെ പ്രധാനകക്ഷികളിൽ ഒരാളു
 പാണിനിയെ ഒട്ടിച്ചു ബലകീർത്തിപോരും—കേരളവർമ്മ,
 മുള്ളൂർ, കെ. സി. ന്നമ്പിള്ളി—സംസ്കൃതത്തിലും മല
 ലാളിത്യം ഉപയോഗിച്ചും തീർത്ത പ്രാസപ്രയോഗവും പല
 നല്ല കവിതകളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ സമീപം ഈ വക
 വഴക്കുകൾക്കെല്ലാം കാരണകൂടിയായ കേരളപാണിനി, കഴി
 യായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിഘണ്ടുവും പ്രാസനിഷ്ഠനുമായോടു
 കൂടിയ ഒരു കൃതികളിലും എഴുതാതിരിക്കുമില്ലായിരുന്നു.
 അവസാനകൃതിയായ മാതൃഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം പ്രാസദി
 ക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പൂർവ്വാധികം ശ്രമിച്ചുവെന്നുണ്ട്.
 “ചകരവിക്കാർ ചെലവ! പറയുമ്പോൾ ഭഗവതന്തർ സപരം
 മൂറ്റിക്കുപോലെ, പന്തളത്തു രാജാവ് (സാക്ഷാത് പറയു
 ത്തു തന്മുദാൻ) തലകുലകം തവരം പ്രാസനല്ല, നിന്തിര
 ഞൻ വശംവദനായിട്ടുപോയ. അതിനാൽ എന്റെ പ്രകൃ
 തകൃതിയിൽ പൂർവാധികമായ പ്രാസപ്രയോഗം കാണുന്നു
 ചെലവിൽ അതിനു സാക്ഷാത് ഉത്തരവാദി എന്റെ ദണ്ഡി
 തനാകന” എന്നു് ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ
 ഗ്രന്ഥകർതാവുതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ അതിനെ സമാനം വൃത്തമുപാസയിനം. അതുകൊണ്ട് ഇതിന് ദിക്രി യാജ്ഞപ്രാസമാണ്. ഏതു ഭാഷയിലായാ, അത്രയും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ വൃത്തമുപാസയുടെ പരിധിയിൽ വരുന്നതിനാൽ പത്തു വൃത്തങ്ങൾ, അതിൽ ഒരു ഭാഗവും ഒരു ഭാഗവും നിന്നുവന്നു സ്വീകരിക്കാവുന്നതല്ല. പത്തുവൃത്തങ്ങളിൽ, തത്സമയത്തോളം വൃത്തങ്ങൾ കല്പിക്കാനായല്ല, പ്രതികാരം സിദ്ധ്യാർത്ഥത്തിനായുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്തതായും തിരയുകയില്ല. കേവലം പ്രാസം എന്നുള്ള വൃത്തങ്ങളെ മാത്രമേ തത്സമയത്തു കല്പിക്കാൻ പറ്റൂ. അതിനാൽ പ്രാസം എന്ന വൃത്തമുപാസയുടെ പരിധിയിൽ പത്തുവൃത്തങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇതിനെ യഥാർത്ഥം സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന പ്രാസം എന്നാണ്.

പ്രാസപ്രവൃത്തങ്ങൾ പ്രാസം അഥവാ പ്രാസം; സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ കവിത സ്വതന്ത്രമായി, പ്രാസമാകാം; നർമ്മസമിപ്ത; മനോഹരത്വം ധാരാളം പ്രാസമുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ പ്രാസം ഇതിൽ മാത്രമാകാം. തദ്വികളിൽ പ്രാസമേ വേണം. ഇതിൽ പ്രാസത്തെ സംബന്ധിച്ച് അവനായുള്ള കേരളപ്രാസത്തിനായിരുന്ന അഭിപ്രായം. പ്രാസം കവിതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഭിപ്രായം. പ്രാസം വൃത്തങ്ങളും എല്ലാത്തരം കൃതികളും കർമ്മപ്രവർത്തനം. എന്തൊക്കെയാണവ്, അദ്ദേഹം പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ കാവ്യങ്ങളിലോ, പ്രാസപ്രവൃത്തങ്ങളിലോ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രാസമാണിത്, സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുള്ള സ്വതന്ത്ര

ആകൃതിയായ മലയവിവാസത്തിലും, സജാതീയദിനിയാക്കുപ്രാസം സാധൂതികമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. “തഞ്ചിമയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവാക്യം ഇതിലെ പ്രാസപ്രാചുര്യത്തെ കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടാകാം” എന്നു പരിഭാഷകൻതന്നെ സമ്മതിക്കുന്ന ചായക്കുരുത്തിലെ നില്പു എഴുത്താക്കുന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം.

ജീവചരിത്രകഥയുടേയും, സ്മരണപുഷ്പങ്ങളുടെയും ഭിമിത
 ചെങ്കുണ്ടെ പുററുകുറുമ്പിൽ കൂടാതെ രോമപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും
 ചരിത്രരേഖകളുടെ കൃത്യം അന്യമായ ഭരണികൊണ്ടും ചരി
 ത്രാംശങ്ങളുടെ ചായമെങ്കൊള്ളുന്നപക്ഷം, അതു വായനക്കു
 യുടെക്കരെ കാണിക്കുന്ന ഒരു വഞ്ചനയാണിതെന്നും. ഈ
 തത്വമനുസരിച്ച് ഒരു വഞ്ചനയാകാതിക്കൊണ്ട് വണ്ടി
 പ്രാസവഴക്കിനെ സംബന്ധിച്ച ചരിത്രം അതിന്റെ രചനാ
 തന്ത്രപരതയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയാകട്ടെ ഇവിടെ ചെല്ലി
 ഏകദേശം. പ്രാസത്തെ സംബന്ധിച്ച വാദപ്രതിവാദം, ദാഷാ
 കവിതയിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ള അശാസ്ത്രമായ പരിജ്ഞാ
 നത്തപ്പറ്റി ഇവിടെ എതിർമിത്രമായി; ഇക്കാർത്തിൽ
 ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ടും വരാവുന്ന പുരാതനത്വമാണു്,
 കേരളചാണിനിയുടെ ചരിത്രമെങ്കിലും അപ്പോഴത്തെതിനി
 മേൽ വന്മരോന്നിട്ടുള്ളതെന്നു് എന്തു പ്രാമാണ്യമെന്നും
 സമന്തിക്കാതിരിക്കേണ്ടതു്.

അദ്ധ്യായം 10

താരതമ്യപഠനം

ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും ക്ഷേത്രത്തിൽ കേരളകാളിദാസന്റേയും കേരളപാണിനിയുടേയും ലക്ഷ്യം നേരതന്നയാശിഷ്ഠനവനവരികിലും, ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള അവയുടെ സഞ്ചാരം പരസ്പരം ഭിന്നമല്ലായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടിയായിരുന്നു. ഗദ്യമെന്നോ പദ്യമെന്നോ, കാവ്യമെന്നോ ശാസ്ത്രമെന്നോ, സ്വതന്ത്ര കൃതികളെന്നോ പരിഭാഷകളെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ഈ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വിശദമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മൂന്നു പ്രാമുഖ്യത്തിൽ അതാ തുടർച്ചയിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചന നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആവർകു സൂചനകളെ അപ്രകാരം വിവരിക്കിക്കുന്നതു പ്രകാരണവൃത്തികളു പ്രബോധശുദ്ധമനു വ്യാപരിക്കുന്നു.

ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി കാമർഷപാൽ ആ മണ്ടപേരുടേയും ഭാഷാക്കശലിയലുള്ള വ്യത്യാസം "ഒന്നാമതായി കാമർഷയിൽവരുന്നുത്". അക്കാവർഷൻ ഉപയോഗം കൈശലികൾ സംസ്കൃതഭാഷയും, ഉപയോഗങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ആഗോളഭാഷയും ആണു് മാർഗ്ഗങ്ങൾനംചെയ്യുന്നതെന്ന് സ്വാഭാവികമായി പറയാമെങ്കിലും, അക്കാര്യത്തിൽ ആ ഭാഷകളെമാത്രം ഉപയോഗിക്കുകയെന്നതു ശരിയായ രീതിയാണു് തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ സ്റ്റോളിക്കനപ്പോലെ ഉപയോഗം കാണുന്നതായ ഭാഷാക്കശലി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരുമുള്ളതാണു്, സംസ്കൃതത്തിൽ സമുച്ചയം ലളിതവുമായ രീതിയിൽ കവിതയെഴുതിയ കാളിദാസാദികളും ഉദാഹരിച്ചുണ്ടല്ലോ. എന്നു മാത്രമല്ല,

കാലമുളിപ്പിക്കുകയും പ്രായംതന്നെ സുഖമുപേ-
 യുദ്ധം ചെയ്ത ശേഷം നവംബർ പ്രത്യക്ഷമാ-
 യുദ്ധം ചെയ്ത ശേഷം നവംബർ പ്രത്യക്ഷമാ-
 യുദ്ധം ചെയ്ത ശേഷം നവംബർ പ്രത്യക്ഷമാ-

എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾ അതിന്റെ അടിസ്ഥാന-
 ലെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്.

അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്.

അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്.

അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണ്.

അമാവസ്യയായിരുന്നു. പക്ഷെപ്പോഴും അദ്ദേഹം അതു തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഗദ്യപദ്യരൂപങ്ങളാണു് സംസ്കൃത പരമ്പരയാണു് ഒരു ലക്ഷണമെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ആദ്യവശമെന്നു കാണുന്നതു്. നല്ല മലയാളം ഉപയോഗിക്കുന്നതു് കാഴ്ചക്കാണാവുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പോലും, ധാരാളം സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു് ആ കൃതികളിൽനിന്നു് ഏതു ഉദാഹരണവും വേണമെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയാം. മലയാളത്തിന്റെ നില ഇതിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തെ ഒരു അടിമനിയ്ക്കുന്നതു് മലയാളത്തിന്നു കൂടുതൽ ശ്ലേഷമുള്ളതു് എന്നു കാണു്, അന്നു ചന്ദ്രശേഖരൻ പദ്യങ്ങളെ കടവോളം തരവാ, മുക്കുവർ അദ്ദേഹം ഒരു അടിമനിയ്ക്കു. അദ്ദേഹം ആ ധാരാളമായ പദ്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കുന്ന പദ്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായും, ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതു് ഇവയെല്ലാം പദ്യങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു് ഇവയെല്ലാം ഗണ്യമായ പ്രയോജനം വരുത്തുന്നതിന്നു്. കേരളത്തിൽ വാണിജ്യം കോശിത്തന്നു്. മലയാളത്തിലെ ഉന്നതനാഥരിൽ ആദ്യകളമായ മറ്റൊരു സ്ഥലം പലപ്പോഴും കേരളത്തിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം സംസ്കൃതപദങ്ങളിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നതു് എന്നാൽ ആദ്യം വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലയിലും, പിന്നീടു് അദ്ദേഹം പദ്യങ്ങളും മറ്റും സ്ഥലങ്ങളും നിവേദിച്ചും, സ്ഥലങ്ങളിലായി ഇവയെ കോശിയാണു് കേരളത്തിൽ ഉണ്ടാക്കു്, അപരസംസ്കൃതം കേരളത്തിൽ കൂടുതൽ അദ്ദേഹം സ്ഥലങ്ങളിലായി ലക്ഷിക്കിട്ടു് എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അപര ലക്ഷണമെന്തെന്നു് കേരളത്തിന്റെ അന്ത്യവശമെന്നു് മനസ്സിലാക്കുന്നതു് സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചു.

ഇതിനെല്ലാറ്റിനും പൂജ, ഭക്തിപൂജകൾ രാജ രാജവർണ്ണം ഇക്കാര്യത്തിൽ മാർഗ്ഗമേകമായിരിക്കണമെന്നതോന്നാം. ശബ്ദകാശവ്യവസ്ഥയിലും നോക്കി പലതരം പ്രയോഗിക്കുന്നത് പാപപ്രായം അവതലത്തിൽ കവാശിയിട്ടു എന്നു വലം കമ്പം വികാശപ്രമാണമാണ്; വിശ്വകർമ്മധർമ്മപ്രായം ആ സമിതിക്ക് കവി തിരുക്കുറുപ്പിനെ പലതരം വികാരം നക്ഷത്രമായിരിക്കണം; ശബ്ദകാശവ്യവസ്ഥയെല്ലാം മാത്രം പലതരം ഉപാധങ്ങളിൽ അകലെ തേടിപ്പോകുന്ന ആവശ്യമില്ല. 'അയ്യ' എന്ന പദത്തെ ഒരു എഴുത്തുകാരൻ നോക്കുന്നപക്ഷം അവിട്ടി, പ്രായം എന്നു തുടങ്ങിയ പലതരം കൂടുതൽ കനം കൂട്ടിയതായാകാം 'അയ്യ' എന്ന വാക്കിനുള്ള വകാരം 'നകരപദം, ഒരു ചലനമുള്ള സംബന്ധിച്ചിടത്തെയും, ഒരുപലം ആ പദങ്ങൾക്കു കിട്ടാൻപോകുന്നില്ല. പ്രയോഗ പലതരം കനം പലതരം 'ചന്ദ്രമയി' എന്നത്. ഈ പദം ചേർക്കപ്പെടുന്ന കനം പലതരം പലതരം എഴുതുന്നതും പലതരം പലതരം കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ ഉപാധങ്ങളാൽ നഷ്ടം വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉപാധങ്ങളിൽ 'സാഹചര്യം ഉമാനന്തം - മാത്രമേ നല്ലതായുള്ളൂ' എന്നു പറയുന്നതാണ് എന്നു പലതരം നോക്കുക. 'ചന്ദ്രമയി' എന്ന ശബ്ദപ്രയോഗത്തിൽ മലയാളത്തിൽ വികാരം ഈ പദങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതായും മാത്രമല്ല പലതരം അതിനും മാറ്റിപ്പോക്കുന്നതിനുമായി നിലനിൽക്കും തേടിപ്പിടിച്ചു പരിശോധിച്ചവയെ പലതരം വെളിച്ചത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതും വിശ്വകർമ്മധർമ്മപ്രായം എന്നു വലം. "കവിത വികാരം കവിതമാകുവാൻ ശബ്ദകാശത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സാധ്യമായ സകല പലതരം കാവ്യലോകത്തിൽ പ്രയോഗം അർത്ഥം നിൽക്കുന്നു" ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈവക

കാണത്തോലാണെന്ന് മാത്രമല്ല കലിദാസനെന്നും ഭാഷാവിചാരത്തിൽ ഭിന്നമാണ്. ഈ രീതിയിൽ സഞ്ചരിക്കാനിടയായത്.

സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, പുതിയ നാട്യരീതിയുടെ ഒരു നന്നായ അടങ്കൽ കേരളവർഷം കൃതികളിൽ നമുക്കു കാണാം. വിതരണാനുഭവം, അപരം എന്ന ആശയങ്ങളുടെ അവസാനകാലങ്ങൾ, പല പാപപുസ്തകങ്ങൾ എന്നിവ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്ന ഒരു കേൾവ്, നവീനനാട്യരീതി അതിൽ കൊടുത്തു കാണുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. സംസ്കൃതപദപ്രയോഗം കൊണ്ട് തീർന്ന ഉപതലാധിപ്താവിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. കേരളവർഷം കാലാതീതമായിട്ട് ഇവിടെ പ്രയോഗത്തിലിരുന്നിരുന്ന നാട്യരീതിയായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടാകാം. അദ്ദേഹം അപരനായിട്ട് ആദ്യമായും പുരാതനമുദിച്ചിട്ടുള്ളതായ കാണാൻ കഴിയും. സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ആധിക്യം ഒരു ഭാഷാശാസ്ത്രം നമുക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിയെന്നു. പക്ഷെ, മിക്ക ഭാഷാവിചാരകളിലെയും ആദ്യകാലത്തെ ഗദ്യം സംസ്കൃതപദപ്രയോഗമായിരുന്നു എന്നുള്ള പരമം ആശയം മറ്റൊരു കേരളവർഷം അക്കാലത്തിൽ കുറച്ചുപോയതായിരുന്നു തോന്നുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യരിൽ ആദ്യകാലഗദ്യം—ഇതേപോലെ മറ്റൊരുപാശ്ചാത്യർ മുതലായവരുടേത്—കേരളകാലത്തെ അതിന്റെ ഗദ്യോപാധിയെന്ന സംസ്കൃതപദമായിരുന്നു. എന്നു വരികിലും, നവീനനാട്യരീതിയുടെ പ്രാരംഭപ്രയത്നം കൽ എന്ന നിവൃത്തിയ്ക്ക് അപ്പോഴായിട്ട് ആ ഭാഷയുടെ സാഹിത്യപരിവർത്തനം ഉണ്ടാകുമെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ സമയം കാണാൻ സാഹിത്യപരിവർത്തനം കേരളവർഷം കല്പിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നതു്. അക്കാലം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ പ്രയത്നങ്ങൾ കാലാനുസൃതമായി ഒന്നിച്ച് തുടർച്ചയായും, വളരെ വേഗത്തിൽ വേണ്ടപോലെ

പ്രകാശമിടുകയും ചെയ്തു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഭാഷയും വരുകയാണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചത്. സാമന്തങ്ങളായി പലപ്പോഴും കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. മലയാളത്തിന്റെ ഗദ്യരീതി ഇന്ത്യയിലെ നിലയിൽ പലി തരം സാമന്തങ്ങളായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർക്കു കൂടുതൽ മേലിൽ. എന്നു പറയുന്നതുപോലെ. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയാണ്. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഷയും ഉണ്ടെന്നു നിസ്തർക്കമെത്ര.

കേരളവർഗ്ഗം. വലിയപ്പോഴായിത്തീർന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലും ആ ഭാഷയിലെ സാമന്തങ്ങളായി നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവരികിലും, സംസ്കൃതഭാഷയും ആ ഭാഷയിലെ സാമന്തങ്ങളായി. അദ്ദേഹത്തിൽ കൂടുതൽ സാമന്തങ്ങളായി. ചിലപ്പോഴായിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്നുള്ള അക്ഷരസമ്പ്രദായം സാമന്തം പഴയ സംഭരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു സാമന്തത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഈ സംസ്കൃതപ്രതിപത്തിയെ. സാമന്തങ്ങളും തലമുറകളും ആ പഴയതെത്ര കൂടുതൽ. എല്ലാ കൂടിക്കൂടിയും സംഭരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പാലാക്കുകയും വ്യക്തമായി പരിചയപ്പെടണം. "സാമന്തം ലിഖിതത്തിൽ. എല്ലാപ്പോഴായിരിക്കണം, ഭാഷാഭാഷ തെളിയിക്കുകയാണു് പലപ്പോഴും. ഒരു പക്ഷെ വാങ്ങ. എല്ലാപ്പോഴായി. കേരളവർഗ്ഗം മധ്യമനേരം മെച്ചപ്പെടുന്നതായിയും, ഭാഷാഭാഷ സാമന്തം അന്തരം മേലാൽ വാങ്ങിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേലും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. കൂടിക്കൂടിയും എല്ലാപ്പോഴും വിശദമാക്കുന്നതായും മെച്ചപ്പെടുന്നതായി. വികാരം അതിനു മേലാൽ. ഭാഷാ ചലനവും, ഭാഷാ പ്രതിനിധിയും സാമന്തങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന മേലാൽ, നല്ലതും. മധ്യം മേലാൽ. എല്ലാപ്പോഴും നിറഞ്ഞാണ്; നിറഞ്ഞുകൂടി നടക്കുകയാണ്. വ്യക്ത

നത്തിന്റെ ധർമ്മകർമ്മ, നാം അതിലേയ്ക്കു് ഒരു കരളവെളുക്കണമു്, മലയവിലാസത്തിലെത്തിയപ്പോൾ" എന്നു ഖി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു പറയുന്നതിൽ പരമാർത്ഥമില്ലാതില്ല. ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ ഈ മഹാകവികളുടെ അന്നു ഗാമിതദ്വൈകളാണ് കാല്പനികപ്രസ്ഥാനത്തെ വ്യക്തവും വിവിത്രവുമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും വിശാലവും സമീപവുമായ അടിസ്ഥാനവും വെളിപ്പെടുത്തിയും, അതിന് അവിടെ പ്രേരകമാധിത്വം നേടിയവിയും, കാഴ്ചപ്പെടുത്തിയ സാങ്കേതികപ്രസ്ഥാനപ്രശ്നാതിൽ പെടുന്നത് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വിശിഷ്ടത" മലയവിലാസമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. 'ഒരു കാൽ വെട്ടു്'—'ഒരു സ്പെഷൽ' എന്നുമാത്രമേ മി: ശങ്കരക്കുറുപ്പു പറയുന്നുള്ളൂ എന്നതു് പ്രത്യേകം പ്രശ്നമാണ്. എന്നാൽ മ. ഉപാധിജനയന്മാർ മദ്ധ്യിൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിലുള്ള അന്തരത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഈ 'സ്പെഷൽ' പോലും നമുക്ക് അവഗണിക്കാവുന്നതല്ല. രാജഭരണം സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാകാവ്യങ്ങളിലും ഈ യഥാസ്ഥിതികതയും ഉൽപത്തിസ്തുതയും തെളിഞ്ഞുകാണാം.

ഭാവരൂപങ്ങളുടെ കാർഷ്വത്തിലും, മാതൃലോകിനേയന്മാർ അതിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. അവനയുടെ നിരർത്ഥകത മോ അവത്തിന്റെ അപ്രത്യക്ഷതാ ഭരതവർഷയുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ അധികമായി കാണുന്നില്ല. ആശയകേന്ദ്രനവൈശ്വര്യവും രൂപാധിഭാവോദ്യമുമാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയത്. ഈ മനഃസ്ഥിതിയുടെ സന്താനമെന്തെല്ലാം അധിനിവേശത്തിന് അപ്രാസനീകമെന്നും. ഏതാദ്യശേഷം രൂപാധിഭാവത്തിന് അധിനിവേശം അവത്തെ വിട്ടുതരിച്ചതിന്മേലും കേരളവർഷ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. ഏതു കഠിനമായ പക്ഷേജമേ പ്രാസത്തിനവേണ്ടി സ്ഥാനംമെടുത്തു് അദ്ദേഹം ഉടിച്ചിരുന്നു. ശബ്ദനിഷ്ഠ

മായ രൂപസൗഭാഗ്യമെന്നപോലെ, അത്മനിഷ്ഠമായ രൂപ സൗഭാഗ്യവും അദ്വൈതത്തിന് അന്തസ്സം പ്രിയമായിരുന്നു. പല അത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും അദ്വൈതം പ്രശസ്തമായിട്ടുണ്ട്. അത്മശക്തിമൂലകങ്ങളും ശബ്ദശാസ്ത്രമൂലകങ്ങളുമായ ധ്വനികളും ദ്രുതചരകാലി ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും ഇഷ്ടപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് അദ്വൈതത്തിന് യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുതലിട്ടു നൂറുതാൽ, പുറമോടുകൊണ്ട് കവിതയെ എത്രമാത്രം ഭംഗിപ്പെടുത്താമോ, അത്രത്തോളം ഭംഗിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ കേരളവർഗ്ഗ അന്തസ്സം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. “കലാശങ്കരത്തിൽ വികാരമാവനകളുടെ നായില്ലാത്ത പതിനുകൾ വാഴ്വതെച്ച്”, അവയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ജീവനില്ലാത്ത മുള്ളുകളെ ലാളിച്ച്, ആറ്റവും കൊല്ലുടക്കുവാനുള്ള സംരക്ഷണമായിട്ടാണ് ഒരു സഹൃദയൻ ഇതിനെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. കേരളപാണിനിക്ക് ഈ രീതി അത്ര ഹിതമായിരുന്നില്ല. “രീതിയല്ല രസമാണ്”, കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവ്. കവിതയുടെ ജീവൻ ഭാവനാത്മകസത്യമാണ്. ധ്വനയാത്മകമായ പ്രതിപാദനമാണ് ആദരണീയം” എന്നൊക്കെയായിരുന്നു അദ്വൈതത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. രൂപസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ പേരിൽ പരിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്റെ വാഹിയിലാത്രം ഉണ്ടാകുക എന്നത് അഭിലാഷമല്ലെങ്കിലും, വൃത്താനുപ്രാസാദികളിലും ആ സൗഭാഗ്യം കാണാൻ കഴിയുണ്ടെന്നാണെന്നും ആ ഭാഷാമിമാനി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇത്രത്തോളംകൊണ്ട് എല്ലാം അവസാനിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അക്ഷേപ്തമായിരുന്നു. പക്ഷേ അങ്ങനെയല്ല സംഭവിച്ചത്. കലയുടെ അന്തരമായ ഭാവങ്ങളേതൊക്കെ കാവ്യത്തെ ആത്മാനുഭൂതിയുടെ ഉത്തമപീഠത്വത്ത് ആരോഹണമെടുക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട രാജരാജവർഗ്ഗ പ്രാസവിചയകമായ സമരത്തിൽ തന്മയീഭവിച്ചവനല്ലോ, പരിതീയാക്ഷരപ്രാസം കൂടാതെതന്നെ പദ്യത്തിന് രൂപഭംഗി സ്വയംഭിക്കാമെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ

വെമ്പൽകൊണ്ടു. ഇതിന്റെ ഹിംസ പലപ്പോഴും ആശാസ്യ
മായിരുന്നില്ല.

ചെന്തപ്പാലികൾ ചിട്ടുചാർന്നുവെ.
 മൂന്നു ചെന്തപ്പാലികൾ വേർ
 നീണ്ടിപ്പോന്നു നാലാലായിരുന്നു
 ചെന്തപ്പാലികൾക്കുള്ളിൽ
 ചെന്തപ്പാലികൾക്കുള്ളിൽ
 ചെന്തപ്പാലികൾക്കുള്ളിൽ
 ചെന്തപ്പാലികൾക്കുള്ളിൽ
 ചെന്തപ്പാലികൾക്കുള്ളിൽ

എന്ന മേലുപദേശിച്ചതന്നെ നോക്കുക. “പ്രതിയാ
 ക്ഷരപ്രാസം പരിത്യജിച്ചാലും ശബ്ദംഗി നേടാക്കുന്നു
 തെളിയിക്കുവാനുള്ള ഉൽക്കടോത്സാഹത്തിൽ, വിവരം
 കൽ, അനുഭവവും വികാരമധുരമായ കാളിദാസകാവ്യം
 നൽകിയതെന്ന് എന്തെന്ന വിവരമില്ലാത്തതായിരിക്കുന്നു!” ഈ
 വിവരം ഉണ്ടാക്കുകയായിരിക്കാം ചെന്തപ്പാലികൾക്കുള്ളിൽ
 വെച്ചത്. വലിയകോയ അന്ത്യരാജൻ ശബ്ദംഗി
 യാനമായ മന്നിപ്രവാളക്കുഴലി മലയാളിപ്രവാള കൃഷ്ണ
 യിത്തന്നാക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായിട്ട്
 പ്രകടമായിരുന്ന ഗാനാത്മകത ഏകദേശംകൂടുതൽ
 അപമാനിക്കാൻ പറ്റാത്തതായിരുന്നു.

സംഗീതസാഹിത്യത്തിൽ കളിയാടി ലീല-
 സംഗീതം ഉപയോഗിച്ചു, കാനംകൂടാത്ത;
 സംഗീതത്തിൽ പരമം നവപ്രമാണം-
 സംഗീതസംഗീതം മധുരം ലീല-

എന്നു തുടങ്ങിയ പദ്യങ്ങളുടെ ആചാര്യവ്യക്തി അന്യാ
 ദൃശ്യമെന്നു ആരാണു സമ്മതിക്കത്തക്കത്? “ദാവഗീതക
 ല്ലെ പ്രാണവായുവായ വികാരസമ്പത്തിന്റെ വിരള
 ത കറകളാണു മൂലം ഈ ഗാനാത്മകത അത്യന്തം

സഹായകമായിരിക്കുന്നു.” രാജരാജവർമ്മയുടെ കൃതികളിൽ ശബ്ദകൃതമായ രൂപഭംഗി മാത്രമല്ല, ഈ ഗാനാത്മകതയും തീരെ കാണുന്നില്ല. “ഫല്ലാബ്ജന്തിന മൗതന്യം കുറ വോ പായൽ പതിനാതിടിലും” എന്നു തുടങ്ങുന്ന കേരളവർമ്മയുടെ തത്ത്വിയും, “കരിമ്പമ്പിപ്പാട്ടും കമലമലരൽ കാന്തികരമാം” എന്നാരംഭിക്കുന്ന രാജരാജവർമ്മയുടെ തത്ത്വിയും മനസ്സിലാക്കി വെച്ചുവായിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ അന്തരം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. “സരസിജമനവിശം ശൈവദനാപി മൗം” എന്നിത്യാദി മൂലപട്ടത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ശബ്ദാസൂചനയും ലയവും, അത് പ്രയോജനത്തിൽ അശക്തമായ വായനക്കാർക്കുപോലും ആകർഷിച്ചു എന്നുവന്നേക്കാം. എന്നാൽ, ചുരുക്കപ്പദാസം വേണ്ടതില്ലാത്ത ഉള്ള “കരിമ്പമ്പിപ്പാട്ടും”കളെ സഹായകമായി ഉള്ളിൽ കടക്കാൻ പ്രയാശപ്പെട്ടു നിൽക്കുകയുണ്ടു്. “ഫല്ലാബ്ജന്തിന മൗതന്യം”യോ, അത് പ്രയോജനപരമായവയെക്കാൾ ഗാനാത്മകതയെക്കാലും ശബ്ദാസൂചനയെക്കാലും എളുപ്പത്തിൽ ശ്രോതാക്കളെ വശീകരിക്കും.

ഇതി ഒരു വ്യത്യാസം പറയാനുള്ളത് കേരളവർമ്മ ഒരു പണ്ഡിതകവിയും രാജരാജവർമ്മ ഒരു പണ്ഡിത നിരൂപകനും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അക്കാലത്ത് മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നത് കവിതയും രാജകുമാരിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നത് നിരൂപകത്വമാണെന്നത്. കേരളവർമ്മ ഒരു മോഹം മറന്നതല്ല ഒരു ചെറുപ്പൻ നിലയിലാണ്. എന്നാൽ രാജരാജവർമ്മ മാനിക്കപ്പെടുന്നത് പ്രായം നേർന്ന ഒരു നിരൂപകനായിട്ടാണ്. രാജരാജവർമ്മയുടെ കൃതികളിൽ മാത്രമല്ല, പ്രോത്സാഹനത്താൽ എഴുതിയുള്ള അവതരികളിലും ഈ വ്യത്യാസം കാണാൻ സാധിക്കും. സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷുമാണ് ഈ വിഷയത്തിലും അവരെ ഭിന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി നയിച്ചത്. സംസ്കൃതത്തിൽ നിരൂപ

ഞാൻ തീരെ ഇല്ലെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ, പാറാകൃഷ്ടന്റെ കാര്യത്തിലാണ് സംസ്കൃതാലങ്കാരികൾക്കു ഏറ്റവും വലിയ പരിഭവം. ആ കൃഷ്ടന്റെ പക്ഷം പോലും കാവ്യത്തിന്റെ സമഗ്രരൂപത്തിൽ പതിഞ്ഞിട്ടു. മറ്റൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ സംസ്കൃതാലങ്കാരികൾക്കു മറ്റൊരു വിധമാണ് കൃഷ്ട പതിച്ചത്; അല്ലാതെ കടിക്കുമല്ല. ഇതിന്റെ ഫലമായി സംസ്കൃതത്തിൽ പാത്രനിരൂപണം എന്ന ഒരു രീതിയെന്ന ഇല്ലാത്തപോയി. നാമികാ നായകന്മാർ ഇന്നിന്നത്തരത്തിലായിരിക്കണം എന്നു വിധിച്ചു കൊണ്ടുവന്നുവരികയാണിത്. ഉത്തമകവികൾ വ്യക്തിത്വത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അനന്യയാപ്തിയും വാചകവും ശാർവാഗ്രവശാലതയും വേദം സൃഷ്ടിച്ചു കളിയാസൽതന്നെ ഇതിന് ഉത്തമദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുണ്ടാകട്ടെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിത്വം ഏതേതെങ്ങനെയായിട്ടു നിറയുകയുണ്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ സാധ്യമായ ഒരു വിധം വ്യക്തിത്വത്തിലെ നിരൂപണഗുണങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ നില ഇതല്ലല്ലോ അവിശ്വാസികൾക്ക് ആ സാഹിത്യത്തിലെ നിരൂപണഗുണങ്ങളിൽ അപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം മാത്രമേ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. പാത്രനിരൂപണമാണ് അവയിലെ പ്രധാനമായ അംശം. സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും കാണുന്ന ഈ വ്യത്യാസമെന്നുവേണം കേരളവർഷവും രാജകാലവും വേദം നിരൂപണങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. അലങ്കാരത്തിനുള്ള നൂതനകഥാ പാറാകൃഷ്ടന്റെ ഭാഷകളോ മറ്റോ അമ്മാവൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ വരികയുണ്ടു. മറ്റു അവതരിപ്പിക്കുകയും പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അതു നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേൽകനകന്റെ, കാവ്യത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്ന് ആത്മാവിൽ വല്ല മാലിന്യവും പററിപ്പോയിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധി

ക്കരായിരുന്നു പതിവ്. കാന്താരതാരകത്തിലെ പാത്രനിരൂപണവും മറും ഇതിന് ഉത്തരോദാഹരണമാകുന്നു. അദ്ദേഹമെഴുതിട്ടുള്ള അവതാരികകളുടെ പോക്കും മിക്കവാറും ഇദ്ദേഹത്തിൽ കൂടിയാണ്. സംസ്കൃതത്തിലില്ലാത്ത ഈ പാത്രനിരൂപണരീതി അദ്ദേഹത്തിന് കിട്ടിയത് ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നാണെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണല്ലോ.

അവതാരികകളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം കൂടി ഓർമ്മയിൽ വരണം. സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന രാഷ്ട്രപാദയും ഉദ്ദേശമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയെന്നു. എങ്കിലും, അക്കാലത്തിലും കാന്താരമായിരുന്നു ഒരു വെറിയു വ്യത്യാസം. അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഉദ്ദേശം പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടായിരുന്നു; ദോഷപ്രഖ്യാപനം, ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതമായ ഫലം ചെയ്യുകയോ എന്നു സംശയിച്ച അദ്ദേഹം അക്കാലത്തിൽ കണ്ടുതന്നു കടം തുണയ്ക്കുകയും വ്യാഖ്യാനത്തിലൂടെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ചെയ്തത്. മരുമകൻ നാഷാലൂത്തിൽ അത്രയ്ക്കു ശോധനായിരുന്നപ്പോൾ വ്യാഖ്യാനിക്കണമെന്നു ദോഷമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ, അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒട്ടും വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ നിരൂപണധർമ്മം സ്വന്തം കൃതികളുടെനേരെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുപോലും ആ ഭാഷാഭിമാനി മടിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് “ഇന്ദുചന്ദ്ര വാരികലയാണു വടക്കുകിഴക്കിൽ” എന്ന തുടങ്ങുന്ന കാരാധാരവൃത്തിലെ പ്രമുഖപദ്യത്തിന്റെ മൂന്നുതരം തലുക്കുകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഒരു അഭിപ്രായത്തെ തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

വരന്മൂലവും സന്ധ്യത്തികവുമായ സഹായംകൊണ്ടു തനിക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്ന അസാധാരണമായ സ്വാധീനശക്തികൊണ്ടും പലരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും, നിർമ്മാണാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സ്വയം ഏർപ്പെട്ടും സാഹിത്യ

സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് കേരള വാഴ വളരെ പ്രമുഖമാണ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രഭം ഉദ്ദേശ്യത്തിനും ആത്മാർത്ഥതയും തിടങ്ങേതായതിനാൽ ഒട്ടകക്കാരും ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്യർത്ഥമായ നാടകപ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി ആവിർഭവിച്ചത് കേരളവാഴയുടെ ശാങ്കരമുഖപരിഭാഷയോടുകൂടിയാണല്ലോ. സന്ദേശകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു മിന്നമല്ല. 'മണ്ണനീലിസന്ദേശം' അതിനുമുമ്പുതന്നെ മലയാളീകൃതമായിരുന്നു എന്നുവരികിലും, കേരള കാളിദാസൻ മയൂരസന്ദേശം നിർമ്മിക്കുന്ന കാലത്തു് ആ പ്രാചീനകൃതി പൂർണ്ണകാര്യംകാണാതെ എന്തോ ഗ്രന്ഥപുരയിൽ വിട്ടുപോയതായിരുന്നു. ഇതുപോലെ, ജീവചരിത്രം, മഹാത്മാവ് എന്നിവയുടെയും അനേകം പത്തൻപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചതും വലിയകായിത്തന്മാർക്കുണ്ടെന്നുമാണ്. അവയിൽ പലതും ചിലപ്പോൾ ഈ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതും ശാഖാപരമായി വ്യത്യസ്തമായും ചെല്ലിത്തന്നിട്ടുള്ളതു ശരിക്കും. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ചു്താക്കേരളവാഴ അക്കാലത്തിൽ ചെല്ലു പ്രശസ്തനായിരുന്ന അനാർദ്ധത ഒട്ടം കറയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ സാമ്രാജൻ വർദ്ധിക്കുന്നതിന് സഹായം അന്യാധീനമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ അതിരായിട്ടു് വേണ്ട രക്ഷാവിധിസംഹാരം ചെയ്തു് ഒട്ടമായി സൂക്ഷിക്കുന്ന ലോലിയാണു് മരുമകൻ നിർമ്മിച്ചതു്. മരുമകൻ പരമേശ്വരനായ സന്ദേശകാവ്യകാരനായിരുന്നു, വിപുലനും എന്തിനോലികൾ മാതൃഭാഷ സന്ദേശനും, സന്ദേശനും പുതിയ കൃത്യങ്ങൾ ഗാഢീഭാവനം നിർമ്മിച്ചു എന്നു ചിലർക്കു.

അതിനുമുമ്പു കേരളത്തിലും പരസ്പരമിന്നായ സന്ദേശം തന്നെപോലെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ശബ്ദഭാഗി കേരള ആശയവിശദീകരണത്തിനും വേണ്ടി മൂലത്തിലില്ലാത്ത

അംശങ്ങൾ തർക്കിതയിൽ കൂട്ടിച്ചേർന്നതിൽ അമ്മാവൻ മടിച്ചിരുന്നില്ല. “മാനാകൊമ്പുവളം” എന്ന തൂക്കാന പട്ടത്തിലെ “നാഗരികാംഗനാരാധികൻ” വലിയകോതി അമ്പുരാന്റെ സ്രഷ്ടിയാണ്. മൂലത്തിലുള്ള ആശയം തർക്കിതയിൽ വിട്ടുകുഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനും പ്രമാണങ്ങളുണ്ട്. ‘പാതം ന പ്രഗമം വ്യവസ്ഥിതം’ എന്ന ശാകന്തളം നാലാമതതിലെ സമ്പ്രസിദ്ധശ്ലോകം തർക്കമെഴുപ്പാർ “നാമതേ പ്രിയമണ്ഡനാപി ഭവന്തം സ്നേഹേന യം പല്ല വം” എന്ന പീതീയപാദത്തിലെ ‘പ്രിയമണ്ഡനാപി’ എന്ന അർത്ഥമുള്ള ശകന്തളവിശേഷണം വിട്ടുകുഞ്ഞിട്ടുള്ളതോക്കുക. * “പല്ലവം നാമതേ” എന്നതിൽ “പല്ലവം തൊടുവതിപ്പ” എന്ന തർക്കിതമെഴുപ്പാർപ്പോടെ നാലാം കാഴ്ചയും അദ്ദേഹം വിശ്വരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. കവി ശബ്ദശൈലിയോടും സംഗീതസൂചനയിലും സമാധാനശക്തിയ്ക്കും വിശ്വയനായിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് വന്ന വൈഷ്യം കേൾപ്പേ ഇതെല്ലാം എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പരിഭാഷകൻ ഇത്തരത്തിലുള്ള സമാന്തര്യം ഉപയോഗിക്കുന്നത് മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ നേരെ കാണിക്കുന്ന അസീതിയെന്നൊക്കെ പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു മരുമകൻ. മൂലത്തിലെ ആശയം മലയാളികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ട ചുരുക്ക മാത്രമേ പരിഭാഷകനുള്ളൂ എന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാകന്തളതർക്കിതയിൽ ‘നാഗരികാംഗനാരാധികൻ’ കാണുന്നില്ല. ‘പ്രിയമണ്ഡനാപി’ എന്ന പദം, ‘തമ്പം തൊതുക്കുകിലും’ എന്നും അപൂർണ്ണമായിട്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹം തർക്കിതമെഴുതിരിക്കുന്നു. “പല്ലവം തൊടുകയിപ്പ” എന്നല്ല, “പൊട്ടിച്ചിക പല്ലവം” എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഭാഷ. ഭാഷാശൈലിയോടും ഇണക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും മലയാളികൾക്ക് എളു

* പല്ലവം തൊടുവതിപ്പ നിങ്ങളിലെപ്പിള്ളി, പ്രിയതമക സിന്ധു

പ്പം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും 'ഗാനഭാണ്ഡ'ത്തെ 'ആദ്യവൃദ്ധഭവ'യാക്കാനും മനസ്സാക്കിയവരെയും മകിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ആശയം ചോദ്യപോകുന്നതോ പ്രതിബിംബമെന്നതോ അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമല്ലായെന്നു. പരസംഭവം, ദുരന്തം, ദുഷ്ടതയും എന്നും മനസ്സാക്കിയ പരസംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി കേൾപ്പോലാണിതിൽ വലിയ മതിപ്പെടുന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ, 'മോലപ്പട്ട' സൂചിപ്പിക്കുന്ന സദാശിവതത്തിലല്ലാതെ, 'ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിത'ത്തിൽ തർക്കമെഴുതിനെപ്പറ്റി സമുദയവായുടെ ഇടയിൽ ഒന്നാടിപ്പായമില്ലാതില്ല.

അപ്രധാനമായ ഒരുതരം മാത്രമേ അവസാനമായി പറയാനുള്ളൂ. മലയാളഭാഷ 'സംസ്കൃതവികാസ'ത്തിൽ യാണെന്നു മനസ്സാക്കിയവരെക്കൂടാ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി പലതായിരുന്നു കേൾപ്പോലായുടെ പ്രവൃത്തി. നാമക ആമാതാവ് 'ആത്മഭവ' അർത്ഥമെഴുതാനും, 'സൂത്രസൂത്ര' യാണെന്നും 'കേൾപ്പിക്കുന്നതും' രാജരാജവർഗ്ഗം 'മെഴുതും'. സൂക്ഷ്മമായി താരതമ്യമെഴുതാനും 'മേൽവിവര'മെഴുതാനും ലെഖന പരമ്പരയിനങ്ങളാക്കി കാണുന്നതിനായി, സാഹിത്യപ്രണയകൃതികളും 'അക്ഷരമാന'മെഴുതാനും 'അക്ഷര'ഭാവമെഴുതാനും പലതായ ഉദ്ദേശം കേൾക്കുന്നതായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് 'കേൾപ്പോ' വിനോദമെഴുതുന്നതായി.

I

വിദ്യാഭ്യാസവിഭാഗത്തിൽ ഈ അടുത്തകാലംവരെ സജ്ജതയിലായിരുന്ന ഈയിടെ പ്രധാനനും കളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. മലയാളം “ചരിക്ഷണം ഒരു ഭാഷ”യായി ആരും വക്കവെച്ചിരുന്നില്ല. പാടില്ല എന്നതിലേ് സജ്ജതം ചരിക്ഷ എന്നായിരുന്നു സാധാരണയായ്ചെയ്തും കേട്ടിരുന്ന അർത്ഥം. സജ്ജതകൃതികളെ മലയാളപുസ്തകങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നവരും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഫലിതരസികനായ ശാസ്ത്രീ ശർമ്മയ്ക്ക് ഈവിധം പരമമുപദേശനായ്—

[illegible]

നു വായിക്കുന്നതുതന്നെ കാവ്യ വ്യാകരണവും ജീവികളെ പറ്റിയവയും. ഇതാണത്രെ മേന്മയുള്ള കവിതയിൽ സർവ്വകലാശാലക്കാർ ഇരുപത്തഞ്ചു കെട്ടുപാട് ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു നാലുതണിയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം. എ. വരികളെയും മേലയാളത്തിൽ മേലയക്കട്ട് ഇത് ഒരു ആശയമാണെന്നു വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്."

അന്നത്തെ നടപടി അതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് കേസരി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അന്നു സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം ഇന്നതാണെന്നും തുടർച്ചയായ് തെളിയുന്നതല്ലല്ലോ. അടുത്തകാലത്തെ സ്ഥിതി ഇതായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്നു മുൻപിലുണ്ടെന്ത നില എന്നായിരിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. അന്ന് ഓരോ പ്രകൃത്യാലോചനയും കൃതികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായി പ്രത്യേകം ശുഭനാമധാരം നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. ചില രാജകുടുംബങ്ങൾ പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു പരമ്പരയായ പേരു പെറ്റവരായിട്ടുള്ളവർക്കുണ്ടെന്നു എന്നു പറയുകയും അവരിൽ ചിലരു വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ പാലത്തെ ശുഭകൃഷ്ണന്റെ സ്മരണയോടുകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. കോട്കുന്ന് രാജകുടുംബത്തിന്റെ കഥ പൂർണ്ണമാണെന്ന്. സമ്പ്രദായം അപ്പോഴത്തെ അതിന്റെ മറുപടി കവി പല തത്വരസങ്ങളും ഈ അടുത്തകാലംവരെ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കവികളുടേയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും നിലയിൽ പേരുമകട്ടെ കേരളത്താലുള്ളവരുടെ സമയവും പറയുന്നതല്ല.

സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വിചിത്രതകൾക്കുപോലുമുള്ള കേരളീയർ പേരു കേട്ടിട്ടുള്ളത്. ആ വിചിത്രത മറയ്ക്കുവാൻ പ്രയത്നമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതിന്നു വിഷയത്തിലും അവർ പ്രസಿದ്ധരാണ്. സമ്പ്രദായം സാഹിത്യഭണ്ഡംഗങ്ങളെ പോയിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും കേരളീയർ ഗണ്യമായ ശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സന്ദേശമായിരുന്ന പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പലരും അന്നുവധി ശാസ്ത്ര

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് യുക്തം. നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ പ്രകൃത്യാസൂത്രവും, വാസുദേവകവിവരചിതരായ വാസുദേവവർമ്മയും, മഹേഷകേശ്വരനെഴുതിയ ധാതുകാവ്യവും സൂത്രസിദ്ധമായ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. ഔവിഷ്ഠത്തെ രണ്ടുകൃതികളിൽ ശാസ്ത്രവിഷയം കാവ്യരൂപത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യത്യാസമുള്ളു.

കവികളുടെ കഥ പറഞ്ഞുകേൾക്കുവാൻ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. നാരായണീയം വിശിഷ്ടകൃതികളുടെ കർത്താവായ മേൽപ്പുള്ളർ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട്, യുധിഷ്ഠിരവിഷ്ണുകന്യാവായ ശങ്കരകവി, ബ്രഹ്മസാരശങ്കരനവായ ലക്ഷ്മിദാസൻ, പല നാടകങ്ങളും കാവ്യങ്ങളുമെഴുതിയ രാമചാണിരയൻ, പുണ്യഭാരതചമ്പുനിർമ്മാതാവായ മാനവേദാചാര്യ, രാമചരിത മഹാകാവ്യം തുടങ്ങിയ അനേകം കൃതികൾ നിർമ്മിച്ച കൊടുങ്ങല്ലൂർ വില്വാൻ ഇളയത്ത് നമ്പ്യാൻ, സുബ്രഹ്മണ്യമയി കാവ്യനിർമ്മാതാവായ ഇലപ്പള്ളർ രാമസാമിശാസ്ത്രികൾ. ആലപ്പുഴ ധാരണി മുതലായ നാടകങ്ങളെഴുതുന്ന ശക്തിദ്രകവി, എന്നു തുടങ്ങി നേടപറഞ്ഞവർ വാഗ്ദാനിക്കുവാൻ എത്രയോ കവികളായി വന്നു. ഈ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാവ്യനിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ അവർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള അനശ്വരശസ്ത്രം, സംസ്കൃതഭാഷാസാഹിത്യം ഉള്ളിടത്തോളം കാലം നിലനില്ക്കുന്നതാണ്. അതായത്, അതെക്കുഴപ്പമുണ്ടാകാതിട്ട്? ഭാരതകൃതികളെന്നപോലെ ഈ ലോകമെഴുതുന്ന സൂത്രസിദ്ധങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെന്ന ഒരു കേരളീയകവിയുടെ പ്രലിഖിതം നിന്നു പഴയ പ്രയത്നമെന്നുവന്നാൽ, സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് കേരളീയർ ചെയ്തിട്ടുള്ള അഭിനന്ദനീയമായ സഭ്യവസായത്തെ സ്ഥാപിക്കാൻ അതിലധികം എന്തൊരു തെളിവാണ് വേണ്ടത്?

നമ്മുടെ ചരിത്രനാമകരണങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിൽ പറ്റിയതും കലാപികളെ ചൊറ്റാത്തപക്ഷം പിൽത്തന്നെ ഭാഷാപണ്ഡിതകളാകട്ടെ.

II

കേരളകാലികാലൻ ചൊല്ലുന്നതിൽത്തന്നെ നല്ലതൊന്നായി കവിത എഴുതിയതായിത്തന്നെ വന്നു ചർച്ച പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. തിരുവനന്തപുരത്തു താമസം തുടങ്ങിയതിനാലാണു് ആ കവിതാസാരം പ്രമാണ പുസ്തകത്തിലെ പ്രാദിപ്തം. ഗുരുനാഥനായ മാതൃഭാഷൻ പ്രാണവും പ്രോത്സാഹനവും നിരന്തരം ഉണ്ടായിരിക്കാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, ആശിർവാദത്തിനാൽ മഹാരാജാവും കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാണു് വേങ്ങപോലെ പ്രേഷണമിട്ടിട്ടിരുന്ന കവിതാപരീക്ഷകൾ നടത്തിയും അതിന്നു യോഗ്യരായ സജ്ജനന്മാർ കൊടുത്തു് ഈ മഹാരാജാവിന്നു് നമ്മുടെ ചരിത്രനാമകളെ കവിതാനിർമ്മാണത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ കാലക്രമത്തിൽ കേരളവർമ്മ സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു ചെറുനാമകവിന്ദാധിപതിന്നു സ്തോത്രങ്ങൾ മതൽ മഹാകാവ്യങ്ങൾവരെ പാലതരത്തിലുള്ള അനേകം കൃതികൾ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതപാലത്തിലെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. 1. വിശ്വകവിതരം മഹാകാവ്യം, 2. കാവ്യവധുമാല, 3. കന്യാപാണ്ഡുസഹസ്രം, 4. വടമ്പുനാമശതകം, 5. മഹാഭാരതശതകം, 6. വ്യാസപാലശതകം, 7. ഇലമാലശതകം, 8. അമൃതമരണം, 9. നക്ഷത്രമാല, 10. ശ്രദ്ധാമഹാഭീഷണ, 11. തിരുനാൾപ്രചരണം, 12. വിദ്യാനിധാശിതം, 13. സമാധിസംഗ്രഹം, 14. ശങ്കരദേവശ്വരൂപാനം, 15. പ്രതിയാസപുഷ്പാഞ്ചനം, 16. പാലകകൃതികൾ, ഇതും കൃതികളാണു് വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ വകയായി ഇതവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. ഇവയിൽ ചിലതു് അമൃ

വിശാഖത്തിരുനാൾ മഹാജ്ഞാപന നടത്തിയ ഒരു ശുഭാഭിഷേകത്തെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് "ശുഭാഭിഷേകം." ഇതു പഴയ പദകൾക്കായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

നന്ദന കിന്റായചന്ദ്രികയാ സദാ
 രാജീവരാജാ മന്ദുലാചന്ദ്രികയാ
 രാജാ വിനയമു ചിദ്രാജി സമുദായം
 രാജീവിയാമഹാജ്ഞാപനം വിശാഖം.

എന്നിങ്ങനെയുള്ള നൂറു ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിലുൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ ശതകം അഴകുള്ള പത്മനാഭക്കുറുപ്പിന്റെ പ്രതിഭയെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ശുഭാഭിഷേകം ഒരു ഭാഷാപദം. ശുഭാഭിഷേകപ്രധാനമായ ഒരു പ്രപഞ്ചലോകത്തിനാണ് ഭാഷാഭാഷ പദമെന്നത്. "ശുഭാഭിഷേകം എന്ന പദം മറ്റൊരു പദം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. "എന്നു പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്നതിനാൽ ഈ ഭാഷാ കവിതയെ പൊതുവായിട്ടാണ് നിർവ്വചിക്കാം.

പ്രാകൃതകൃതികളായ പഴയ പണ്ഡിത
 പണ്ഡിതർ രാജാജ്ഞാപനം
 കാലകാലംകൊണ്ടു പഴയ പണ്ഡിത
 പ്രാണിനാ ജീവനാ
 ജാതാപ്രാപ്തം മരണം വിപര്യയ വിജയി
 നന്ദനരാജാ മഹാജ്ഞാപനം
 രാജീവരാജാജ്ഞാപനം മഹാജ്ഞാപനം
 രാജീവരാജാജ്ഞാപനം

ഇതു ആ ഭാഷാഭാഷയെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ പഴയ പണ്ഡിതർ നൂറു ശ്ലോകങ്ങൾ പഴയ പണ്ഡിതർ പ്രാണിനാ ജീവനാ മരണം വിപര്യയ വിജയി നന്ദനരാജാ മഹാജ്ഞാപനം രാജീവരാജാജ്ഞാപനം മഹാജ്ഞാപനം രാജീവരാജാജ്ഞാപനം

ബന്ധനമാണ്യോരും, ശോണാദ്രിശണ്ഡോരും ഇത്രയുംബന്ധ
കൃതികൾ പ്രദീശ്യന്താ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെയാണു് “പരവകകൃതി
കൾ” എന്നുള്ള പേരുകൊണ്ടു് ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

സമൈദിദകവിതവദാ, സമന്താ മഹാനി,
രേഖാഭിന്നാ ചാലാലചരകതത്ത്വ
ഉദൈശ്വരസന്നിദ്ധി തത്ത്വ മിദചഷ്ടിതാനി
തപഃപരേന്ദ്ര ഗിരിഭൂ, വിഹരിഭവന്തു.

(ശത്രുസംഹാരപ്രാർത്ഥനാശ്ലകം)

നിത്യന്തഃ മോക്ഷാനന്ദംഗം നൃരസം
സ്വതാം താപാദാനന്ദംഗം സുഖം തം
കൃതാന്തസ്യ വേഗാനിശാന്തം നന്യ തപഃ
ധ്യാനമർത്ഥമേവാധിത്യം ഭവേന്നന്ദമഃ!

(മണ്ഡനമാണ്ഡോരും)

ഇങ്ങനെ കവിയുടെ പ്രാസപ്രഭുവാകുന്നവീണ്യത്തെ
പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന പല പദ്യങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിൽ
കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവയിലെ ചില സ്തോത്രങ്ങളും കവി
ബന്ധനസ്ഥനായിരുന്ന അവസരത്തിൽ നിർമ്മിച്ചവയായി
രിക്കാനാണു് എളുപ്പം. മേലുദ്ദരിച്ച സ്തോത്രങ്ങളോടു പ
ദ്യങ്ങൾതന്നെ അതഥ സ്വാഭാവികമായിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ
ശത്രുസംഹാരത്തിനും ബന്ധനവിമുക്തിക്കുംവേണ്ടിയുള്ള
പ്രാർത്ഥന ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില സ്തോത്രങ്ങളിലും കാണാം.

ക്ഷമാപദനസമ്മന്ദം, യദഗ്രണാശതകം, വിശാഖ
വിജയം എന്നിവ മാർദ്ദവാർത്ഥമായ പ്രധാനവൃന്ദങ്ങളുള്ള
കൃതികളാണു്. ചതുരന്ദ്രശത്രികെന്നുപോലെ ഇവയ്ക്കും
കവിയുടെ ജീവിതവുമായി പ്രയോഗ ബന്ധമുണ്ടു്. ആയി
ലും തിരുനാൾ മഹാത്മാജാവി, മാർദ്ദവാർത്ഥകനെ ബന്ധന
സ്ഥനാക്കി ആലപ്പുഴയിലും അരിപ്പാട്ടും താങ്ങിപ്പിച്ച കഥ
മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങനെ ആലപ്പുഴയിൽ
താമസിക്കുന്നകാലത്തു്, താൻ ചെമ്പുപോയ തെറുകൾക്കെ

ല്ലാം മാപ്പുചോദിച്ചുകൊണ്ട്, കവി ആയിവ്യാതിരനാർ
 മഹാജ്ഞാവിന് എഴുതി അയച്ചതാണ് 'ക്ഷമാപണസഹ
 സ്രം'. ഇതു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അൻപതു വിശേ
 രിക്കുവായിട്ടാണ്. എഴുതിത്തീരുന്ന ഓരോ വിശേരത്തിനും ഉട
 നെതന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തെയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുകയാ
 ണത്രെ ചെയ്തിരുന്നത്. ഈ സഹസ്രം, വലിയതുകയായിത്ത
 ന്വരാന്റെ കവിത്വത്തിന്റെയും പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും
 ഒരു സൂചനകൾകൊടുക്കുന്നു.

യ ജഹ കരുതസ്വ മദ്യപാഷാടാസമാനാ
 മഹായജ്ഞാവിൻ ഏഴുതി അയച്ചതാണ്
 നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അൻപതു വിശേ
 രിക്കുവായിട്ടാണ്.

ചണ്ഡാ നൃപം യി യതി തഃ പ്രമുദാപരാധേ
 പാശയോദ്ധ്യമഹാജ്ഞാവിൻ
 പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും
 ഒരു സൂചനകൾകൊടുക്കുന്നു.

ശുദ്ധജാതാ വിവേചിതാ പ്രഭാ
 സത്യമേവ കരുതാമി നാമുതഃ
 താദൃശവി വിചിന്താഗസാ മയാ
 മഹാ മഹേശ്വരീതാ വിവേചനാ.

സാപരാധാവി ഭാഷാപരിഷ്കാ
 യൽ മഹാജ്ഞാവിൻ കിഷ്ടമുതഃ
 ഇതദഗ്രി ചേതി കസ്യ വാ മഹാ
 നാമേത സത്യ വാ ചേതി.

നൈവ കരിഷ്യേ മദ്യ വിശേഷം
 കഷ്ടന തുലം വഞ്ചിനഃ
 തപസ്വിതകാമി നാമഃ മഹായ
 പ്രാണാവി സ്വം സംവരിതായ.

ഈ ക്ഷമാപണസഹസ്രത്തിന്റെ മാതൃക കാണിക്കാൻ
 ഈ പദ്യങ്ങൾ ധാരാളം ഉതിർത്തു. അനവധി

ഖണ്ഡകൃതികളുടേയും, വിശിഷ്ടമായ ഒരു ചക്രകടകാശത്തി-
 ന്റെയും, ഒരു കണാങ്കരം ചാരാകാശത്തിന്റെയും, ഉത്തമ
 ജ്യോതിത്തിന്റെയും, പ്രധാന പ്രശസ്തികാശത്തിന്റെയും,
 രാജ്യമരിത്രം വ്യക്തമരിത്രം എന്നിവയുടേയും നിലയും
 വിഷയം ഈ കൃതിക്കുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ നാബ
 യുദ്ധമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പശ്ചാത്താപനിമഗ്നനായ കോമിത്തമ്പുരാൻ ക്ഷമാ
 പണസമഗ്രംവഴിയായ്കെച്ചു നാഗ്ഗോഷത്തും പ്രാതർ
 നകുളമെല്ലാം മഹാരാജാവിൽ വിഫലമല്ലായ്കതെയുളു;
 അരിപ്പാട്ടെയും മാറിത്താമസിക്കാനുള്ള നാനാവാദംമാത്രം
 കിട്ടി. ഇങ്ങനെ ക്ഷമാപണസമഗ്രംകൊണ്ട് തന്റെ ആഗ്ര
 ഹം സാധിക്കായ്കയ്ക്കു കവി മനസ്സുചെട്ടുതിമ മറെറായ
 കവിതയാണു് യഥാപ്രണാമശങ്കരം. പുഷ്പനായ രാജാവി
 നെ സംഹരിക്കാൻ യമനോക് പ്രാതർകുമാരൻ അതിൽ
 ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു മഹാമാസികൾ കേൾക്കെ മദ്ദേശിച്ചു
 ചെയ്ത ഒരു പ്രാതർനയാണെന്നാണു് വെല്ലു്; എന്നിലും
 ഭാഷകന്മാർ അതിന്റെ യഥാർത്ഥമദ്ദേശം ഇന്നതാ
 മെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല.

പൂർവ്വം ചൊല്ലിയ ചരിതമുണ്ടാകിലും

ഏതിന്നു കൂടിയും

കൂട്ടത്തിന്നു ചൊല്ലിയും ഭിത്തികളുകിതാം

സുശയം ചോരയാം

എന്നു നല്ലായ്കയും ചെട്ടവിലകുന്നതെയ-

ന്നു കൂടും ചുമടയ്യം

സമുദായംപോടെന്നും സപദി യമ തമ-

ന്നാടതെയ്യ പ്രണയം

പ്രാതർനയാ ചൊല്ലിയ ചരിത മരിതേ

മുഹൂർത്തകർമ്മയ്യം

കൂട്ടം ഗദ്യതകസ്ത്രീകന്മാരും

സാമപ്രായമയ്യം

[illegible]

പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിതാശീതി സരസവും പ്രസന്നവുമായിരിക്കും.

[illegible]

എന്നിങ്ങനെ വളർത്തുകയാലുണ്ടായ പാട്ടുപാട്ടാണ് ഇതിൽ തരംഗംകൊഴി കണ്ടുന്നത്. നൈഷാധകുടുംബവുമായി ബന്ധമുള്ളതായി തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് പാട്ടുപാട്ടിന്റെയും അനുഭവത്തിന്റെയും

ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയായിട്ടാണ്
 തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതെന്നും
 സർക്കാർ കൈവശമുള്ള ഇതിനുള്ള
 ശ്രീമതിയുടെ അനുമതി
 നൽകിയതിനാൽ കർമ്മങ്ങൾ
 നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായി
 സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥർ
 സർവ്വസന്നദ്ധരായിരിക്കണമെന്നും
 കമ്മിഷൻ ഇതിനായി ശ്രമിക്കുമെന്നും
 കമ്മിഷൻ ഇതിനായി ശ്രമിക്കുമെന്നും

എന്നു കവിപ്പട്ടും കോട്ടയത്തും പാർപ്പിച്ചിരുന്നതും
 സമീപിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്തോളം വിശ്വരൂപത്തിലും
 ചോലാചാസനാണു്. ചോളാചാസനായ ഒരു ചോളാചാസനും പരമ
 സ്തുതനും പാലക്കാട്ടു കോട്ടയത്തു് അദ്ദേഹം പരമസ്തുതനായിത്തീർന്നു
 തന്റെ പ്രകടനമായ പ്രകടനം പരമസ്തുതനായിത്തീർന്നു
 കാവ്യം, പരിവർത്തനങ്ങൾ പരമസ്തുതനായിത്തീർന്നു ഒരു
 മകന്മാരായ ചോളാചാസനും പരമസ്തുതനായിത്തീർന്നു
 സമീപിച്ചു യമകസംഗ്രഹം മഹിമയായതും ചോളാ
 വിശ്വരൂപത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്.

ത്രിയോക്തരാം ഭയതഃ നിഃ-
 പ്രഭവം രൂപേണ സുഖമാഗതം
 ഉപവിഷതവ്യപചാരഭരണേന-
 സ്തദുദിതാ ഭൂതിസ്തദാഭവത്.
 നായപുഷ്പയശഃപിശകമിദമ
 നവതി പ്രവിശസ പൂജാദരം
 പ്രാദാതാശ്ചിതാസവക-
 വൃണന്തേവ ഭവതഃ കൃഷ്ണവത്.

എന്നിങ്ങനെ പദ്യങ്ങളിലെ സമകാലത്തായും എത്ര അല്പി-
 ന്നും സുഹൃദ്യോഗിയിലെന്നു എന്നു നോക്കുക. ഒരാളെങ്കിലും
 നമുക്കുണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ:

ഹതപ്രഭഃ ക്ഷിതിവൃത്തിഭിഃ സ
 ഭവതഃ കിന്ദാ നാഭവേ
 മേദിതം ധനീ വാപിവാതി
 പ്രഭവതാ ഭവതാ ഭവതാ'പിതി

എന്നിങ്ങനെ യോഗ്യതകൾ നിറച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളും അ-
 തിൽ അല്ലാത്ത. അതിന്റെ പക്ഷത്തു പേരും
 തോന്നുന്നവിയും ഇങ്ങനെ ശബ്ദാലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്ന
 ഒരാൾക്കു പരസ്യത്തിലെ ശബ്ദങ്ങളാലും എത്രമാത്രം
 സ്വാധീനമാനുഭവിക്കുന്നു! ഇവയിൽ ശബ്ദസ്വാധീന-
 മുള്ള കോളകാളിയാനും മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും
 ഒരേ പദം സ്വാധീനം നിറയക്കുമാത്രം നിഷ്പന്നമാം
 പ്രയോഗങ്ങൾ പലമുതൽ എന്നൊന്നുതന്നെ!

വിശ്വാസ്യതയ്ക്കുള്ള കവിയുടെ കൈമാറ്റമെന്നതും
 പ്രാദർശ്യമെന്നതും പല ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. അവയെല്ലാം
 ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിധമുള്ളവയല്ല. വണ്ണ-
 നാശിതി ആപാതകമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറ്റാ-
 നില്ല. മഹാശാലിന്റെ ഭാഷാസമാഹാരം മറ്റൊരു
 നൂതന ഭാഗം അതിശയോക്തിയല്ലാത്തതല്ലെന്നും, അത്യന്തം
 ആകർഷകമായിട്ടുണ്ട്. അഥവാ അധികം വിവരിക്കുന്ന

തികൾ അതിലടങ്ങിരിക്കുന്നു. ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ആദ്യമായി തോറ്റ അവാസരത്തിൽ മനസ്സ് മുട്ടുകൊണ്ടു ഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണ് ഭംഗവിലാപം.

വിഷയബദ്ധ വൈഭവത്തികാ-
തിതാനസ്തിന്ദിഷ്ടമപ്തൃതം
അവലോചനവിചിത്രമസം
കാലമിതി സംഭവമിതിനാമുഖം?

എന്നിത്യാദി പദ്യങ്ങൾ ഇതിലുള്ളവയാണ്. ലനിമിട്ട് അധികവിവരം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് മരിച്ചുപോയ ഒരു പുതിയപ്പറ്റിറിയുള്ള വിലാപമാണ് പിതൃപ്രലാപം. തന്റെ പ്രിയതമയെ അഭിസംബോധനചെയ്തുകൊണ്ട്,

കാലോന്മാ? ക്ഷിതനീ വദം
സ്വയംസമൃദ്ധ്യേവ നൃപ്യതിം
തനയം തനീതമയതം -
മിതയം വാ യത കിം വദിഷ്യസി?

എന്നിങ്ങനെ പ്രവചിക്കുന്ന കവി, വായനക്കാരുടെ കണ്ണു കിളുരുളടി ആർപ്പിക്കുമ്പോഴായിരിക്കണം. അപ്പോഴാണ് “അമ്മേ, ഈ നവവല്ലഭം മൗനകാളമ്മ. എന്നു പറഞ്ഞു” നിന്റെ പ്രേമത്തിൽ കിളിപ്പാമ്പായുകൊണ്ടു് എന്റെ അടുത്തുവരുവകൾ, മൗന! എന്റെ മനസ്സ് തകന്നുപോകുന്നല്ലോ” എന്നും മറ്റും, മരിച്ച മകളോടു മാതാപിതാരുടെ അധി വിവരിക്കുന്ന പദ്യങ്ങളും എന്തൊരു അപരവത്സലവനയും കരയിക്കുമെന്നുള്ള രീതി സംശയമില്ല. കേൾപ്പാണിവിധം, സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും ഇണക്കോപ്പുള്ള ഭംഗിയായി എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു നൂതനനാടകമാകുന്നു. ആ മനസ്സാക്ഷികൾക്കെന്നാണ് ഇതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ. ഹാണി തന്നെ നൂറ്റാണ്ടി പാതയെ പരത്തുന്ന ആഴക്കുഴലത്തെ കൈറ്റ്മണി അതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്:—

കഥയെഴി ചാറ്റവൻ ശ്ലേഷ്ടവൻ മാലം-
കുതിച്ചിവിധവിശേഷം നാളെക്കേവളിപ്പൻ
തെളിശാതിശ്ചയാക്കിട ദേവ, 92 കണ്ണമ്പുതം
പരിമസതി ഹതാശം കാലം നാളെ മോശമുദ്ര

ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം ഇന്നും ചുവൻ താഴെ വിവരി-
ക്കുന്ന മറ്റൊരു കഥയിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

പക്ഷവൃദ്ധം സ്വപ്നത്തി നിഖിലം,
പ്രസ്താവുന്ന പ്രകൃ-
ത്യമുദ്ര പ്രവൃദ്ധി പ്രകൃതി, പാ-
ദപ്രകൃതി നാശനാശ ഇ
സ്തവ്യതത്വം മേതി, കലാ-
നൈവ കിരീടൻ പ്രപഞ്ചം,
കിരീടമുദ്ര വേദത്തി, വിനയം
നോ വൃന്ദാവൃദ്ധനാതി,

ഇങ്ങനെ ചുവർത്തിക്കുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ ആ
മേയ്ക്കലിലെ വിവര അനൗചിത്യങ്ങൾ ചുവർത്തിക്കുന്നതിനോ
കൂടി ചെല്ലുന്നുണ്ട്. നോക്കുക:—

വേദവേദം കിരീടമുദ്രം മിശി മിശി വിശദ-
പ്രകൃതിപ്രകൃതിപ്രകൃതി-
മുദ്രം മേയ്ക്കലിലെ പ്രകൃതി സാക്ഷാദർശനം
മുദ്രം സാക്ഷാദർശനം
മുദ്രം സാക്ഷാദർശനം
മുദ്രം സാക്ഷാദർശനം
മുദ്രം സാക്ഷാദർശനം
മുദ്രം സാക്ഷാദർശനം
മുദ്രം സാക്ഷാദർശനം

ഈ ചുവർത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം ചുവർത്തിക്കുന്ന
പേരുകൾ തന്മൂലം മേയ്ക്കലിലെ ചുവർത്തിക്കുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ
ശ്ലേഷ്ടവൃദ്ധത്തിൽ സാക്ഷാദർശനം ആരോപിച്ചിരിക്കുന്നു.
മേയ്ക്കലിലെ മേയ്ക്കലിൽ സാക്ഷാദർശനം മേയ്ക്കലിൽ
മേയ്ക്കലിൽ സാക്ഷാദർശനം മേയ്ക്കലിൽ സാക്ഷാദർശനം

യിൽ ചെത്തിട്ടുള്ളത്. പട്ടാമ്പി സംസ്കൃതോദ്യോതിനി പാഠശാലയുടെ വാഷികോശവവസരത്തിൽ അഭിനയിക്കുന്നതിനായി പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ അവർകളുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണത്രെ കവി ഈ നാടകമെഴുതിയത്. ചെങ്കുഴിയരുടെ ഫെല്ലോ എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത രാവണാനമാണ് ഉദ്യാലചരിതം. ഇതും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. സ്റ്റോത്രങ്ങളിൽ മിക്കതും വിദ്യാർത്ഥിദശയിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണു്.

സമസ്തജിനുമുഖമുദയസംസ്കൃതായാസ്യവസ്തുവ
 മഹിഷാസുരസംഹരികാനാവിദ്യായം ശക്ത-

ചണ്ഡമുഖപാദാഭയോത്തമസഞ്ചാരികാണവ
 മാമുഖധാനചാലയായ മഹർഷിനയായ സു മഃ ൧൧

എന്നുമാറ്റമുള്ള ശബ്ദാലംബരൂപാനങ്ങളായ പദ്യശ്ലോകങ്ങൾ ദേവീഭാഗ്യം കേളപാണിനി 16-ാമത്തെ വയസ്സിൽ എഴുതിയതാണത്രെ.

രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ ദർപ്പകളെ വസ്തുമാക്കുന്ന വിക്രമീഭാവരി തന്യാരാൻ നവോദയമായ പ്രേമസമീപോദ്ഭൂതി താമസിക്കുന്ന കാലത്തെഴുതിയ ഒരു കൃതിയാകുന്നു. ഇതിൽ നാലുശാഗങ്ങളിലായി 160-ൽപരം പദ്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ശ്രംഗാരമയമായ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം വിവരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

അസ്തമമലർഖടഗുഹാധനം
 രണ്ഡലം വഹതി ചണ്ഡാഭമിഷം
 വാശചാണിപുരേശ്വചന്ദ്രാസ് ൧൧൨
 പൂതകംഭയകം വിദ്യമാ

എന്നിത്യാദി പദ്യങ്ങൾ കാളിദാസന്റെ കവിതാകൾ ലിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം പറയാം.

മുദ്രാവിധി: സ സാമുവേൽ
 പ്രമുഖതാസയതി ന്യ ശതകം
 ശതകം വിധി: ൨൦൦൦
 വിവിധ വ്യാപകാലസമയം

എന്നിതാദി നവോഷ്ഠിയിൽ കാലാനുസാരം ചലനം
രഹിതം,

സംസ്കൃതീകാര്യം മഹാഭാരതം
 ദീപ്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള
 സാക്ഷാദിത്യാദികളെക്കുറിച്ചുള്ള
 ദർശനവ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പട്ടണങ്ങളെ ശാശ്വതമാക്കാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയുമാക്കും. കാളിപ്പട്ടണത്തിലെ കാലശതതരം, റിപ്പുവികൻറെ ആക്രമണം, വഴുതാനിയാലകുവർത്തിനെയുടെ വിളംബരം മതപ്രവചനമുപ്തി വർത്തിക്കുന്ന പട്ടണങ്ങൾ സഹൃദയ ഗൗരവ ശോധനകളുമായികൂടിയായിത്തീർത്തെന്നു ചെല്ലും. കവതാക്കൾക്കു മിശ്രണമുള്ളതായിത്തീർത്തെന്നു സർവ്വലോകപ്രിയമാണ് കാണുന്നതു്. ശാശ്വതമാക്കാനും ഒട്ടും കുറവുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു പട്ടണമെല്ലാമുണ്ടായി യായി കാണാം മുമ്പത്തെ നാമകർത്താവിനെയും. മറ്റുക കാണിക്കുന്നതിനായി വാളംകൊത്തിയതിന്നു് ഒരു ഭാഗം മേൽത്തൂണിടെ ഉദാഹരിക്കാം:—

1. യഥാർത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായി
 സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന
 താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്ന്
 ചിത്രം കാണിക്കുക.
2. താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്ന്
 ചിത്രം കാണിക്കുക.

3. ഇൻഡ്യയ്ക്കും പുനരിടം ചുവിക്കാനുള്ള
നോ രാജ്യ രാജിതവർഗ്ഗമുപാധായിൽ
സ്വീയപ്രഭാവം ഗണയിക്കുതി ക്ഷേത്ര
നാഗാധികാരേണാമഗവഷിണി നാ
4. ഒരു പ്രജാകൾക്കുവേണ്ടി യഥാ ന-
സ്തുതപ്രതിഭാവം ഒരു ഗുപ്തഗോസ്തീയാ
താസാം കൃതജ്ഞാനസാമന്താഗ്രി ഏവ
സംസ്കാരം പ്രതിഫലം ച ദൈവതം നാ.

3. സർഗ്ഗങ്ങളുള്ള പ്രസ്തുത മഹാകാവ്യം കെ. സി.
കേശവപിള്ള മലയമുത്തിലേയ്ക്കു തഴ്ത്തിയെഴുതിട്ടുണ്ട്.
സംസ്കാരം നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആ തഴ്ത്തിയെഴുതിപ്പം
വായിക്കേണ്ടതാണ്. മരിച്ചും കാവ്യമാനസമെന്നെന്നെ
മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെയും അതു പറ്റാപ്പോകാം.

ലാലപാണിനീയം ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാകുന്നു.
സംസ്കൃതഭാഷയിലെ വ്യാകരണം വിദ്യാർത്ഥികളെ എത്രമാ-
ത്രമാണ് വിഷമിപ്പിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുക പാശ്ചാ-
ത്യ. പാണിനിയുടെ വ്യാകരണവൃത്തമാം, ചിന്നിച്ചിത
റിക്കിടക്കുന്ന പലതരത്തിലുള്ള രത്നങ്ങളെപ്പോലെയാണ്.
അതെല്ലാം യഥാസ്ഥാനം ഇണക്കിക്കൊടുത്ത് ഒന്നാകുന്നു
ഒരു മാവയായിത്തീരും. പക്ഷേ, സാധനം തെറ്റാതെ—
മെതിക്കു് ഒട്ടും കുറവുപറവാതെ—അറിയെ ഇണക്കിക്കൊ-
ക്കുക എന്നതു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല. പാണിനിയുടെ അയ്യ-
യായിട്ടു സന്ധ്യതത്തിൽ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമുപയോഗി-
ക്കേണ്ടതിലും ഈ കഴുപ്പും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മിമർ
സൂത്രകൃതത്തിൽ അയ്യായായിയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുപോയതി-
നാൽ, അതു മഴവൻ പഠിച്ചാൽമാത്രമേ വ്യാകരണത്തെ
പ്പറ്റി ഒരു ബോധമുണ്ടാകൂള്ളു; മറ്റു മിമർസകൾ, പ്രക-
രണസമുക്തത്തിന്റേവണ്ണി അദ്ധ്യക്ഷനെന്നു വ്യക്തമുള്ള
അരിച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചതിനാൽ ശാസ്ത്രം മഴവൻ പഠിച്ചു
കഴിഞ്ഞാലും പിന്നെയും അതിൽ ശരിയായ ഒരു ഉപ-

സ്ഥിതി കിട്ടാൻ സാധിക്കാത്തതാകുന്നു. അതിനാൽ ഈ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള രോഗങ്ങളും നേരിടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം പുതിയ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കാനാണ് കേരള പാണിനി ശ്രമിച്ചത്. കഴിവുമതിക്കത്താനും പ്രകരണമുടഞ്ഞ വിടാതേയും എന്നാൽ സൂത്രകൂടഞ്ഞ തെറ്റിക്കാതേയും അജ്ഞാതമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായ രീതിയിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിരവഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ലഘുപാണിനീയത്തിന് അത്യന്തത്തിലെ മറ്റു വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെ അനുകരിച്ചുള്ള കേച്ചും ഇതാണ്. ലഘുവ്യാകരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വ്യക്തമായി ഉറപ്പുനൽകിയിട്ടുള്ളതും നല്ല ഒരു ഗ്രന്ഥം സംസ്കൃതത്തിൽ വേറെയില്ലെന്നു തീർച്ചപറയും. തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി രാജരാജവർമ്മ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനു നോക്കാം:—

ഈ ശബ്ദശാസ്ത്രം പരമാർത്ഥമായി
സമാധാനം വ്യാകരണാചാര്യശാ
സ്ത്രപ്രകാരമുള്ളതും എന്തിനെന്നും
അയ്യോ സോധനവഴി നിശ്ചയി-

യോ ഭവയാകരണാധിപാദ്യപ്രവി-
സിമാധാനാചിന്തനം
ദൃഷ്ട്വ വാക്കുതി പാണിനീ സ വർദ്ധി-
കര്യസ്തമാനാനന്ദം
സീയനും ലഘുസ്തോലകാലം
വ്യാഖ്യാനമിനാസീന-
പ്രകാരം സേവിതുമ്പുകസ്ത വിശു-
ദ്ധപരം മൂലകാലനം.

ലഘുപാണിനീയം കാണു ഉടനെ ഒരു ലേഖനം പ്രൊഫ്. സർ, നീക്കപ്പെട്ടതിനു വ്യാകരണത്തിന്റെ വിശിഷ്ടത എനിക്കു നല്ലപോലെ പ്രൊത്സാഹനം തരുന്നതിനാൽ അതേ ഹൃഷ്ടകാലത്തു വ്യാകരണപാഠം നടത്തുന്ന അവസരം

രത്തിൽ സിദ്ധാന്തകരമുദിക്കുപകരം നിങ്ങളുടെ ലാലുപാണി നീയുമാണ് ഞാൻ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നു ഗുരു കർത്താവിന് ഏഴുതി അയയ്ക്കുകയായി. ലാലുപാണിനിയത്തിനു ലഭിച്ച സ്വാഗതം സാർവ്വലൗകികമായിരുന്നു എന്നു ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഔദ്യോഗികസംബന്ധമായ കർമ്മപരിഷ്കരണത്തെയും പഞ്ചാംഗശുദ്ധി പദ്ധതിയേയും മറ്റി ഇവിടെ ഏതെങ്കിലും പഠനങ്ങളെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ദൗത്യവിഷയകമായി ഉപയോഗത്തിലും സൗരഷ് മഹാസംഭരം അദ്ദേഹമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുമായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യം നിസ്സംശം ഉപ്പുന മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളുടെ സാരാത്ഥം

പുറം 205. ശ്ലോകം 1. കിഴക്കേദിക്കിന്റെ ഭാരം വഹിക്കുന്ന ഗജാന്തരൂപന്റെ ഉത്തമഗുണമായ കഷ്ടതയിലെ സിദ്ധിതം വകുന്നതുകൊണ്ട് ശോഷിക്കുന്ന രണ്ടുപാമ്പാളും ചന്ദ്രശ്ശിനിമിതം വാടിയ താമരയെ സിവിപ്പിച്ചതുപോലെത്തന്നെയും ഭക്ത ചിപ്പായെ ദുഷ്ടന്മാർ വഹിച്ച ഭരണശ്ലോകം തുടിയ സ്വർഗ്ഗം ഉടിച്ചുതാൻ.

ശ്ലോ. 2. കൗന്തർ, തന്റെ ശ്ലോകം നീതിമാനന്മാർ മുതലായവർക്ക് വഹിച്ചതായി ആ രണ്ടുപാമ്പുമാണുണ്ടെന്നു ഉയന്നു കരുതുന്നവർക്കുവേണ്ടി ഉപവിഷ്ണുനായി. കൗന്തർ കണ്ണമനുസരിച്ച ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഭക്താഭിഷയാടുത്തി വരണമെന്നു നന്ദനാകട്ടെ, ശോപമാലയൊക്കെ കടഞ്ഞു നിന്നായി ഒരു രാജാവിനെപ്പോലെ.

പുറം 206. ശ്ലോ. 1. ചന്ദ്രനെപ്പോലെ കീർത്തിചന്ദ്രികയാട്ടാ സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പോലെ ഭരണശ്ലോകം തുടിയ ഈ രാജാവ്, നന്ദനാകട്ടെ ഭവത്തെ ശിവിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഭാഗ്യത്തിൽ വളരുകയും ശോഷിക്കുകയും.

ശ്ലോ. 2. ലോകം സത്യപരായണമായും അനന്തമായ നന്മയെന്നതിൽ ഭാഗ്യക്കാര്യം വേർതിട്ടെ; വേണമെന്നു ചിലപ്പോൾ ഭൂമി പരമാർത്ഥമായിത്തീർക്കെ; ചിങ്ങവിനാശകർമ്മങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ പൊതുവായവയെ നിലനില്പുതെ; ദുഷ്ടിക്ക് ഭവിയുടെ ചരണകൾ ബലിയിൽ കരണിയുണ്ടാകയും ചെയ്യട്ടെ.

പുറം 207. ശ്ലോ. 1. നല്ല വൈഷിഷ്ട്യം വഹിക്കപ്പെടുന്ന അല്ലായ ചോല, നല്ലതെല്ലാ ശത്രുവിന്റെ അധികാരത്തെ ചൊല്ലുന്ന നശിപ്പിക്കുക; ആ ശത്രു എന്റെ പരമ കണിക്കാണ് നിന്ദയുള്ളതായ പ്രസംഗത്തിൽ അപ്രകാരം വൈഷാമ്യമിടരുത് വിഹലശ്ചൈതിരീദൃശ്യം.

ശ്ലോ. 2. അന്യരെ ശത്രുവിനും നീചനും നന്ദനാകട്ടെ ഭവിയ്ക്കുന്നവരും ആയ ആ രാജാവിനെ, നിന്ദയമാനസന്മാർ ആരാധിക്കുന്ന അല്ലായ ചോലയെ ചോലയിൽ യാദവന്മാരിലേക്കു യാത്രയാക്കണം.

ശോഭിക്കുന്നവരും പൊതിയുന്ന ഭൂതന്മാരായ ഒരു പക്ഷ വിഹാര ഭവനത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത് അസ്സാധാരണമാണ്. ഇതെന്തൊരു നാശത്തിലേക്കു.

പ്രശ്നം 211. ശ്ലോ. 1. നീതിവിതകൂർ വേദപ്രവർത്തി" അംഗീകാരം പ്രദീപനമാകട്ടെ. കർമ്മകളെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായ വിശ്വാസത്തിനായി വേദപ്രവർത്തി" പരമ്പരകൾക്കുവേണ്ടി വർത്തിക്കുന്നു.

ശ്ലോ. 2. കർമ്മപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായി നിയന്ത്രിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു" മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു.

ശ്ലോ. 3. കർമ്മപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായി നിയന്ത്രിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു" മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു.

പ്രശ്നം 212. ശ്ലോ. 1. കർമ്മപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു" മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു.

ശ്ലോ. 2. കർമ്മപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു" മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു.

ശ്ലോ. 3. കർമ്മപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു" മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു.

പ്രശ്നം 214.

ശ്ലോ. 1. കർമ്മപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു" മഹാഭാരതത്തിൽ വേദപ്രവർത്തിയായ തന്റെ വേദം സംഭവമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു.

ശ്ലോ 2

തോരതയോടൊപ്പമുപജാതം തന്നെയും മറ്റൊരാൾ
 കൈമാറിയിട്ടുണ്ടാവാം. ആരെക്കൊണ്ടുവന്നാൽ,
 ഉന്നിയോ ഉന്നയാണോ അത്ഭുതം അല്ല അത്ഭുതം
 തോരതത്തിനോടു നീയെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു?

പുറം 215. ശ്ലോ 1. തോരതം ഉപജാതമായ ഒരു
 തോരം പറയാനുള്ളതു എന്തുകൊണ്ട് വിചിത്രം. ആ ഉന്നി ചെറിയ
 വയറാണെന്നു പറയുന്നു; എങ്കിലും ചെറിയതായ തോരമായതി
 നെ തോരം ചെറുതാക്കയാണെന്നു പറഞ്ഞ് അറിയിക്കുകയല്ലേ.

ശ്ലോ 2. പറയുന്ന തോരത്തെ മുഴുവൻ ന്യൂനിക്കുന്നു; ന്യൂനത
 തീർത്തും ചിത്രമായിട്ട് പ്രതിപാദിക്കുന്നു. തോരം ന്യൂനതയോടെ
 ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പറയുക; തോരം ചെറുതായിട്ടുണ്ടു; ചെറുതാക്കട്ടെ തീർത്
 ത്തിട്ട്; ചെറുതാക്കുന്നതിനാൽ; തോരം ചെറുതാക്കുന്നതുപോലീ
 യായിട്ടുതാമം

ശ്ലോ 3. കയ്യൊപ്പി അതിച്ചു ചെറുത്തോരം തോരം ചെറുതാക്കു
 വണ്ണമുള്ളതൊക്കെ നിറഞ്ഞതും, തോരം ചെറുതാക്കുകയുടെ സാക്ഷ്യമായ
 നീയെന്നു പറയുക. അതിനാലാണു, തോരം മുഴുവൻ പറയുകയെന്നതു,
 വയറും, ചിത്രത്തും ചെറുതാക്കുകയും അങ്ങനെയല്ല, തോരം
 ചെറുതാക്കിയ്ക്കുവാൻ തോരം ചെറുതാക്കുകയും ചെയ്യാനുള്ളതായ നീയെന്നു ഈ
 കച്ചയം കഴിക്കട്ടെ ചെറുതാക്കുക, അങ്ങനെയും ചെറുതാക്കുകയെന്ന
 യെ വിശദീകരിക്കുന്നു. (തോരം കച്ചയം അങ്ങനെയൊക്കെ, വ്യത്യസ്ത
 യിട്ടുതോരം, ഇഷ്ടമുള്ളതാക്കിയെ അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യാൻ
 ചെയ്യാനുള്ളതും, ഗ, ഖ, ങ മുതലായ ഉച്ചാരണങ്ങളില്ലാത്ത
 യാൽ തോരം, ഗ, ക, ങ മുതലായതിൽ തോരം അങ്ങനെയായി
 നാൽ തോരം, Centre, Metre മുതലായ വാക്കുകളിൽ അ
 ക്ഷരങ്ങൾ അതി സ്ഥലം; Though, Through ഉച്ചാരണ
 ക്കിൽ തോരം ചെയ്യാം)

പുറം 216. ശ്ലോ 1. തോരം ചെറുതാക്കുകയെന്നു പറയുന്നതു
 തീർത്താലും ചെറുതാക്കുകയെന്നു സാക്ഷ്യമായ ചെറുതാക്കുക
 ചെയ്യാം.

S. N. V.-യുടെ 101 നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ

ഡിറക്ടീവ്

		രൂ. അ.
അവിശ്വാസം	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	2 0
ഡയറക്ടറുടെ ഹൈസ്കൂൾ	പി. എ. ചോൾ	1 0
പെരുമ്പള്ളിയിലെ പ്രേതം	ആർ. സി. ശർമ്മ	3 0
പെരുമ്പള്ളിയിലെ ദുരം	എ. ഡി. മേനോൻ	1 0
സുഷമ	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1 12

നോവൽ

അപരാധിനി	ആർ. മാധവൻ	0 4
അനന്തം	എ. ഡി. നാരായണൻ	0 3
അമ്മയുടെ അമ്മ	ആർ. മാധവൻ	0 4
അമ്മയുടെ അമ്മ	മേരിയർ മാർക്കോസ്	1 4
അമ്മയുടെ അമ്മ	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1 0
ആനന്ദസാഗരം	സി. മാധവൻ	2 8
ജാതകം	ടിസ്. അ. ആർ. ബോൾ	1 0
കുറുപ്പ്	ആർ. മാധവൻ	2 0
കുറുപ്പ്	ബി. ജി. കുറുപ്പ്	1 12
ഡയറക്ടറുടെ ഹൈസ്കൂൾ	ചോൾ	0 14
തങ്കച്ചൻ	ചോൾ	1 0
തുറന്നുകാണി	പി. പി. നായർ	0 10
പുനർജന്മം	ടിസ്. അ. ആർ. ബോൾ	1 8
ചുരുക്കത്തിൽ	ചോൾ	0 14
പ്രേതം	എൽ. ജി. എസ്. B. A.	0 6
മേരിയർ മാർക്കോസ്	സി. മാധവൻ	7 0
പെരുമ്പള്ളിയിലെ ദുരം	അമ്മ	0 3
സുഷമ	ടിസ്. അ. ആർ. ബോൾ	5 0

ചെറുകഥകൾ

		രൂ.	ണ.
അരിലാലത്തർ	പി. പി. നായർ	0	8
അഗ്രഹാരം	പി. പരമേശ്വരൻ	1	0
ഉത്തരകുടുംബം	പുതിമുട്ടിൽ	1	0
ഉദിച്ച കഥ	എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി	1	0
കഥാകന്യാങ്ങൾ	ആർ. സി. ശങ്കർ	0	8
കല്യാണലാളി	മുട്ടുവർക്കി	1	4
ജയിച്ചപ്പട്ടി	പി. കെ. വാസുദേവൻ	1	0
പി. പി. നായർ	എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി	1	0
ജീവിതവല്ലി	മുട്ടു കഥികൾ	1	4
ജീവകാരുണ്യം	സി. പി. കുറുപ്പ്	1	4
പി. പി. നായർ	പുതിമുട്ടിൽ	1	0
നാലുകി	എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി	1	4
നാലുകി	എൻ. കെ. നായർ	0	12
നീർച്ചി	അനന്തപുരം സുകാശൻ	0	12
പാ. പാ. നായർ	പി. പി. നായർ	1	0
പു. പു. പു.	എസ്. കെ. ആർ. കുറുപ്പ്	1	4
പു. പു. പു.	പി. കെ. സി. വർമ്മ	1	4
പു. പു. പു.	ഗോവിന്ദൻ	1	0
പു. പു. പു.	കുറുപ്പി	1	4
പു. പു. പു.	പി. കെ. വാസുദേവൻ	1	0
പു. പു. പു.	കുറുപ്പി	0	8
പു. പു. പു.	വർമ്മ	1	0
പു. പു. പു.	പി. പി. പിള്ള	1	0
പു. പു. പു.	പു. പു. പു.	1	0

നാടകം

അഗ്രഹാരം	പി. എ. പരമേശ്വരൻ	1	0
കല്യാണലാളി	കെ. കെ. എസ്. പുനത്തു	0	8
ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി	എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി	0	14
ജീവിതവല്ലി	മുട്ടുവർക്കി	1	4
ജയിച്ചപ്പട്ടി	എസ്. എൻ. നായർ	0	12
പു. പു. പു.	പുതിമുട്ടിൽ	1	0

		രൂ	ണ.
കൂർ	കാലട്ടു ജനാർദ്ദനൻ	0	12
ഒന്നു തവണ	പട്ടിമുട്ടിൽ	1	12
പനഞ്ചകി	ശ്രാമിക്കാട്ടു നീലാംബരൻ	1	8
അം അനായം	പട്ടിമുട്ടിൽ	0	12
പ്രമി	വി കെ പവിത്രൻ	1	0
പ്രസിദ്ധ	പി. എൻ. പെരുമ്പള്ളി	0	12
സോകുള	ആർ. വി. പുത്തല	0	12

ജീവചരിത്രം

മരിൻമാസ്	ആർ. മാധവശ്ശെട്ടു	0	12
മാധവജ്ഞാനേശ്വരൻ	എ. രാമശ്ശെട്ടു	0	3
ബ്രിട്ടീഷ് സൂപ്പർവൈസർമാർ	ആർ. മാധവശ്ശെട്ടു	0	8
സാഹിത്യകൾക്കു ശേഷമിപ്പിട	ടി	1	0

ഗ്രന്ഥശാലാസാഹിത്യം

മലബാറിലെ	ആർ. മാധവശ്ശെട്ടു	0	4
ജാതാജനവിദ്യാഭ്യാസം	ടി	0	6

കവിത

അമിച്ഛകൾ	എം. കെ. നായർ	0	12
പാട്ടുകൾ	വയലാർ രാമവർമ്മ	0	8
ജനനം മരണം	എം. കെ. വാസുദേവൻ	0	4
മോക്ഷം	വി. എസ്. ആർ. പ്രസാദ്	0	10
മാതൃകാജ്ഞാപനം—സ്കൂൾ	കെ. ചന്ദനാശ്ശെട്ടു	0	4
ജന്മനാശം	ജഗതി വേലായുധൻനായർ	0	8
പാലക്കാട്	അയിരൂർ സി. മാധവൻപിള്ള	1	0
പാലക്കാട്	എം. എസ്. ചന്ദ്രശങ്കരവാര്യർ	0	12

സാഹകരണസാഹിത്യം

മുഖ്യ സാഹകരണസംഗ്രഹങ്ങൾ	ആർ. മാധവശ്ശെട്ടു	0	4
നാഷണൽ	ടി	0	4
സാഹകരണവിവിധ	ടി	1	2
സാഹകരണപ്രവർത്തനം	ടി	0	14

മതം, പുരാണം

		രൂ.
ആത്മാവും മോക്ഷവും	സ്വാമി സുവിചാരികൻ	0
ഗോവദ്ഗീത—ഭാഷാഗദ്യം	എ. രാമപ്പെട്ട	1
ചോദ്യോത്തരം	എ. ശേഷഗിരിപ്പുട്ട	0
സാമ്പ്രദായചരിത്രം	എ. രാമപ്പെട്ട	0 8
സ്വയംഭൂസൂത്രം	സുധീരനീതസ്വാമി	0 4

ശാസ്ത്രം, ഭാഷ്യം

കുടുംബവൈദ്യസംഗ്രഹം	എസ്. എ. വിജ്ഞാ	1 0
സാമാന്യപ്രശ്നം	കെ. ആർ. ശങ്കുണ്ണിനാഥൻ	0 13

സാഹിത്യം, നിരൂപണം

മഹാകവി പണ്ഡിതസ്മാരകാവരോദം		5
സാഹിത്യസാഹിത്യം	എ. ഡി. മറീഗർ	1

ബാലസാഹിത്യം

ഗ്രൂപ്പ് i	ബാലാരാം	0
	കഥനവാരങ്ങൾ നാലാംഭാഗം	0
	കഥനവാരങ്ങൾ അഞ്ചാംഭാഗം	0
	ചിത്രകാവ്യം നാലാംഭാഗം	0
	ചിത്രകാവ്യം അഞ്ചാംഭാഗം	0
	കഥനവാരങ്ങൾ	0 8
ഗ്രൂപ്പ് ii	കഥനവാരങ്ങൾ മൂന്നാംഭാഗം	0 4
	കഥനവാരങ്ങൾ നാലാംഭാഗം	0 4
	ചിത്രകാവ്യം മൂന്നാംഭാഗം	0 4
	കുട്ടികൾ	0 4
	പാഠങ്ങൾപഠന	0 4
	ഭാഷാപ്രതി	0
	തകുപ്പതി	0
ഗ്രൂപ്പ് iii	ബാലവിദ്യാ	0

ശ്രീനരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ,

തറവൂർ, T. C. S.

നല്ല പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലത്

നാടകപ്രവേശിക—ശാസ്ത്രം	എ. ഡി. ഹെരിശമ	3
കടന്റെ ലയ്യ (കണ്ടുമാനം)—നോവൽ	സി. തായലൻപിള്ള	5
സന്യാസി (ബുദ്ധം)—	സി. ജോഷ്വാ	5
അവിശ്വാസം—ഡിറക്ടീവ്	ബി. ജി. കറപ്പ്	2
എക്സ്പെ—നോവൽ	ആർ. മധവമപ്പ	2
ചെമ്പവഴിയിലെ പ്രേതം—ഡിറക്ടീവ്	ആർ. സി. ശമ	3
സുഷമ—	ബി. ജി. കറപ്പ്	1
മലബാറിയിലെ ഭൂതം—	എ. ഡി. ഹെരിശമ	1
പുനർജന്മം—നോവൽ	സി. ജോഷ്വാ	1
കലസ്സീ—	ബി. ജി. കറപ്പ്	1
തകന്നു തറവാട്—നാടകം	പട്ടികുട്ടി	1
വെട്ടം തിത്തു—കഥകൾ	വയലാർ രാമവർമ്മ	1
പൂജാലയം—	എസ്. കെ. ആർ. കരമത്ത്	1
ലീലാഞ്ജലി—	കുമാര ലീലാഭായി	1
അമരദോഹിനി—നോവൽ	ഭരണിയൂർ രാമകുമാരൻ	1
ജയിൽപ്പുള്ളി—കഥകൾ	പി. കെ. വാ. സുബ്ബരത്നം	1
പെൺചെന്നായ്—	ടി. കെ. സി. വട്ടുതല	1
തൃിലോകസുന്ദരി—	ബി. ജി. കറപ്പ്	1
ഉദയാത്ത കടം—	പട്ടികുട്ടി	1
സംസ്കാരികളെ മൃഗങ്ങൾ—കഥകൾ	പി. ജി. പിള്ള	1
ചെട്ടിയുടെ ചിരിത്തം—കഥകൾ	പട്ടികുട്ടി	1
ജീനത്തെ ക്വാസർ—കഥകൾ	എൻ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി	1
മാനാകവി പട്ടികുട്ടി—നോവൽ	ജോഷ്വാ	5
തടിച്ച വേല—നോവൽ	ജോഷ്വാ	1
പുലരി—നാടകം	വി. കെ. ചമ്പുതറ	1
മുറിക—	മാനാകവി പട്ടികുട്ടി	1

കേരളാർക്കൈവ് പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ട്

ശ്രീനരസിംഹവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ, തുറവൂർ, T. C. S

